

Tiêu Vương

Contents

Tiêu Vương	1
1. Chương 1: Chương 1~1	1
2. Chương 2: Chương 1~2	5
3. Chương 3: Chương 2~1	8
4. Chương 4: Chương 2~2	12
5. Chương 5: Chương 3	16
6. Chương 6: Chương 4-1	21
7. Chương 7: Chương 4-2	27
8. Chương 8: Chương 5~1	29
9. Chương 9: Chương 5~2	32
10. Chương 10: Chương 6-1	35
11. Chương 11: Chương 6~2	39
12. Chương 12: Chương 7~1	42
13. Chương 13: Chương 7~2	46
14. Chương 14: Chương 8-1	49
15. Chương 15: Chương 8-2	53
16. Chương 16: Chương 9	56
17. Chương 17: Chương 9~2	60

Tiêu Vương

Giới thiệu

Oa, nam nhân đội mặt nạ bạc này thật đáng khen nha! Trước không nói công phu thổi tiêu của hần xuất thần nhập hóa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-vuong>

1. Chương 1: Chương 1~1

TIẾT TỬ

Edit: Hamano Michiyo(Momo)

Nguồn: Tử Vi Các

Võ lâm minh chủ- Chu Thạch Toàn đột nhiên chết bất đắc kỳ tử(chết đột ngột), làm cho giới võ lâm luôn luôn xoay chuyển, khó giữ được bình tĩnh lại lần nữa nổi lên cơn sóng. Đã xảy ra chuyện đáng kinh sợ như vậy trong giới võ lâm, theo lý mà nói nên có một lời giải thích thỏa đáng, làm lòng người an ổn mới đúng.

Nhưng mà không biết vì sao, thủy chung không có dấu vết để lại cho người ta tìm hiểu, thế là các đạo nhân mã chính tà hai phe thi nhau phỏng đoán cùng phân tranh, lại rầm rĩ một phen náo loạn.

Đến tột cùng vô lâm minh chủ là vì nguyên nhân gì mà chết? Sinh bệnh? Ngoài ý muốn? Hay là bị ám sát? Mọi người đều nghi hoặc, nhưng là không ai biết được lý do thật sự bên trong.....

Tuy rằng sự việc này đã khởi phát ra rất nhiều hỗn loạn, nhưng nghi vấn thì vẫn là nghi vấn, quan trọng nhất bây giờ chính là mau chóng tìm ra tân nhậm vô lâm minh chủ, nếu không, không ai chủ trì chính nghĩa cùng công đạo, vô lâm sẽ rung chuyển bất an.

Đồng thời, từ tận đáy lòng còn đang lo lắng mọi người vẫn chú tâm, việc vô lâm minh chủ chết có phải hay không là một âm mưu? Những ngày tháng bình yên của giang hồ liệu có vì thế mà chấm dứt?

Mà hữu tâm nhân sĩ vì ngại vàng minh chủ, liệu có hay không sẽ lại nổi lên một hồi gió tanh mưa máu trên giang hồ?

Những kẻ âm thầm có mưu đồ gây rối sớm đã bị các phe phái đối nghịch động thủ, cũng vì muốn làm cho các đại môn phái khác đối bọn họ thêm khâm phục.

Chương môn các phái vì bảo hộ, duy trì sự an toàn của vô lâm, liên tục tụ hội thương thảo, mau chóng tuyển ra vô lâm minh chủ, nhưng là liên tiếp gặp phải cản trở, mọi người thương thấu cân não vô cùng.

Đương lúc mọi người ở đây đang vô kế khả thi(không có cách nào giải quyết) thì lại xuất hiện năm nam nhân đến từ những nơi khác nhau, bọn họ xuất đầu lộ diện đối với thế cục hỗn loạn hiện giờ có rất nhiều lợi ích.

Năm nam nhân thần bí khó lường lại vô nghệ uyên thâm này là chính là huynh đệ đồng môn, vì thế dựa vào năng lực mỗi người, nhân sĩ giang hồ vì bọn họ xưng tụng danh hào, được gọi như sau—

Vũ vương— Tả Dực, hai mươi tám tuổi, đại sư huynh, tóc đen con người đen, má phải có một vết sẹo do đao, tăng thêm sức quyến rũ nam tính trên người hắn. Cả người Vũ Vương phát ra hơi thở lạnh lùng vô tình, nội công tu hành thượng thừa, chiêu thức tinh diệu.

Hắn ít lời lại âm trầm, hỉ giận không lộ ra bên ngoài, dáng vẻ tôn quý, khí thế làm người ta kiêng kỵ.

Có lời đồn rằng hắn chính là thiếu trang chủ Tả Sứ Sơn Trang tiếng tăm lừng lẫy, nhưng chung quy vẫn là không có được bằng chứng xác thực.

Tả Dực thường xuyên xuất hiện ở Chiết Giang, giúp đỡ dân chúng ven biển làm muối kiếm sống.

Thiên vương— Bạch Tinh Vũ, nhị sư đệ, hai mươi lăm tuổi, tóc đen con người đen, diện mạo tuấn mỹ, môi hồng răng trắng, cá tính nhã nhặn.

Tinh thông kỳ môn độn giáp thuật, có thể xem tinh đoạn cát hung, hóa thảo đã lớn, sửa đổi thành hay, mặc dù không tinh thông võ học, nhưng tài điểm huyết cùng thuật ẩn thân cũng là không người nào có thể bì kịp.

Nam nữ đều đối hắn xu nịnh si mê, nghĩ rằng hắn cá tính tốt liền dễ dàng theo đuổi, kỳ thật, hắn đã sớm nhìn ra ai đối với hắn có ý đồ mà sớm chuồn mất.

Truyền thuyết kể rằng hắn là một cô nhi, luôn luôn một thân một mình độc lai độc vãng.

Hắn thường thường lui tới địa phương là Thục Sơn, cũng thường thay người bói toán giải thích nghi hoặc.

Đao vương— Lí Hàn Băng, hai mươi ba tuổi, tam sư đệ, tóc hồng con người đen, bộ dạng tục tũn, tính tình hỏa bạo, vô tình lãnh huyết, không hề nhân nãi.(Momo: Sao tên hay mà miêu tả giống Trương Phi thế >_<, đánh=" " chết=" " tác=" " giả=" " sao=" " lại=" " cho=" " huynh=" " ấy=" " như=" " thế=" " >

Trên vai luôn khiêng một đại đao, bộ dáng dũng mãnh không kiềm chế được, hơn nữa mỗi khi đại đao vung lên, khí thế kinh người, làm người người nể phục.

Đại đao ở trên tay giống như hòa hợp nhất thể cùng hắn, hắn trời sinh trên lưng có một cây đao. Đao khởi đao lạc(đại loại như vung đao) trong lúc đó, chỉ có thể dùng ba chữ để hình dung— mau, ngoan, chuẩn.

Thân thể của hắn bí ẩn vô cùng, chỉ biết là có sư phụ cùng bốn huynh đệ đồng môn khác.

Giang Tô là căn cứ của Lí Hàn Băng.

Kì vương- Thẩm Thiếu Phong, tứ sư đệ, hai mươi tuổi, tóc đen con ngươi đen, bộ dạng tuấn tú anh tuấn, nhưng cá tính trầm ổn, nội liêm, thâm trầm không giống như là người mới có hai mươi tuổi mà hết như kẻ có trí tuệ tuổi ba mươi vậy.

Kì tài cao thâm, đến nay không người có thể đả bại hắn, cho dù là kẻ được Hoàng Thượng phong làm Kì Thánh Lí Thánh Kinh cùng hắn đối địch, vẫn là mười vạn thất bại hoàn toàn. (Kì tài: tài đánh cờ tướng.)

Nghe đồn hắn có thể lấy quân cờ đả thương người, mỗi khóa kì đều có thể hóa thành lợi khí của hắn. (Lợi khí: Vũ khí sắc bén)

Tuổi còn trẻ đã là cốc chủ của Nguyệt Ẩn Sơn Cốc, nắm giữ trong tay toàn bộ mạch máu kinh tế, cho nên mỗi người đối hắn tôn sùng không thôi, ngay cả quan phụ mẫu cũng đều đối hắn lễ nhượng ba phần.

Nữ nhân trong cốc người người xinh đẹp, còn về phần đẹp đến mức nào thì ai ai cũng đều xông xáo.

Phần lớn thời gian hắn đều ẩn thân ở Nguyệt Ẩn Sơn Cốc.

Tiêu vương- Giang Nhược Viễn, tiểu sư đệ, ba mươi tuổi, tóc đen ngắn màu, luôn mang một cái mặt nạ màu bạc, cho nên không thể biết được diện mạo thật của hắn như thế nào. (30=ngũ sư đệ, ta chịu thua~~Ặc, đành rằng là vào sau nhưng

)

Cá tính của hắn biến hóa kỳ lạ vô cùng, trên người luôn có một hơi thở u buồn, làm người ta không thể thừa nhận được loại tình cảm đau thương ấy.

Hắn có một cây tiêu dài không rời khỏi người, thổi ra tiếng nhạc nghe đồn tùy theo sự vui buồn, hỉ giận của nó mà có thể dễ dàng điều khiển cảm xúc của kẻ khác.

Hắn là người đứng đầu Cửu Dương đảo, dân trên đảo hơn trăm người, cuộc sống đều dựa vào hắn. Đồn rằng hắn không thích cho nữ nhân đến gần người, bởi vì hắn chán ghét đàn bà.

Hắn thường xuất hiện trên Nguyệt Mi đảo, cũng giúp cư dân trên đảo đánh đuổi những kẻ vọng tưởng muốn xưng vương chỗ này, giúp họ có được cuộc sống bình yên, êm ả.

Ngũ vương huynh đệ đồng môn, nghe đâu là quan hệ bạn tốt, nhưng sự thật thế nào, không ai biết được.

Những câu chuyện tình yêu khi xưa của ngũ vương luôn khiến mọi người tò mò, khiến bao nhân sĩ giang hồ đua nhau ước đoán...Hải vực Nguyệt Mi đảo.

Một đám nữ tử mặc áo đỏ cùng áo lam ở bờ cát ẩm ướt đánh nhau bất phân thắng bại, từ những dấu chân hỗn độn trên bờ có thể biết được, hai bên đánh nhau cũng đã rất lâu rồi.

Thế lực hai bên nhanh chóng cạn kiệt nhưng vẫn cứ cứng rắn chống đỡ, ai cũng không muốn nhận thua.

Bỗng nhiên, một cô gái áo đỏ vươn tay ném ra một loại bột phấn, thứ bột màu trắng theo gió bay đi tạt về hướng đám người mặc áo lam.

“Coi chừng! Có độc, mọi người cẩn thận.” Một cô gái xinh đẹp vội vàng lên tiếng cảnh cáo đồng bọn, sau đó bẻ gối để tránh hít phấn độc vào người.

Tuy thế, lát sau trong nhóm nữ tử áo lam đã có bốn người trúng độc mà ngất đi.

“Chu La Sát, ngươi thật ti bỉ, lại dám sử dụng loại thủ đoạn ti tiện không dung này.” Mộc La Toa lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt đang lộ ra nụ cười đắc ý mà nói.

“Bớt sàm ngôn đi, chỉ cần bắt được ngươi thì sẽ không sợ đoạt không nổi Nguyệt Mi đảo nữa. Đây chính là thứ mà nương ta hao hết tâm tư cơ mà.”

“Vậy ngươi liền thử xem sao.” Mộc La Toa hừ một tiếng.

Hai phương lại lần nữa bắt đầu tranh đấu, Mộc La Toa cùng với hai người còn lại đối chọi với sáu tên hồng y nữ tử. Công phu của Chu La Sát mặc dù không kém, đấu một chọi một thì nàng còn có thể ứng phó, nhưng bây giờ cô ta có thêm hai người giúp đỡ làm cho nàng khó mà địch lại được.

Hải Đường cùng Mẫn Nhi dù chưa ngắt, bắt quá cũng hút vào không ít phần độc, vì thế mà đối phó với địch thủ cũng có chút yếu thế...

Mộc La Toa một bên đánh nhau, một bên vô cùng lo lắng cho Hải Đường và Mẫn Nhi, phân tâm một chút liền tạo cơ hội cho Chu La Sát thừa dịp tiến lên.

Chu La Sát rút kiếm đâm về hướng Mộc La Toa, tuy rằng nàng lách mình tránh được nhưng vẫn bị thương trên tay. Á thấy sắc mặt nàng đã có chút tái nhợt, thở hổn hển không thôi, biết nếu bây giờ mình thừa thắng xông lên, nhất định có thể dễ dàng bắt được Mộc La Toa dễ như trở bàn tay.

Mộc La Toa biết nếu còn đánh tiếp như vậy đối với các nàng tuyệt đối là bất lợi, nhưng nàng lại không thể bỏ mặc các tỷ muội đã bị ngắt xủ ở đây mà đào tẩu một mình được.

Đúng lúc nàng đang suy nghĩ đắn đo thì một tiếng tiêu từ xa truyền đến, đám người đang đánh giết lẫn nhau vốn không định để ý, nhưng tiếng tiêu này nhu hoà uyển chuyển, thư thái lòng người, bất tri bất giác khiến cho mỗi người ở đây đều đắm chìm vào trong, quên đi hết thấy mọi chuyện.

Sắc mặt Chu La Sát đại biến, phát giác tiếng tiêu này ẩn hàm tiếng nhạc ảnh hưởng đến lòng người, vội vàng ổn định tâm trí, một lần nữa tấn công đến chỗ Mộc La Toa, Mộc La Toa cũng vội vàng tập trung toàn lực ứng chiến.

Tiếng tiêu vào lúc này bất ngờ ngừng cao, biến đổi bất ngờ, ngàn khúc trăm chuyển, thanh vận réo rắt hết sức thâm thiết.

Mộc la toa chỉ cảm thấy càng nghe tâm tình càng trầm trọng, nàng vội vàng thu tay lại, kêu hai người đi cùng tự bảo vệ tâm mạch, rồi nương theo tiếng tiêu mà điều chỉnh hơi thở của mình.

Tâm tính Chu La Sát luôn cao ngạo, thấy thế không khỏi cười nhạt, thừa dịp này giờ kiếm hướng Mộc La Toa đâm tới, không ngờ, ả vừa vận nội lực, máu liền từ trong miệng phun ra.

Chu La Sát hoảng hốt, nhất thời lĩnh ngộ ra tiếng tiêu kia đúng là tuyệt kỹ có thể đả thương người. Biết chính mình không chiếm được lợi thế nữa, ở lại không ổn, ả lui về sau dùng ánh mắt ngầm thông báo cho đồng bọn, trong chốc lát bóng dáng các hồng y nữ tử hoàn toàn biến mất.

Lúc này, tiếng tiêu bỗng nhiên chuyển đổi, từng trận từng trận âm u phiêu dật trong gió, Mộc La Toa theo âm luật này mà nhắm mắt điều dưỡng hơi thở, không đến một lát đã cảm thấy toàn thân lưu thông, thể lực đã hoàn toàn khôi phục.

Nàng trợn mắt nhìn lên, phát hiện những người bị ngắt đều thức tỉnh, cũng đang đi theo tiếng tiêu kia mà điều chỉnh nội lực, nàng nhẹ nhẩy, đi theo tiếng nhạc chỉ dẫn, nhanh chóng bước vào một khu rừng cách bờ cát không xa.

Nàng kích động đi vào sâu bên trong, chỉ thấy một nam tử cao lớn, hai tay cầm tiêu, thổi lên nhạc khúc khiến lòng người thư thái, nàng biết đó chính là âm pháp có thể giúp người ta chữa thương.

Mộc La Toa đi đến trước mặt hắn, nhìn thấy nam tử trên mặt mang một cái mặt nạ màu bạc liền kinh ngạc không thôi, đúng lúc nàng đang chăm chú đánh giá gương mặt đằng sau lớp mặt nạ thì tiếng tiêu mê hồn đột nhiên dừng lại, chỉ còn những dư âm quanh quẩn trong không gian.

Nam tử buông cây tiêu và ngẩng đầu, dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng, trong đó tràn ngập sự thần bí mê hoặc khiến Mộc La Toa nhất thời chìm sâu vào mà không thể kiềm chế.

Hắn lặng im không nói, ánh mắt hàm chứa một chút u buồn, mà sự u buồn này khiến cho tâm của Mộc La Toa rung động không ngừng. Nam tử không rõ diện mạo này, trong mắt lại có sự đau thương sâu sắc khiến nàng dường như cũng thấy khó chịu theo.

Nàng hiểu được, nếu không mở miệng đánh vỡ bầu không khí đang biến hoá kỳ lạ này, bản thân nhất định sẽ làm ra hành động bất thường.

“Công tử, đa tạ ơn cứu mạng của người.” Thái độ của Mộc La Toa đối với người ngoài luôn luôn lạnh nhạt, nhưng đối với hắn thì trong giọng nói của nàng lại ẩn hàm một chút ôn nhu.

Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả Mộc La Toa cũng cảm thấy kinh ngạc, sợ nếu nàng thô thanh một chút sẽ khiến hắn không thể nào chịu nổi.

Nhưng nam nhân mang mặt nạ màu bạc này không hề nói một câu nào, chỉ chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng giống như cái bàn đá không hề nhúc nhích, đứng yên một chỗ vậy.

Mộc La Toa rõ ràng biết trong mắt hắn không có một chút nào khinh bạc hay coi rẻ mình, phảng phất giống như là đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật mà thôi. Nam nhân này, một câu cũng không cần nói, chỉ cần đứng ở đó, toàn thân tỏa ra khí chất lạnh lùng, ánh mắt lơ đãng lộ ra cái nhìn trầm trọng khiến cả người như một viên ngọc quý long lánh mà xa xôi khiến người ta không cách nào hái được.

“Công tử, xin hỏi đại danh là gì? Tiểu nữ tử có cơ hội nhất định báo đáp ân cứu mạng của người.” Mộc La Toa cho rằng tính tình của mình đã đủ bình tĩnh, không thích nói lời vô nghĩa hay dài dòng, bây giờ mới phát hiện thì ra người này còn ít lời hơn cả mình nữa.

Nam nhân đeo mặt nạ màu bạc chỉ đạm mạc nhìn nàng liếc mắt một cái, lập tức xoay người bay đi theo gió.

Nhìn bóng dáng của hắn, Mộc La Toa phát hiện mình không thể bước chân đuổi theo nổi, bởi vì bóng dáng người này khiến nàng cảm thấy vô cùng run sợ.

“La Toa tử, người nọ là ai vậy?” Từ sau lưng Mộc La Toa truyền đến thanh âm của sư muội Liễu Nhi.

Nàng xoay người thì thấy sáu tỷ muội đều đã đi đến bên cạnh mình. “Mọi người đều không sao cả chứ?”

“Tỷ tỷ, đừng lo lắng, công lực của người nọ nhất định rất cao thâm, nếu không sẽ không thể chỉ bằng một tiếng tiêu liền thay chúng ta giải độc được.” Muội muội của Mộc La Toa – Mộc Uyển Toa nói.

Vừa rồi sáu người các nàng đều đề khí thử qua, có thể xác định trên người mình độc đã vơi đi không ít.

“La Toa tử, người còn không có nói cho chúng ta biết, người nọ là ai đâu?” Lần này đổi là Mẫn Nhi mở miệng, nàng cùng Liễu Nhi là tỷ muội song sinh.

“Ta cũng không biết.” Mộc La Toa lắc đầu, đối với nam nhân phát ra hơi thở tối tăm có thể dễ dàng ảnh hưởng tâm tình của mình càng cảm thấy khó hiểu cùng tìm đập dữ dội. “Chúng ta nhanh chút trở về đi! Miễn cho nương lại lo lắng chúng ta.”

Mọi người gật gù đầu, đi theo sau Mộc La Toa trở lại Mộc Gia Trang trên Nguyệt Mi đảo.

2. Chương 2: Chương 1~2

Nguyệt mi đảo là một đảo nhỏ bốn phía đều là biển, dân trên đảo ước tính có trăm người, đều dựa vào đánh cá mà kiếm sống, nam đinh trên đảo năm này tháng nọ đều ở trên biển kiếm ăn, còn lại không phải là phụ nữ chính là lão nhân.

(Momo: giải thích tạo, nam đinh là con trai trên 18 tuổi, phụ nữ là phụ nữ và trẻ nhỏ^^)

Gia tộc Mộc thị là đại gia tộc đứng đầu Nguyệt Mi đảo, đương gia của nhà này cũng luôn là người kiêm nhiệm thân phận đảo chủ, hiện tại là do Mộc Đường Phong tiếp nối.

Nguyệt Mi đảo vốn là một hòn đảo nhỏ hiền hòa yên vui, nhưng hai mươi năm trước, Mộc Đường Phong bái sư học nghệ trở về, hơn nữa cưới về người vợ Nguyễn Tinh Trúc xinh đẹp sau liền bắt đầu nổi lên sóng gió.

Mộc Đường Phong và Nguyễn Tinh Trúc thật lòng yêu nhau, cho nên kết làm cảnh liền, nhưng cô ả Chu Lan Tâm luôn một lòng ái mộ Mộc Đường Phong thấy sư muội của mình đoạt đi mất người yêu liền không cam chịu, gây đủ thứ chuyện trên Nguyệt Mi đảo.

Cho đến bây giờ, chuyện đã qua hơn hai mươi năm, con gái của Mộc Đường Phong cùng Nguyễn Tinh Trúc đều đã sớm trưởng thành mà Chu Lan Tâm vẫn cố trăm phương nghìn kế muốn trừ bỏ sư muội của mình.

Thật đáng buồn sao, năm đó Chu Lan Tâm muốn dùng độc hại chết Nguyễn Tinh Trúc, không ngờ cuối cùng lại sai sót ngẫu nhiên khiến cho Mộc Đường Phong trúng phải làm nửa người dưới tê liệt, cả nửa đời sau này đều chỉ có thể trải qua ở trên giường.

Nguyễn Tinh Trúc từ nhỏ đã không có khiếu luyện võ, chỉ biết một ít công phu phòng thân cơ bản, sau khi Chu Lan Tâm dùng kế hại Mộc Đường Phong tàn phế rồi liền muốn nhân cơ hội này xâm chiếm Nguyệt Mi đảo, giam lỏng mẹ con Nguyễn Tinh Trúc để Mộc Đường Phong thống khổ cả đời.

Sao ngờ được, Mộc La Toa cùng Mộc Uyển Toa võ công kế tục Mộc Đường Phong, cùng những tỷ muội thân cận bên cạnh làm hộ vệ cũng như cánh tay đắc lực khiến cho mỗi lần Chu Lan Tâm tập kích đều không thể làm gì nổi.

Không nghĩ tới, lần này đám người Mộc La Toa ở trên Nguyệt Mi đảo bị thủ hạ của Chu Lan Tâm bức lui đến phòng tuyến hải vực, may nhờ có người thổi tiêu thần bí kia tương trợ, nếu không Nguyệt Mi đảo nhất định sẽ thất thủ.

Bảy người vừa bước vào Mộc Gia Trang, quản sự Dương bá liền mang vẻ mặt lo lắng lao đến tiếp đón.

“Tiểu thư, may mắn mọi người đều không sao, đảo chủ cùng đảo chủ phu nhân rất lo lắng cho mọi người.” Thấy các nàng bình yên vô sự, thần sắc của ông hòa hoãn đi không ít.

“Ta cùng Uyển Toa sẽ đi thăm cha nương bây giờ.” Mộc La Toa nhìn muội muội gật đầu, sau đó quay lại nói với đám chị em tốt của mình: “Mẫn Nhi, mọi người đều đi xuống nghỉ ngơi đi, vất vả một hồi rồi, ai cũng đều mệt mỏi cả.”

“Được, La Toa tử.”

Nói xong, hai chị em liền hướng gian lầu phía sau đi tới.

∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞

“La Toa, Uyển Toa, các con đều không sao cả, nương an tâm rồi.” Một thiếu phụ xinh đẹp, giọng điệu dịu dàng động lòng người cất tiếng, thấy các nàng liền vui mừng nói.

“Cha đã ngủ chưa ạ?” Mộc La Toa liếc mắt nhìn vào nội thất bên trong.

Nguyễn Tinh Trúc lắc đầu, khuôn mặt xinh đẹp hiện ra một tia sầu lo. “Cha con biết Chu Lan Tâm lại phái người đến quấy rối nên tâm tình chịu ảnh hưởng không ít.”

“Con đi vào thăm cha một chút.” Mộc La Toa quan tâm nói.

“Muội cũng đi.” Con người đen lầy linh hoạt động lòng người của Mộc Uyển Toa nhanh như chớp chuyển động, nàng từ bé đã hoạt bát đáng yêu, luôn luôn lấy lời nói của tỷ tỷ làm điểm xuất phát và nơi quy tụ.

Nguyễn Tinh Trúc đưa hai tỷ muội đi vào gian trong, một người đàn ông trung niên đang tựa vào đầu giường, thấy các nàng tiến vào, ánh mắt đột nhiên sáng ngời có lực, không có chút bệnh trạng nào của kẻ ốm yếu nên có.

“La Toa, nhìn thấy các con không có việc gì, cha an tâm rồi, nếu không phải cha là cái người tàn phế sẽ không để cho con cùng Uyển Toa xuất đầu lộ diện, vì dân trên đảo cũng vì cha mà bảo vệ cái ghế đảo chủ này.” Nói đến đây, con mắt tinh nhuệ của Mộc Đường Phong có chút ảm đạm.

“Cha, người đừng nói như vậy, con là nữ nhi của người, vì người phân ưu giải lao cũng là việc nên làm mà.” Trong mắt Mộc La Toa đã hàm chứa lệ quang.

“Lần sau có lẽ sẽ không dễ dàng đối phó như vậy nữa.” Mộc Đường Phong biết, Chu Lan Tâm sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy, chỉ cần nghĩ đến đó, tâm tình của ông liền không thể nào thoải mái được.

Mộc La Toa thấy thế, chần chờ không biết có nên đem chuyện về nam nhân mang mặt nạ màu bạc kia giúp các nàng đánh lui kẻ địch nói ra hay không.

Phụ thân là đảo chủ tốt, cũng là một trưởng phu có trách nhiệm, một người cha gương mẫu, tuy rằng ông không thể cử động được nhưng đối với mọi chuyện lớn nhỏ trên đảo đều quan tâm xử lý chu toàn, tận tâm tận lực. Ông cho rằng thân thể của mình tuy tàn, nhưng tâm và ý nghĩ thì không thể tàn được.

Cha đối với nương luôn là tình nồng thắm thiết, đối với tỷ muội các nàng lại từ ái hiền hoà, cũng không đem cảm xúc cá nhân trút lên người kẻ khác, luôn một mình yên lặng chịu đựng.

Do dự trong chốc lát, Mộc La Toa quyết định vẫn là không nói thì hơn, bởi vì nàng cùng nam tử thần bí khó dò kia, có lẽ không còn có ngày gặp mặt.

“Cha, đừng nghĩ nhiều như vậy, người mau nghỉ ngơi đi! La Toa nhất định sẽ giúp người, tuyệt không để cho Nguyệt Mi đảo rơi vào trong tay Chu Lan Tâm.”

Lời hứa kiên định của Mộc La Toa làm cho Mộc Đường Phong hết sức vui mừng, nhưng cũng làm cho ông có chút lo lắng, đứa nhỏ này đem mọi gánh nặng đổ hết lên người mình như thế, ngày một trở nên đậm đặc hơn, thời thanh xuân của tuổi hai mươi mốt đều bị người cha già này liên lụy.

“Con cũng đi nghỉ ngơi đi! Uyển Toa, con cùng tỷ tỷ ra ngoài đi.” Mộc Đường Phong than nhẹ một tiếng nói.

Ra khỏi phòng cha mẹ, Mộc La Toa cùng Mộc Uyển Toa tách ra, tự trở về phòng của chính mình.

∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞

“Đảo chủ, mấy ngày nay vì chuyện của Nguyệt Mi đảo mà đã liên tục mấy đêm không thể an ổn yên giấc, sau đó liền theo dõi chuyện ở đại lao từ bọn thuộc hạ, ta tin tưởng cái nữ nhân Chu Lan Tâm kia tạm thời sẽ không phái người đi quấy rầy bọn họ nữa đâu.”

Một nam tử mặc quần áo xanh đen nói chuyện với một người khác đang dựa lưng trên ghế, mang một chiếc mặt nạ màu bạc.

Nam tử mang mặt nạ bạc không nói gì, trong đại sảnh có hơn mười người chỉ biết im lặng nín thở, trước khi đảo chủ lên tiếng không dám nhiều lời câu nào.

Giang Nhược Viễn nhìn về phía thủ hạ trung thành và tận tâm đang đứng bên cạnh mình, tâm tư lại trôi dần về bóng dáng của nữ nhân xinh đẹp bất ngờ gặp gỡ ở buổi chiều hôm qua. Dung mạo của nàng làm cho hắn nhớ tới người mà hắn từng yêu, nhưng hắn biết, đó không phải là nàng.

Giang Nhược Viễn sâu kín thở dài một hơi, suy nghĩ lại lời thủ hạ nói ban nãy, chậm rãi lên tiếng: “Thụy Phúc, chuyện này liền nhờ người vậy.”

Giúp Nguyệt Mi đảo là nhiệm vụ mà sư phụ đã công đạo cho hắn, hắn đã phái Thụy Phúc đi điều tra chân tướng mọi chuyện rõ ràng, tin tưởng Thụy Phúc thay thế mình thực hiện là vô cùng thoả đáng.

“Thụy Phúc nhất định sẽ không phụ nhờ vả của đảo vương.” Hắn hy vọng như vậy có thể làm cho đảo chủ cùng tiểu thư có thể ở bên nhau nhiều hơn một chút.

Mới nghĩ như vậy, bất ngờ một người đàn bà vội vàng chạy tới, vẻ mặt lo lắng nói với Giang Nhược Viễn: “Đảo chủ, không hay rồi, tiểu thư nhốt mình trong phòng đã gần một ngày, không cho bất luận kẻ nào đi vào, cũng không ăn cái gì, như vậy làm sao có thể chống chọi được?”

Giang Nhược Viễn nhìn bà vú liếc mắt một cái, câu nào cũng không nói, chỉ im lặng suy nghĩ xa xôi.

Hành động của hắn làm cho mọi người chỉ có thể đứng một chỗ mà lo lắng, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Tiểu thư tuy rằng chỉ có mười tuổi nhưng bộ dạng đã thanh tú xinh đẹp, cực kỳ giống đảo chủ, đáng tiếc, bấy năm trước đây, cũng chính là lúc nàng tròn ba tuổi, phải chứng kiến câu chuyện bi thảm đó, tính tình liền thay đổi, không muốn tiếp cận bất luận kẻ nào, đem chính mình phong bế lại, không muốn mở lòng với bất kỳ ai.

Mà Giang Nhược Viễn sau khi biết được nữ nhân mà mình âu yếm đã phải chết thảm cũng phong bế chính mình trong thế giới đau thương và tưởng niệm, chưa bao giờ quan tâm quá đến nữ nhi của bản thân, vì thế tạo nên tính cách của tiểu thư bây giờ.

Trong đầu Giang Nhược Viễn đột nhiên thoáng hiện qua hình bóng cô gái có gương mặt trẻ con, cùng với nữ nhi nhu thuận mà thâm trầm im lặng, sau đó bỗng hiện lên gương mặt xinh đẹp của Mộc La Toa.

Hắn bỗng nhiên đứng lên, nhanh chóng đi đến viện ở sau nhà, trong lòng âm thầm quyết định mà hắn không hề biết nó sẽ làm đảo điên cuộc sống của mình sau này.

Mọi người thấy hắn đi về phía nhà sau thì không khỏi vui mừng, bây giờ cũng là lúc đảo chủ nên làm tròn trách nhiệm của một người cha rồi, bằng không tiểu thư còn nhỏ như vậy sẽ phải làm sao mà lớn lên ah?

Bọn họ chân thành hy vọng có người đến để giải cứu tiểu thư cùng đảo chủ ra khỏi nỗi đau thương trong quá khứ này.

3. Chương 3: Chương 2~1

Edit: Tinker Chuông

Beta: Hamano Michiyo(Momo)

Phía tây Nguyệt Mi đảo có một khe núi, nơi đó có rất nhiều dược thảo quý hiếm.

Mộc La Toa cầm một cái giỏ trúc, chuyên tâm hái dược thảo, những thứ này đều có thể giúp cho thân thể của cha sớm mau hồi phục, nàng hy vọng một ngày nào đó ông có thể đứng lên, lại tiếp tục ùng bá một phương, lãnh đạo Nguyệt Mi đảo chống lại kẻ xấu.

Ngẩng đầu thì bất chợt trông thấy một gốc cây quý khó tìm, Mộc La Toa vui vẻ hẳn, nàng khẽ nhún người một cái liền nhảy lên, hái lá thuốc này xuống. Đúng lúc nàng chuẩn bị vọt trở lại thì bị trượt chân, hòn đá lăn đi mất còn bản thân thì không kịp ứng phó, lưng lay sắp ngã.

Sợ hãi kêu lên một tiếng, Mộc La Toa vốn định đề khí để đứng vững lại, nào ngờ tốc độ lăn xuống quá nhanh khiến mình không kịp ứng biến, nàng chỉ còn cách nhắm chặt mắt, hết thấy đều phó mặc cho số phận.

Không lâu sau, nàng phát hiện mình đang ở trong một lồng ngực rộng rãi, cả người được một đôi tay rắn chắc ôm chặt. Mộc La Toa vội vàng mở mắt, bất ngờ nhìn tới đôi tròng mắt đen sâu thẳm thẳm, nhất thời liên kinh ngạc không thôi.

“Là huynh!” Nàng thật sự không nghĩ sẽ còn gặp lại hắn, hơn nữa hắn lại cứu nàng thêm một lần nữa.

Giang Nhược Viễn làm ngơ trước biểu tình kinh ngạc đó, chỉ yên lặng đặt nàng xuống, đôi ngân mâu lóe lên một tia nhìn âm đạm.

Mộc La Toa đứng vững trở lại, ngẩng đầu lên nói với hắn. “Cám ơn huynh đã cứu ta thêm một mạng.”

Giang Nhược Viễn vẫn im lặng không hề nói gì.

Mộc La Toa cảm thấy rất kỳ quái, hắn luôn không nói một lời nào, chỉ dùng ánh mắt vừa quen thuộc, vừa lo lắng nhìn chằm chằm như muốn

tìm điều gì đó trên người nàng vậy.

Nàng chủ động phá vỡ trầm mặc, trực giác nghĩ nếu mình không mở miệng thì hắn cũng quyết định sẽ không chủ động nói chuyện với mình đi, mà nàng cũng không phải người quen bắt chuyện với một kẻ xa lạ. Chẳng qua, mỗi khi gặp hắn, lòng của nàng lại không hề tự chủ được.

“Công tử, nếu tiện, mời lưu lại quý danh, nếu sau này có cơ hội, tiểu nữ nhất định báo đáp ơn cứu mạng của người”

“Gả cho ta.”

Đôi mắt xa xăm lạnh nhạt vô tình rất nhanh sáng lên.

“Á?!”

Nàng nhìn hắn chằm chằm, bị lời nói vừa rồi dọa cho ngây ngốc, nàng cũng không ôm hy vọng hắn mở miệng nói chuyện với nàng, cũng không nghĩ người này vừa mở miệng đã làm người ta sợ hãi đến thế.

Hắn coi như không nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch của Mộc La Toa, lại nói:

“Gả cho ta.”

Lời nói của hắn ngắn ngủn, biểu tình trên mặt cũng vô cùng lạnh lùng, nếu ba chữ này không còn quanh quẩn bên tai, nàng còn nghĩ mình nghe nhầm.

“Công tử nói chắc không phải sự thật đi?”

Này... Thật sự làm người ta chấn kinh rồi, nàng không thể không nghi ngờ lời nói của hắn.

“Chúng ta mới chỉ gặp mặt nhau có hai lần, huynh đừng nghĩ cứu ta hai lần, ta sẽ nhất định phải lấy thân báo đáp?”

Sắc mặt Mộc La Toa trở nên khó coi, nàng thật sự không thể tiếp nhận được thái độ thoát cái đã biến đổi của nam tử này, nói hắn là đấng đồ tử (kẻ háo sắc) thì hơi quá, nhưng đề nghị này nàng thật sự không thể tiếp nhận.

Giang Nhược Viễn không thấy dung nhan căm giận của nàng, vẫn nhìn rồi nói:

“Chỉ cần nàng gả cho ta, ta có thể đảm bảo đảo Nguyệt My bình an vô sự, còn có thể chữa khỏi bệnh cho Mộc đảo chủ.”

Mộc La Toa nghe vậy không khỏi trờn lớn hai mắt. Hắn đang trao đổi điều kiện với nàng sao? Nhưng đề nghị chữa bệnh cho cha nàng đúng là một đề nghị hấp dẫn.

“Huynh thật sự có thể chữa khỏi bệnh cho cha ta?”

Hắn nhìn nàng: “Gả cho ta, ta có thể làm cho hai điều đó thành sự thật.”

Hắn không nói dối.

Nhìn khuôn mặt chân thật nghiêm túc của hắn, nàng cảm thấy lo lắng. Chỉ một mình nàng đối phó với Chu Lan Tâm không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa còn có bệnh tình của cha, cho dù đã mời đến phủ rất nhiều đại phu nhưng vẫn không thể nào chữa trị...

Nếu như gả cho hắn có thể đem lại sự bình yên cho hòn đảo, có thể chữa được bệnh cho phụ thân, chuyện này cũng chưa chắc đã là không tốt.

“Đáp án của nàng là?”

“Được, ta đồng ý với huynh.”

Mộc La Toa không thể không thừa nhận, ở sâu trong nội tâm nàng đã thấy rất hứng thú với nam nhân thần bí này, trên người hắn luôn có thần thái bi thương bao quanh làm lòng nàng bất giác mềm lại, thân bất do kỷ(*) bị hắn mê hoặc.

(*thân bất do kỷ: không theo ý của mình, không tự chủ được)

Đừng nói nàng vì lợi ích của dân chúng trên đảo làm vật hy sinh gả cho hắn, kỳ thật nàng đồng ý lấy hắn là có ý riêng, bởi vì nàng muốn giải được bí mật của nam nhân thần bí này.

Hắn lộ ra ánh mắt mơ hồ như của một đứa trẻ, hoàn toàn không hề nghĩ nàng lại dễ dàng đồng ý nhanh chóng đến vậy, hắn còn nghĩ đến nàng sẽ cự tuyệt hay thoái thác gì đó...

Ánh mắt hắn nghi hoặc nhìn nàng, trong tâm sinh ra thương tiếc, càng khẳng định quyết định của chính mình.

“Đi thôi!”

Giang Nhược Viễn liếc mắt nhìn nàng một cái, xoay người chuẩn bị đi.

“Đợi chút, đi đâu vậy?”

Mộc La Toa bị hành động của hắn làm cho bất ngờ.

“Đến nhà nàng.”

Thấy hấn không có ý quay đầu, Mộc La Toa hiểu được thái độ của hấn là cực kỳ nghiêm túc, thế là vội vàng đuổi theo đến trước mặt hấn, ngăn không cho tiếp tục đi về phía trước.

“Bây giờ phải đi?”

Hấn gật gật đầu.

Mộc La Toa kinh ngạc. Động tác của hấn cũng nhanh quá nha!

Giang Nhược Viễn thâm trầm nhìn nàng một cái, dặt tay nàng đi về phía Mộc Gia trang, hấn đương nhiên biết nàng đang suy nghĩ chuyện gì, khẽ thở dài, quyết định giải trừ nghi hoặc trong lòng nàng.

“Chẳng lẽ nàng không muốn ta chữa trị cho Mộc đảo chủ?”

Mộc La Toa nghe vậy, hai mắt dấy lên ánh sáng hy vọng, hấn tự tiện cầm tay nàng, nàng cũng không chú ý tới.

“Bây giờ huynh sẽ đi chữa bệnh cho phụ thân ta?”

Mộc La Toa không thể tin được, nhiều năm như vậy rồi phụ thân vẫn không thể đi được, nếu như cha mẹ biết, có phải sẽ rất vui vẻ không?

Giang Nhược Viễn không đáp lại lời nàng, chỉ mang nàng đi.

Cầm thấy lòng bàn tay có cảm giác dễ chịu, Mộc La Toa mới phát hiện bàn tay nhỏ bé của mình bị hấn nắm chặt, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác ấm áp, mũi nàng cay cay, nước mắt bất giác lăn xuống dưới, rơi ở trên tay hai người.

Nam nhân xa lạ ngay cả tên cũng không biết này lại nắm tay nàng, làm nàng có cảm giác an toàn... Thật sự rất kỳ lạ!

“Huynh còn chưa nói cho ta biết tên của mình?”

Bọn họ đều chưa hiểu biết gì về nhau, sao cha mẹ nàng có thể yên tâm gả nàng cho hấn đây?

“Giang Nhược Viễn.”

Giọng nói của hấn truyền đến, nàng ngược mắt nhìn hấn.

“Ta tên là Mộc La Toa.”

“Ta biết.”

Hấn còn biết cả lai lịch cha mẹ nàng, cả chuyện lớn chuyện nhỏ trên cái đảo này nữa, nhưng những điều này nàng không cần phải biết.

Mộc La Toa kinh ngạc, đang muốn mở miệng hỏi lại thì cửa nhà đã hiện ra trước mắt.

∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞

Mộc La Toa muốn Dương bá thông báo cho cha mẹ mình một tiếng để Giang Nhược Viễn vào trong phòng chữa bệnh cho cha.

Khi hai người tiến vào trong phòng nơi Mộc Đường Phong nghỉ ngơi, tin này đã truyền khắp Mộc gia trang, thế là trong phòng xuất hiện một đám người túm năm tụm ba, nhỏ giọng bàn luận, vô cùng náo nhiệt.

Giang Nhược Viễn liếc nhìn Mộc phu nhân, hiểu được vẻ ngoài của Mộc La Toa được thừa hưởng từ ai, lại nhìn nam nhân trung niên đang nằm trên giường, tuy nửa người ông bị thương tật như ánh mắt lại rất tinh nhạy.

Mộc Đường Phong đánh giá nam nhân đeo mặt nạ bạc trước mặt mình, hơi thở gấp gấp lên, ông từng nghe qua một tin đồn, tin này sẽ không liên quan tới hấn ta đi?

“Giang đảo chủ, thật không ngờ người lại đại giá quang lâm tới đảo Nguyệt Mi này.”

Hai đảo cách nhau khoảng trăm dặm hai vực, chưa từng xuất hiện cùng nhau.

Hôm nay hẳn chủ động tới đây, còn nói sẽ chữa bệnh cho ông, thật làm ông cảm thấy ngoài ý muốn.

Giang Nhược Viễn đối với lời nói của ông mất điếc tai ngo(*), lấy từ trong người một cây tiêu rất dài, đưa lên môi thổi, trong lúc nhất thời, âm thanh từ chiếc tiêu truyền ra, ánh mắt như trời đêm.

(*mất điếc tai ngo: một câu cửa miệng quen thuộc, ý chỉ việc không thèm quan tâm, không hề để ý đến vấn đề. Nghe qua có vẻ hơi kỳ nhưng vẫn hay gọi thế cho thuận miệng^^)

Hành động không coi ai ra gì của Giang Nhược Viễn làm Mộc Đường Phong giật mình.

Khá lắm, trẻ tuổi nhưng rất cuồng vọng.

Nhưng nghe thấy tiếng tiêu của hắn tâm tư của ông chợt tắt, trong cơ thể cảm thấy có chút dao động, lập tức dùng nội lực phối hợp, tâm linh bắt giác đi theo tiếng tiêu trầm bổng của nam tử này.

Mộc La Toa nghe tiếng tiêu như tiếng khóc, rất thê lương, làm nàng mê muội, say mê, đắm chìm vào bên trong....

Nguyễn Tinh Trúc cảm thấy tiếng tiêu của hắn có thể dễ dàng đùa nghịch cảm xúc của phu quân, không khỏi bái phục công lực cao thâm của người này.

Đột nhiên thanh âm uyển chuyển biến đổi, tiết tấu toát ra làm chấn động lòng người, nhạc phổ giống như tiếng nói của cao tăng, nghe thấy thì có chút hiểu biết, nhưng khi lắng nghe kỹ càng lại thấy khó hiểu, là một phương pháp vận khí huyết.

Mộc Đường Phong có cảm ứng với tiếng tiêu của hắn, âm nhạc có kết cấu kết hợp với luyện công điều trị, hai chân vốn không có cảm giác của ông đột nhiên cảm thấy đau đớn, luồng khí nóng như đang chạy giằng giật trong chân.

Hai chân có cảm giác khiến trong lòng Mộc Đường Phong vô cùng mừng rỡ, càng chuyên tâm vào tiếng tiêu hơn.

Tiếng tiêu vang lên truyền khắp Mộc gia trang, che giấu nội công huyền ảo và thâm hậu.

Nửa canh giờ sau, giai điệu đột nhiên ngừng lại.

Chỉ thấy Giang Nhược Viễn thu cây tiêu vào trong người, thở ra một hơi, vận nội lực truyền tới hai chân của Mộc Đường Phong trong không khí, sau một lúc lâu, hít thêm một hơi mới nói:

“Mộc đảo chủ thử xuống giường đi lại xem.”

Nghe vậy, Nguyễn Tinh Trúc và Mộc La Toa cùng tiến lên đỡ Mộc Đường Phong đứng dậy.

Mộc Đường Phong cẩn thận xuống giường, hai chân quả nhiên có thể cử động được, nhưng nằm lâu năm trên giường nên có vẻ yếu ớt vô lực.

Ba người nhà Mộc gia kinh hỉ vô cùng, cảm ơn rối rít.

(Momo: Viễn ca quả nhiên thần y, bệnh mấy năm chỉ trong vòng gần một canh giờ đã chữa khỏi, giỏi à nha ^^)

“Mộc đảo chủ chỉ cần luyện tập nhiều hơn, không lâu sau có thể bước đi như bay rồi.” Giang Nhược Viễn mở miệng nói lần nữa.

“Đa tạ Giang đảo chủ đã ra tay cứu giúp, ân tình này Mộc mỗ thật sự không thể báo đáp!”

Ánh mắt Giang Nhược Viễn không đổi:

“Nửa tháng nữa ta sẽ tới cưới con gái ông là Mộc La Toa.”

Lời nói của hắn làm Mộc Đường Phong và Nguyễn Tinh Trúc sửng sốt, hai người không thể tin được nhìn về phía con gái mình.

Mộc La Toa cúi đầu.

“Cha, con gái đã quyết định đem đại sự phó thác cho huynh ấy.”

“Hai người sớm đã quen biết rồi?”

Mộc Đường Phong cảm thấy kinh ngạc, sao ông lại không nghĩ ra vì mối quan hệ với con gái mình nên hẳn mới bằng lòng ra tay cứu giúp.

Mộc La Toa gật đầu, có lẽ nên làm cho cha nghĩ nàng và hắn có giao tình, như vậy mới có thể yên tâm gả nàng cho hắn, huống hồ nàng cũng không muốn cha cho rằng nàng hy sinh hạnh phúc để chữa bệnh cho mình.

“Nếu La Toa đã nói vậy, cha cũng không phản đối gì, liền làm theo lời Giang đảo chủ đi, nửa tháng sau Mộc mỗ sẽ gả tiểu nữ cho cậu.” Ông cũng nhìn ra được Giang Nhược Viễn là nam nhân xuất sắc.

“Đường Phong...”

Nguyễn Tinh Trúc không thể tin được, phu quân lại đáp ứng chuyện hôn sự này nhanh như thế, hạnh phúc của con gái, người làm mẹ không quan tâm sao được.

“Tinh Trúc, ta tin tưởng quyết định của La Toa, nàng đừng lo lắng quá!”

Mộc Đường Phong nói xong, quay sang Giang Nhược Viễn:

“Nếu như ta đoán không lầm thì cậu nhất định là Tiêu Vương trong truyền thuyết?”

Ông từng nghe nói, trên giang hồ xuất hiện một nam tử, trên người luôn mang theo một cây tiêu, dùng tiếng tiêu để thương người một cách vô hình, cũng dùng tiếng tiêu để cứu vô số người, không phải là hắn chứ?

Mộc Đường Phong lại có duyên gặp gỡ người này, còn có quan hệ nhạc phụ với hắn, thật sự là kỳ duyên!

Nhưng nam nhân này tuy là Tiêu Vương nổi danh, nhưng xuất thân của hắn, người đời hoàn toàn không biết, nếu gả con gái cho hắn, sẽ hạnh phúc sao?

Về mặt Mộc La Toa kinh ngạc. Nàng từng nghe đến thanh danh Tiêu Vương, cũng biết đến hành vi hiệp nghĩa của hắn rất nhiều. Điều này nàng vô cùng tán thưởng, không ngờ mình có thể quen biết, hiện tại lại còn sắp trở thành thê tử của hắn nữa....

Nàng muốn tìm hiểu hắn, tiếp cận hắn.

“Bất kể ta là ai, đừng quên nửa tháng sau ta sẽ tới cưới La Toa.”

Nói xong hắn quay người rời đi, nhưng dường như nhớ tới điều gì, bước chân dừng lại:

“Chuyện hôn lễ sẽ do ta xử lý.” Nói xong bước nhanh ra ngoài.

Mộc La Toa thấy thế vội vàng đuổi theo, để lại Mộc Đường Phong và Nguyễn Tinh Trúc hai mặt nhìn nhau.

4. Chương 4: Chương 2~2

“Giang công tử, đợi chút...”

Mộc La Toa gọi hắn lại.

Đến chỗ gấp khúc của hành lang, Giang Nhược Viễn dừng lại, lạnh lùng xoay người chờ nàng mở miệng nói chuyện.

Mộc La Toa đứng trước mặt hắn, thấy hắn dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng chăm chú, cảm thấy không được tự nhiên, cũng thấy tò mò, hắn cuối cùng là có ý gì với nàng?

Mộc La Toa cảm thấy hai người chưa có mấy giao tình, lời nói không được tự nhiên đành thốt ra:

“Giang công tử...”

Cách xưng hô của nàng làm Giang Nhược Viễn khẽ cau mày, thuận miệng nói:

“Nhược Viễn.”

“A?” Sao tự nhiên hấn lại tự gọi tên chính mình? (Momo: Ta đổ với chị, câu này cũng nghĩ ra được=.=)

“Muội biết huynh là Giang Nhược Viễn!”

Nghe vậy, mày hấn nhú lại càng chặt. “Gọi ta là Nhược Viễn.”

Nàng làm cho hấn phải phá lệ, bình thường hấn chỉ nói ngắn gọn với người khác, cho dù người khác không hiểu, hấn cũng sẽ không nói lời thứ hai, nhưng nàng làm hấn phải giải thích chuyện này rõ ràng.

“A!”

Mộc La Toa kinh ngạc khê kêu lên một tiếng, lập tức nghe theo hấn, gọi:

“Nhược Viễn.”

Tiếng nói của nàng thanh thúy giống như tiếng hót của chim hoàng oanh, gọi tên hấn, làm tâm hấn như có một dòng nước ấm chảy qua. Hấn vừa lòng gật đầu, nhưng biểu tình trên mặt vẫn không thay đổi.

“Có việc gì?”

“Chúng ta tới bên kia nói chuyện được không?”

Nàng chỉ chỗ đình nghỉ chân ở hành lang kia. Ánh mắt ngay cả nhìn cũng chưa nhìn chỗ nàng chỉ, Giang Nhược Viễn đã xoay người đến đó.

Mộc La toa hơi kinh ngạc, hấn lại nghe lời nàng, ở lại cùng nàng nói chuyện.

Đi vào lương đình, Giang Nhược Viễn quay lưng về phía nàng, ánh mắt tuy rằng đang dừng ở núi rừng phương xa nhưng tâm tư lại đặt trên người Mộc La Toa, hình bóng nàng đã vô tình nghỉ chân trong lòng hấn, làm cho hấn quyết định giữ nàng ở bên người. Nàng là người con gái duy nhất hấn không chán ghét.

“Muội chỉ muốn hỏi huynh, vì sao muốn thành thân với muội? Chuyện huynh làm chỉ có lợi với Mộc gia, không hề đem đến cho huynh chút lợi lộc nào! Vậy cưới muội huynh sẽ được gì chứ?”

Mộc La Toa không hề e ngại, trực tiếp nói ra nghi hoặc trong lòng.

Giang Nhược Viễn xoay người lại, dùng ánh mắt bí hiểm nhìn nàng, một lát sau mới nói: “Sau này nàng sẽ biết.”

Mộc La Toa còn muốn hỏi nữa thì bỗng nhìn thấy cặp mắt hờ hững của hấn, biểu tình trên mặt bị mặt nạ che khuất nên cũng không không rõ ràng, bất quá nàng hiểu được, hấn đã quyết định không nói thêm gì về vấn đề này nữa.

“Còn có chuyện gì không?”

“Muội không hiểu, vì sao huynh phải giúp đảo Nguyệt Mi?”

Mộc La Toa cảm thấy hấn đã biết hết tình hình của đảo Nguyệt Mi từ lâu rồi.

“Nói cho nàng, nàng cũng không hiểu.”

Hấn liếc nàng một cái rồi mới nói.

Mộc La Toa thấy bất luận mình hỏi cái gì thì đều không nghe được đáp án mong muốn từ hấn, nàng hơi thất vọng.

“Huynh sẽ không nói cho muội biết chuyện gì đúng không?”

Thấy mắt nàng phủ kín sự ảm đạm, ánh mắt hấn cũng thất sắc không ít.

“Tùy thời sẽ nói.”

Hấn cho nàng một đáp án hết sức ba phải, cũng chỉ vì không đành lòng nhìn dung nhan nàng thất sắc.

Thật sự là gặp quỷ, sao hấn có thể bắn khoả bởi cảm xúc của nàng?

Giang Nhược Viễn đi tới bên nàng, nói: “Nàng chỉ cần ngoan ngoãn làm tân nương của ta là được rồi.”

Giọng nói hần bá đạo, không cho nàng phản kháng, cự tuyệt.

Không đợi nàng có phản ứng gì, hần liền xoay người rời đi, trong đình chỉ còn lại Mộc La Toa đơn độc dõi theo bóng lưng của người vừa đi khỏi.

∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞

Mộc La Toa mặc một thân y phục đỏ thẫm, đầu đội mũ phượng, mặc áo choàng ngắn tay, trên vai quàng khăn, mặt trang điểm son phấn, từ biệt cha mẹ, từ biệt các vị tỷ muội ở phía sau, đi về nhà chồng.

Đoàn người chậm rãi tiễn nàng đi theo bờ cát.

Nước mắt đọng lại trong hốc mắt không rơi xuống, Mộc La Toa được bà mối dắt lên trên thuyền.

Giang Nhược Viễn mặc y phục đỏ thẫm, trên mặt vẫn đeo một chiếc mặt nạ bạc như trước, bình tĩnh đứng ở mạn thuyền nhìn bọn họ.

Đích đến của bọn họ là đảo Cửu Dương, phải đi thuyền mới có thể tới được.

Đảo Cửu Dương và thân thể của Giang Nhược Viễn đều chỉ được nghe qua tin đồn, cho nên Mộc La Toa tự nói với chính mình, hòn đảo mà

mình sẽ ở hoàn toàn xa lạ.

Thuyền đi ước chừng khoảng nửa canh giờ thì dừng lại, Mộc La Toa được dẫn tới một tòa nhà lớn, đi qua tiền viện mới đến một gian phòng. Sau khi bọn họ hoàn thành nghi thức thành thân, nàng lại được đưa tới một gian phòng khác cũng lớn không kém.

Ngồi ở bên mép giường, nàng bất an chờ đợi.

Không bao lâu sau thì Mộc La Toa nhìn xuống dưới cái khăn đỏ thấy có một đôi chân đứng trước mặt mình, khăn trùm đầu bị xốc lên, nàng ngửa đầu, trông thấy vẫn là ánh mắt trầm ngâm của hần, trên mặt vẫn mang mặt nạ bạc như cũ.

Tâm tư Giang Nhược Viễn phức tạp nhìn tân nương hần vừa mới cưới, nhìn đôi mắt nàng trong như nước, khuôn mặt ẩn hiện phong thái xinh đẹp, đôi môi màu son nhỏ nhắn mê người, hần biết mình khát vọng nàng, khát vọng đặt thân thể mềm mại của nàng ở dưới thân (ặc).

Hần muốn biết, mùi vị ôm nàng vào lòng ngọt ngào thế nào?

Tâm tư hần hỗn loạn, có phải ôm nàng, giữ lấy nàng, là đã phản bội thê tử đã qua đời của hần – Minh Tuyết?

Nhưng thân thể hần lại khát vọng nàng mãnh liệt, hần nên làm thế nào mới phải bây giờ?

“Nhược Viễn?”

Thấy hần đứng đó không nói một câu, Mộc La Toa chần chờ gọi tên hần.

Mặc kệ vì sao hần cưới nàng, nếu nàng đã đồng ý gả cho hần, nàng sẽ sắm vai một thê tử thật tốt.

Giang Nhược Viễn nghe thấy giọng nói dễ nghe của nàng, thân thể chấn động, theo bản năng xoay người rời khỏi nàng, rời khỏi nơi này, hần thật sự không chắc, nếu tiếp tục ở trong này, mình có muốn nàng ngay hay không, không thể làm chuyện mình sẽ hối hận như thế được....

Mộc La Toa thấy hành động của hần thì rất ngạc nhiên, nàng cảm thấy thương tâm, tuy rằng hai người chưa hiểu về nhau nhiều lắm, theo lý thuyết, nàng nên đối với hần không có tình cảm gì mới đúng, nhưng đây vốn là đêm động phòng hoa chúc của nàng, hành động rời đi của hần lại làm tổn thương nàng.

Nàng không hiểu, nếu như hần và nàng không muốn sống một cuộc sống vợ chồng bình thường, sao hần còn thành thân với nàng?

Bỏ mũ phượng rất nặng xuống, Mộc La Toa tới bên gương đồng tẩy đi son phấn trên mặt mình, chậm rãi chải mái tóc dài.

Gương đồng hiện ra một gương mặt cau có, bàn tay đang chải mái tóc dài của Mộc La Toa thoáng chốc dừng lại, trong lòng cả kinh, từ khi nào mà hấn ở trong lòng nàng đã sâu sắc đến vậy?

Tai nghe thấy từng tiếng tiêu lạnh lùng, trong lòng nàng biết rõ, là hấn!

Mộc La Toa bỗng nhiên đứng lên, không để ý mình đang mặc hỷ phục, vội chạy ra khỏi hỷ phòng.

Nàng chạy về phía có tiếng tiêu, chạy qua một hành lang dài gấp khúc, bước xuống bậc thang, vào trong một hoa viên muôn ngàn những đóa hoa hồng, đi đến nơi này, tiếng tiêu càng ngày càng rõ, trong lòng nàng càng vui sướng hơn, lại tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng nàng đi qua một cái cổng vòm, dưới ánh trăng thấy hấn đang đứng ở một tòa nhà, đối mặt là vách đá sơn cốc, dáng vẻ cao lớn có chút cô độc.

Bước chân nàng dừng lại, nhìn hấn không cử động, bên tai vẫn vang lên tiếng tiêu hấn thổi.

Tại nơi thâm sơn cùng cốc này, tiếng tiêu cô độc vang lên, rốt cuộc là hấn đã trải qua chuyện bi thương đến nhường nào mới có thể thổi khúc tiêu rung động tâm can đến như vậy?

Nàng không khỏi phỏng đoán, có phải hấn có người yêu?

Nghĩ vậy, lòng nàng thất lại, làn điệu vang cao nhưng vô cùng thâm, nghe như tiếng khóc đêm mưa, cảm động lòng người.

“Khúc tiêu này ở nhân gian khó vài lần nghe được.” Khúc tiêu hấn thổi thật sự là quá hay!

Một trận gió lạnh thổi đến, Mộc La Toa cảm thấy trên mặt lạnh lẽo, bàn tay nhỏ bé sờ lên, cảm thấy sưng sốt, không biết từ bao giờ nước mắt đã rơi xuống như mưa, ướt cả vạt áo cưới mất rồi.

Nàng giật mình, nhìn về phía nam nhân làm nàng khóc, thấy đôi mắt đen đó đang quay về hướng này, không biết từ lúc nào hấn đã ngừng thổi tiêu, xoay người lại nhìn tới chỗ nàng.

Giang Nhược Viễn nhìn thấy nước mắt của nàng, làm ướt cả gương mặt ngọc ngà, đột nhiên tâm tư cô tịch của hấn thấy chấn động.

“Đáng chết! Nàng không buông tha ta sao?”

Hấn tức giận bay vọt đến trước mặt nàng.

Đột nhiên hấn rửa một tiếng làm nàng khó hiểu, chỉ có thể nhìn lại hấn, không đáp lại lời trách cứ kỳ quái đó.

Giang Nhược Viễn biết mình đối với nàng không công bằng, cũng hiểu là không phải nàng không buông tha hấn, mà là khát vọng thân thể nàng của chính mình đã khắc sâu.

Ai nói đáng về nàng ngọt ngào mê người như vậy? Hấn không gọi nàng tới đây, nàng chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, liền có thể mê hoặc tâm

can hấn một cách dễ dàng, làm hấn không kìm lòng được, muốn cướp lấy hương vị ngọt ngào của nàng.

Mộc La Toa thấy hấn gần mình như vậy, hơi thở nam tính bao quanh người làm lòng nàng không tự chủ được, hơi thở cũng trở nên gấp gáp, hai mắt nàng cũng không dám nhìn hấn, sợ rằng mình sẽ làm ra hành động to gan gì đó.

“Được rồi!”

“Hả?” Mộc La Toa không hiểu hai chữ này của hấn là có ý gì?

Giang Nhược Viễn vốn định trốn ở nơi này thổi tiêu, nén đi khát vọng muốn nàng, ai ngờ nàng lại chạy tới trước mặt hấn, còn lộ ra dáng vẻ động lòng người, hơn nữa trong đôi mắt toàn bóng hình hấn, làm sao tâm hấn không rung động được cơ chứ?

Hiện tại nàng là thê tử của hấn, mặc kệ lòng hấn kháng cự như thế nào, cưới nàng, cũng đã sớm xin lỗi Minh Tuyết, nhưng hấn không thể không bận tâm đến tương lai của nữ nhi(con gái) được.

Hắn khát cầu nàng, như vậy chỉ cần giữ lại tâm mình, giống như đang ở cõi Niết bàn, chắc hẳn Minh Tuyết sẽ tha thứ cho hắn đi?

Giang Nhược Viễn cố gắng tìm kiếm lý do bao biện cho sự động tâm của mình mà hoàn toàn không hề hay biết, tâm tư vũng chầy nhiều năm qua của mình đã vì Mộc La Toa mà dần dần có những lỗ hổng rồi.

Hắn dắt tay Mộc La Toa, bước nhanh qua cổng vòm, lướt qua hành lang gấp khúc, đẩy cửa ra, đi vào trong phòng.

5. Chương 5: Chương 3

Edit: Tinker Chuông

Beta: Hamano Michiyo(Momo)

Hai người mặt đối mặt với nhau, Giang Nhược Viễn đặt tay trên vai Mộc La Toa, chậm rãi cởi áo của nàng đến khi trên người chỉ còn độc một cái yếm màu đỏ. Bầu ngực cao phập phồng như ẩn như hiện, ôm lấy cái eo thon dài, cặp đùi ngọc ngà cùng cái hông cong cong của nàng làm thiêu đốt ánh mắt hắn.

Trong đôi mắt nóng cháy của Giang Nhược Viễn phản chiếu bóng hình Mộc La Toa, khi bàn tay to của hắn chuyển động trên cơ thể trần trụi của nàng, da thịt càng nổi da gà hơn nữa.

Hắn định đeo mặt nạ bạc này mà động phòng với nàng sao? Trong lòng nàng lại dấy lên khát vọng, khát vọng nhìn diện mạo thật sự của hắn.

Vừa nghĩ đến đó, Mộc La Toa liền thông thả vươn tay...

Bàn tay Giang Nhược Viễn đang di chuyển trên xương quai xanh của nàng dừng lại, nhú chặt mày, quay đầu đi, không muốn nàng bỏ mặt nạ của mình ra.

“Thiếp hy vọng.... Nam nhân mình lấy không phải là người không rõ mặt mũi...”

Trong lời nói của nàng lộ ra sự bất đắc dĩ. Hắn quay đầu, nhú mày nhìn nàng.

Tay Mộc La Toa chạm lên chiếc mặt nạ, biết mình đã làm tổn thương đến hắn, nàng nói: “Thiếp chỉ muốn biết, hương vị môi chạm môi với chàng là như thế nào thôi...”

Nàng lớn mật nói ra khát vọng của chính mình, cố gắng lay động hắn, Giang Nhược Viễn cũng rất muốn nhắm nháp đôi môi mềm mại kia, xem thử nó ngọt ngào tới mức nào!

Cầm chặt cái mặt nạ, nín thở, từng ngón tay thon dài của Mộc La Toa từ từ gỡ nó ra, cái khắc khi cởi mặt nạ ra, nàng hít một hơi thật mạnh.

Trời ơi! Đẹp quá!

Cái mũi cao mà thẳng, đôi môi khê nhếch lên, màu da trắng nõn, rất hợp với đôi mắt đẹp nhưng thần bí mà u buồn kia, một gương mặt tuyệt đẹp.

Gương mặt tuyệt đẹp này cho dù là con gái nhìn cũng phải chết, mà nếu đó có là đàn ông đi chăng nữa thì cũng không thoát khỏi sức quyến rũ của hắn, nàng không hiểu vì sao hắn phải giấu nó dưới mặt nạ như thế?!

Thấy nàng im lặng không nói ra nửa câu nào, Giang Nhược Viễn liền cúi đầu, đôi môi rất nhanh bao phủ trọn đôi môi nhỏ nhắn, cái lưỡi linh hoạt của hắn quấn lấy cái lưỡi của nàng....

Sự tức giận của nàng có thể dễ dàng gọi lên dục vọng của hắn, môi hắn có vẻ hơi thô bạo, hung hãn cướp đoạt, chà đạp sự ngọt ngào của nàng.

Tư thái của hắn giống như mưa rền gió dữ, Mộc La Toa lập tức ngây ngốc, gục ở trong lòng hắn.

Giang Nhược Viễn bị nàng khơi mào lên ngọn lửa giận dữ không tên, sau khi thật sâu thưởng thức mỹ vị ngọt ngào của nàng, hắn ôm chặt lấy thân thể mềm mại, trối chặt vào trong ngực.

Nàng dịu dàng thần phục làm cho nụ hôn của hắn rất nhanh bị lửa nóng khiêu khích, thăm dò nơi mềm mại ướt át trong miệng nàng.

“A...”

Mộc La Toa cảm thấy máu trong người đang không ngừng điên cuồng chảy, tâm lý nghi hoặc cũng biến mất, nàng cảm nhận rõ bàn tay hắn đang âu yếm trên người nàng, châm lên ngọn lửa sở hữu khiến nàng thở hổn hển không ngừng.

Bàn tay lớn của hắn vòng ra sau cổ nàng, cái yếm rất nhanh trượt xuống, lộ ra cơ thể ngọc ngà trắng nõn không chút tỳ vết của nàng.

Động tác của Giang Nhược Viễn rất nhanh, rút đi vật che đậy duy nhất trên người Mộc La Toa, rồi ép nàng ngã ở trên giường, phủ kín lấy người nàng sau đó bắt đầu hôn dọc xuống từ xương quai xanh ửng đỏ.

“A...”

Hơi thở nam tính của hắn tràn đầy trong mũi Mộc La Toa, sức nóng từ bộ ngực truyền đến toàn thân, trong miệng phát ra tiếng rên yêu kiều.

Cảm nhận được cơ thể nàng phản ứng lại hết sức mãnh liệt, bàn tay to của Giang Nhược Viễn di chuyển tới trước ngực bao trọn lấy nhũ hoa cao ngất, xúc cảm ấm áp đó khiến thân nàng chấn động, miệng lại rên rỉ không ngừng....

Đôi mắt hắn nhìn trọn cơ thể nàng, vuốt ve đôi môi đã trở nên đỏ bừng bừng, ánh nhìn càng lúc càng thâm sâu.

Nhìn đôi mắt bắt lực mịt mờ của nàng, khóe miệng Giang Nhược Viễn nở một nụ cười lạnh lùng tà nịnh, nhanh chóng cúi đầu bao trọn lấy một nụ hoa trên ngực nàng, bàn tay to lớn đặt trên nơi mềm mại, chậm rãi di chuyển.

“A...”

Tay hắn tàn sát bừa bãi trên người Mộc La Toa khiến cho nụ hoa của nàng càng thêm mẫn cảm, dựng thẳngng lên, cảm giác tê dại lan từ trước ngực tới toàn thân làm nàng bất giác ưỡn ngực nghênh đón đôi môi của hắn, cái lưỡi của hắn.

Giang Nhược Viễn vùi đầu vào chăm sóc đôi bầu ngực sữa của nàng, ngọn lửa nóng từ môi gặp phải cơ thể ngọc ngà như băng, nóng lạnh gặp nhau làm bùng lên ngọn lửa như một đóa hỏa hoa sáng lạn.

Mộc La Toa bị cái lưỡi linh hoạt của hắn trêu đùa, thần trí đã dần mất đi, đôi môi hắn trượt từ bầu ngực đầy đặn tới cái bụng bằng phẳng, lưu lại những dấu hôn ẩm ướt...

“A...”

Mộc La Toa phát ra một tiếng thét chói tai.

Môi của hắn đã dừng lại ở nơi mềm mại, sâu nhất của nàng, cả người đột nhiên run lên, cảm giác từ thân dưới truyền đến khắp chân tay, không ngừng lan rộng, toàn thân nàng mệt mỏi, xụi lơ trên giường không thể nhúc nhích.

Giang Nhược Viễn tách cặp chân thon dài trắng muốt của nàng ra, một ngón tay tà nịnh vuốt ve đóa hoa đỏ, đôi mắt nhìn vào nhụy hoa xinh đẹp của nàng càng sáng hơn.

Đóa hoa cuồng dã đỏ tươi, những dấu môi khêu gợi hấp dẫn nơi riêng tư nhất, sức nóng từ cái lưỡi trượt khắp nơi non mềm giữa hai chân, càng làm cho mật nước trắng mịn tiết ra nhiều thêm.

“A a...”

Mộc La Toa khó khăn vặn vẹo thân hình, phát ra những tiếng rên rỉ.

Hắn chăm chú nhìn vẻ mặt say mê của nàng, cười tà vươn đầu lưỡi tiến vào động sâu của nàng, nghe thấy tiếng nàng rên rỉ kiều mị bên tai. Mộc La Toa cảm thấy khó thở, thân thể mềm mại run lên liên tục...

Hắn ở trong cơ thể nàng đầy nỗi vui thích càng lúc càng lên cao, khi nàng đang hưởng thụ thì bỗng nhiên rời khỏi, mang đến kháng nghị của nàng.

“Nhược Viễn...”

Mộc La Toa vươn hai tay, khát cầu muốn hắn quan tâm chăm sóc mình, người mới nếm thử hương vị tình dục, khi đang tới thiên đường của khoái lạc thì đột nhiên dừng lại tất nhiên sẽ kháng nghị ngay rồi.

Giang Nhược Viễn vừa lòng nhìn giai nhân dưới sự đùa bỡn của hắn mà cảm xúc phập phồng theo, bởi vậy, hắn lại đưa ngón tay thon dài vào trong huyết động, chậm rãi rút ra, lại đưa vào từ từ, đẩy mạnh nàng vào vực sâu của dục vọng...

Sóng tình lúc cao lúc thấp lan tới toàn thân Mộc La Toa làm nàng đắm mình trong vui sướng khoái cảm, lại không được thỏa mãn hoàn toàn...

“Ưm...ưm...”

Thanh âm của nàng khàn khàn khát cầu, chờ mong hắn làm nhiều hơn nữa, giải thoát nàng khỏi cảm giác xa lạ của tình dục này.

“Mở miệng xin ta!”

Giang Nhược Viễn tà ác nhìn gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì chịu đựng của nàng, cố ý muốn nàng thần phục hắn.

“Xin chàng...Nhược Viễn...Ưm...”

Nàng khó chịu mở miệng van xin hắn, kỳ vọng hắn có thể giải thoát dục vọng của chính mình, cũng để nàng có thể thoát khỏi lạc tình của dục vọng.

Hắn nghe vậy, vừa lòng cười một cách tà mỹ, ngón tay di chuyển từ bãi đến hoa hạc-nơi mẫn cảm nhất, vỗ về chơi đùa, trêu chọc, làm nàng không thể kiềm chế, thét ra tiếng chói tai kịch liệt.

“A...”

Tay hắn thế nhưng rất thần kỳ, chỉ đùa nghịch thôi mà có thể ảnh hưởng tới thân thể nàng, trong cơn mê muội, Mộc La Toa nghĩ rằng, có lẽ chỉ có hắn, nam nhân có hơi thở thần bí, u buồn này mới có thể sâu sắc ảnh hưởng đến nàng, mới có thể làm cho nàng cam tâm tình nguyện khuất phục dưới thân hắn.

Nàng hy vọng khi hai người dung hợp vào làm một, nàng có thể hòa vào cuộc sống của hắn, cùng hắn hít chung một bầu không khí, uống cùng một dòng nước, hiểu về hắn nhiều hơn, việc này sẽ là việc quan trọng nhất từ nay trở về sau của nàng!

Thấy nàng đã bị trêu chọc tới mức gục ngã, không còn là chính mình, Giang Nhược Viễn đứng dậy rất nhanh cởi hết y phục trên người, lộ ra cơ thể cường tráng cao lớn, đem thân thể mình đặt lên cơ thể mềm mại đang không ngừng vận vẹo của nàng...

Cái vật cứng rắn đó để ở hang động mềm mại, hắn vắt hai chân nàng quanh hông, thất lực thúc xuống, một động tác nhanh chóng đẩy mạnh vật cứng rắn vào nơi mềm mại của nàng....

“Á...”

Đau đớn lan tới toàn thân Mộc La Toa, nàng cảm thấy mình như bị xé rách một cách hung hãn.

Đau quá! Đau quá!

Đây là ý nghĩ duy nhất xẹt qua đầu nàng lúc này, nàng theo bản năng chống hai tay ở ngực hắn, hy vọng hắn có thể buông tha nàng, làm cho sự đau đớn này biến mất.

Giang Nhược Viễn đem hết vẻ đau khổ của nàng thu vào trong đáy mắt, trong tâm hắn bỗng thấy đau, nếu là trước kia hắn căn bản sẽ không hề để ý đến việc này mà tiếp tục đẩy vào.

Tay hắn chạm đến chỗ hai người ân ái, xoa nhẹ đóa hoa thũng hồng của nàng, hy vọng âu yếm này sẽ làm nàng bớt đau, mắt thấy vẻ mặt nàng giãn ra không ít, tâm hoa lại ứa nhiều mật hơn, hắn mới thu hồi tay lại, chậm rãi đẩy mạnh vào trong...

“Ừm...”

Nàng than nhẹ, phát hiện thấy hần di chuyển trong cơ thể mình không làm nàng đau đớn, chỉ hơi khó chịu chút chút.

Thấy nàng giống như đã quen với sự tồn tại của mình trong cơ thể, Giang Nhược Viễn ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của Mộc La Toa, bắt đầu cử động liên tục trên người nàng, hưởng thụ cảm giác bản thân được bao chặt đầy ấm áp.

“Ừm... Thật là dễ chịu, thoải mái...Nàng làm ta rất ngạc nhiên...”

Nàng như vậy nhưng có thể dễ dàng làm cho hần tới đạt tới cực khoái.

Vừa tán thưởng xong, vì động tác kịch liệt tới mà bầu vú nàng bỗng nảy lên không ngừng, giống như hai cái bánh bao lớn hấp dẫn sự chú ý của hần, hai tay hần từ eo nhỏ di chuyển tới nụ hoa xoa nắn, ngón tay miết đi miết lại làm nơi đó ửng đỏ, cảm nhận sự mềm mại ấm áp.

“Ừm...”

Từ bầu ngực truyền đến khoái cảm, cùng với sức nóng ma sát tiếp xúc chặt chẽ ở thân dưới làm nàng cực khoái, không thể nói gì hơn mà chỉ có thể rên lên một tiếng thỏa mãn đầy yêu kiều.

Nghe được tiếng rên rỉ làm nhũn lòng người của nàng, thân dưới của hần càng thêm cứng hơn, di chuyển trong cơ thể nàng càng nhanh, càng mãnh liệt.

Động tác của hần cuồng dã mạnh bạo, đưa nàng tới cảnh giới cao nhất của sự ngọt ngào, tầm nhìn của hai người bị lu mờ, cuối cùng, hần phóng hết nhiệt tình vào trong cơ thể của nàng...

Thân hình cường tráng hứng thú gắt gao dây dưa cùng với cơ thể mềm mại, Giang Nhược Viễn quyền luyến hoan ái với thân thể trắng nõn này, hưởng thụ cảm giác ở trong da thịt ấm áp của nàng.

Bỗng nhiên mất hần trường lớn, cảm giác vũ khí nam tính của mình vừa mới chiến đấu xong, vẫn còn ở trong cơ thể ấm áp, thơm ngát đầy nữ tính lại thức tỉnh, để nguyên ở nơi ẩm ướt đầy mật của nàng.

Mộc La Toa cũng trường lớn mất, nàng cảm giác được nhu cầu nam tính của hần, thật không ngờ hần vẫn còn có thể anh dũng mang binh tiếp, vật nam tính của hần uy hiếp trong chỗ mềm mại làm cả người nàng cứng đờ, không dám cử động, sợ mình cử động sẽ lâm vào hoàn cảnh khiến người ta muốn thét chói tai mất.

Giờ phút này thân thể yếu ớt mềm mại đã mềm nhũn vô lực, nàng không nghĩ chính mình có thể nghênh đón một lần hoan ái tham lam nữa của hần.

Tay nàng lơ đãng chạm nhẹ vào chỗ hai người ân ái, khi chạm vào vật nam tính dịu dàng như nhung tơ kia, chỉ thấy hần hít một hơi thật mạnh.

Mộc La Toa vội xoay người ngồi dậy, tò mò nhìn nơi đang sưng phồng hưng phấn kia, vừa rồi hoàn toàn là Giang Nhược Viễn chủ động, nàng chưa kịp thưởng thức thân thể rắn chắc của hần, hiện tại nàng mới có thể nhìn rõ, thân hình mặc dù hơi gầy nhưng lại rất rắn chắc, hấp dẫn ánh mắt của nàng.

Không kìm lòng được, nàng vươn tay xoa xoa, vuốt ve bộ ngực rắn chắc của hần.

Lòng ngực hần không giống như bầu ngực mềm mại của nàng, da thịt rắn chắc nhưng xúc cảm lại như nhung tơ làm nàng yêu thích không muốn buông tay.

Giang Nhược Viễn nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, hô hấp trở nên dồn dập, tay nàng giống như có ma lực dễ dàng làm tâm của hần hỗn loạn.

Từ ngực hần, bàn tay nhỏ bé của Mộc La Toa trượt qua cái bụng bằng phẳng không có vết sẹo nào, rồi mới tới chỗ đó, nàng tò mò cảm thử, không nghĩ tới, vật trong tay lại giống như có sinh mệnh bật nảy lên.

“A!”

Nàng vô tình xoa nắn vật cứng rắn của hần, rất nhẹ nhàng, làm hần thấp giọng kêu lên.

Nghĩ lại động tác thân mật bạo gan lúc nãy hần làm với mình, nàng liền cúi đầu làm theo, dùng lưỡi liếm chậm rãi trên đỉnh, sử dụng miệng nhắm nháp nó, làm nó ngày càng lớn hơn....

“Toa Toa...Ừm...”

Giang Nhược Viễn bị động tác ngây ngô của nàng mê hoặc, gằm nhẹ tên nàng, nâng đầu nàng lên rồi nhanh chóng chiếm trọn đôi môi kia, liếm liếm mút mút, lúc trước hắn còn kiêng dè nàng, không dám làm hành động bạo gan chiếm lấy, giờ nếu nàng đã chủ động đốt lửa thì hắn cũng không khách khí làm gì.

Bàn tay to của hắn lại sờ soạng một cách trắng trợn trên thân thể mềm mại, di chuyển khắp người nàng, dừng ở cái mông mềm mại mượt mà, kích động ắn nàng vào mình, làm cho nàng có thể cảm nhận rõ rệt vụng nóng rực rất lớn của hắn.

Hai người ngồi, hắn để nàng ngồi trên đùi mình, làm cho vật cứng rắn đó tiến sâu từng tắc vào u huyết thần bí của nàng.

Dục vọng lại được đẩy lên lần nữa khiến hắn giống như con ngựa hoang thoát khỏi cương, không ngừng rong ruổi tiến lên trong người nàng, nhìn nàng vì hắn mà thở gấp, sắc mặt phỉếm hồng, hắn càng tiến sâu hơn cho đến khi khoái cảm quen thuộc xuất hiện.

“A...Ừm...”

Một trận mưa rền gió dữ vây quanh bọn họ, khiến cho hắn ở trong cơ thể nàng rung động, phát tiết, đưa nàng tới cảnh giới tận cùng của sự vui sướng.

Trong chốc lát, Giang Nhược Viễn ôm nàng nằm ở trên giường, kết hợp dưới thân liền tách ra.

Nhìn đôi mắt đẹp của nàng khép hờ, bộ ngực phập phồng, hai má phần hồng xinh đẹp, bên miệng mang theo ý cười thỏa mãn, tâm tư hắn nhất thời trở nên phức tạp.

Môi của hắn còn vương vấn hương thơm nữ tính của nàng, mắt hắn chiếu rọi lên gương mặt tuyệt đẹp, diễm lệ của nàng, tai hắn quanh quẩn tiếng nói quen thuộc mềm mại, nàng đã dùng phương pháp lơ đãng nhất, nhưng cũng là hiệu quả nhất mà tiến vào lòng hắn.

Mà hắn chỉ có thể ảo não nhìn nàng xâm nhập từ từ vào thế giới của mình, chỉ biết bất lực, hắn nên làm gì với nàng bây giờ?

Tâm của hắn nên vì nàng mà rộng mở sao?

Gương mặt sáng, thanh lệ như tuyết kia nháy mắt lóe qua trong đầu, dung nhan hắn muốn bắt giữ cũng không được, hắn tâm hoảng ý loạn, thân thể thất chặt lại, giống như đang lâm vào trận chiến.

Bỗng nhiên Mộc La Toa cười lên thật diễm lệ, nụ cười chiếm trọn óc hắn, gương mặt Minh Tuyết càng thêm xa vời khiến Giang Nhược Viễn cảm thấy kinh hãi, sự bối rối và áy náy cứ thế dâng lên trong lòng.

Chán ghét cảm xúc của chính mình khiến cho Giang Nhược Viễn quả quyết quay đầu sang phía bên kia, hành vi như vậy khiến cho nét cười trên gương mặt Mộc La Toa trở nên ảm đạm thất sắc.

Ánh mắt hắn lúc đó có sự căm ghét và không kiên nhẫn làm nàng nghĩ lầm là hắn muốn nhắm vào mình, những lời định nói đều nuốt hết vào trong bụng, cảm giác trước sủng sau lạnh này, chênh lệch vô cùng lớn khiến nàng lả chã rơi lệ.

Mộc La Toa yên lặng rơi nước mắt, không dám nói lời ầm ức nào làm tâm Giang Nhược Viễn càng thêm lo lắng không rõ ràng.

Đối mặt với sự oán trách của giai nhân, hắn lựa chọn trốn tránh.

Xoay người ngồi dậy rất nhanh, vội mặc y phục vào, hắn quyết định đến thư phòng để trải qua đêm dài vì đối mặt với hai mắt đầm lệ của nàng làm tâm hắn dâng lên cảm giác thương xót không nên có.

Đeo mặt nạ bạc để ở một bên lên, hắn lại trở thành nam nhân với vẻ mặt u sầu.

Sự thật tàn khốc, nam tử đeo mặt nạ trở về, dáng vẻ nàng khóc không ngừng làm hắn tâm phiền ý loạn, thuận miệng nói ra những lời thô bạo, không kiên nhẫn.

Bất giác phả hồng không khí hài hòa, thậm chí hắn không biết là thái độ bất thường kia của mình mới làm nàng hiểu lầm, khiến nàng khóc đến vậy.

“Đủ rồi, nàng lại khóc, chỉ làm ta chán ghét ở cùng một chỗ với nàng thôi.”

Về mặt không chút kiên nhẫn thốt ra những lời tuyệt tình, Giang Nhược Viễn xoay người rời khỏi căn phòng.

Ánh mắt trước khi rời đi của hắn vô cùng khinh miệt làm nàng cảm thấy cơ thể trần trụi của mình quá ám muội, vội vàng kéo chăn che lại.

Nàng không hiểu, vì sao thái độ của hắn lại thất thường như vậy?

Rõ ràng là hắn có ánh mắt giống như thưởng thức món ngon nhìn nàng, nhưng sau khi hai người hoan ái hắn lại có thể nói lời làm tổn thương người khác đến vậy.

Với hắn, nàng nên làm thế nào mới phải?

Nàng có thể tiến vào cuộc sống của hắn sao?

Bị ánh mắt cùng cử chỉ khinh miệt của hắn làm tổn thương, nàng có thể lạc quan chờ đợi, tin tưởng bản thân thêm không?

Mùi hương của hắn, ánh mắt quyến rũ của hắn, gương mặt tuấn mỹ ấy đã khắc rất sâu vào lòng nàng, khi hoan ái, cử chỉ chăm sóc của hắn rất dịu dàng, trong nháy mắt nàng thật sự đã nghĩ chỉ cần mình cố gắng thì có thể có được hạnh phúc.

Hiện tại nàng đã hiểu được con đường đi trước mắt còn rất dài, chông gai gặp ghềnh, nàng có thể xóa bỏ mọi khó khăn, kiên trì tìm được cuộc sống mình muốn sao?

Nàng thật sự không chắc, vì mọi vui buồn yêu ghét của nàng đều do hắn!

Mộc La Toa thật sự không biết Giang Nhược Viễn là nam nhân như thế nào?

6. Chương 6: Chương 4-1

Edit: Hamano Michiyo(Momo)

Nguồn: Tử Vi Các

Kể từ đêm Giang Nhược Viễn rời đi, hai người đã không gặp mặt nhau ba ngày, tuy thế hắn vẫn phái hai nha hoàn tới hầu hạ nàng, còn sai người lụng mệnh mang theo y phục, vàng bạc châu báu, các đồ tinh xảo đem đến, nàng nghĩ hắn cũng không hoàn toàn coi thường sự tồn tại của mình.

Khi đang đi dạo cùng hai nha hoàn, nàng vô tình bước tới một hoa viên hẻo lánh, vừa mới đi đến đã nghe có người kêu lên rất gấp:

“Không tốt rồi, tiểu thư rơi xuống nước, người đâu, mau tới đây!”

Vừa nghe có người rơi xuống nước, bước chân nàng gấp gấp hơn chạy vội tới bờ ao, chỉ thấy có một thân hình nhỏ bé ở trong nước lúc chìm lúc nổi, trên mặt tiểu cô nương đó hiện lên vẻ sợ hãi, nhưng ngay cả một câu hò hét chói tai cũng không có, thật làm nàng kinh ngạc.

Mất thấy đứa bé gái kia sắp bị ngập đầu, nàng không có thời gian nghĩ nhiều, nhảy vào trong ao, nước ao lạnh lẽo tới tận xương tủy, nàng bơi rất nhanh tới cạnh đứa bé gái, nắm lấy cánh tay bé nhỏ của nó rồi vận khí nhảy lên trên bờ.

“Tiểu thư, tiểu thư...”

Bà vú lo lắng ngồi xuống cạnh hai người kêu to.

Mộc La Toa thấy gương mặt xinh xắn đứa bé gái kia giờ phút này vô cùng trắng xanh vội vàng cấp cứu.

Trong chốc lát, tiểu cô nương phum ra một ngụm nước lớn, mở hai mắt, trong đôi mắt còn chút kinh ngạc, khi nhìn thấy người quen, thân hình nhỏ bé lập tức vui mừng vào lòng bà vú.

Về mặt Mộc La Toa vô cùng kinh ngạc. Đứa bé gái đó có một đôi mắt rất sáng, ngũ quan trên mặt cực kỳ giống với nam nhân luôn tới tắm mặt mũi kia, không phải đó sẽ là.....

Nàng còn đang không ngừng phỏng đoán thì một giọng nói từ xa đã lạnh lùng truyền tới.

“Có chuyện gì xảy ra?”

Mộc La Toa đứng lên, quay đầu nhìn về phía hắc, trên người hắc có một luồng không khí lạnh lẽo, âm u khiến người ta có cảm giác hết sức trầm trọng.

Đôi mắt hắc liếc nhìn mọi người rồi dừng ở trên người Mộc La Toa.

Đứa bé gái vội chạy tới trong lòng bóng dáng cao lớn, nhưng kỳ lạ thay vẫn không nói một tiếng nào.

Mộc La Toa ngây ngẩn cả người, nhìn hai người một lớn một nhỏ ở cùng một nơi.

Bà vú vội vàng giải thích:

“Tiểu thư không biết suy nghĩ cái gì, không cần thận ngã vào trong ao, lúc này là phu nhân nhảy xuống nước cứu tiểu thư lên.”

“La Toa, nàng đã gặp Tiểu Trúc, ta không cần lo lắng sắp xếp cho hai người gặp nhau nữa, đây là con gái ta, năm nay mười tuổi.”

Bàn tay của hắc đặt lên bờ vai nhỏ bé của Tiểu Trúc, xoay đứa bé gái lại đối mặt với Mộc La Toa.

“Tiểu Trúc, sau này nàng sẽ là mẹ con, mọi người hãy sống chung với nhau thật tốt.”

Dù hắc đang nói chuyện với con gái nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm Mộc La Toa.

Mộc La Toa không thể ngờ hắc đã có một đứa con gái mười tuổi.

Nàng nhìn kỹ Nhược Viễn và đứa bé gái, đứa bé này giống y hệt hắc.

Hóa ra hắc từng có thể tử, còn có kết tinh của hai người, tin tức này thật đột ngột làm nàng một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có.

Nàng đồng ý gả cho một nam nhân chỉ biết tên, đúng là quá bạo gan rồi!

Tiểu Trúc tựa vào nơi ấm áp trong lòng phụ thân, mở mắt to nhìn người mới trở thành mẹ của mình. Thoạt nhìn có vẻ ngốc nhưng đáng vẻ rất được, trên người tỏa ra cảm giác ấm áp.

Nhưng nó không thích có người xa lạ tiếp cận mình, không dám thân cận với Mộc La Toa, vì người thoát nhìn có vẻ tốt, biết đâu kỳ thật là muốn hại chết mẫu thân?

Trong cái đầu nhỏ bé của Tiểu Trúc không ngừng suy nghĩ, ánh mắt tò mò nhìn Mộc La Toa, nhưng không hề biểu lộ bất cứ cảm xúc nào.

Mộc La Toa phát hiện tiểu cô nương này hoàn toàn khác với những đứa trẻ khác, thần sắc của nó che giấu sự nao núng, một lời cũng không xuất ra, kể cả một tiếng “cha” cho Giang Nhược Viễn cũng tiếc không mở miệng, điều này làm cho nàng cảm thấy hết sức kì quái.

Mà Giang Nhược Viễn đối với tình huống này giống như đã quen lắm rồi, ánh mắt một chút cũng không nháy, chỉ lạnh lạnh nói: “Các người mau mang tiểu thư đi thay xiêm y, dặn phòng bếp làm một bát canh gừng cho nó uống.” Hắc ra lệnh cho bà vú bên cạnh.

Lời của hắc tuy không mang theo chút cảm xúc nào, nhưng mơ hồ vẫn có thể cảm nhận được sự quan tâm sâu kín với nữ nhi của mình.

Bà vú vui vẻ dẫn Tiểu Trúc đi. Cuối cùng thì đảo chủ cũng đã quan tâm đến tiểu thư rồi, từ lúc phát sinh chuyện bí hiểm kia đến nay, đảo chủ luôn đem tâm tư của mình phong bế lại, không cho bất cứ ai đi vào, mà ngài cũng không thêm quan tâm đến bất kì ai hết.

Tiểu thư còn nhỏ đã không có mẹ bên mình, cha lại luôn trầm luân trong đau khổ của bản thân, nàng thật sự rất đáng thương. Giờ đảo chủ rốt cuộc đã chú ý đến tiểu thư, nhất định có một ngày, cảm tình giữa cha con bọn họ sẽ trở nên tốt hơn nhiều.

“Chàng có một người con gái?” Nhìn bóng dáng hai người dần xa, Mộc La Toa ngây ngốc hỏi.

Nhìn ánh mắt đùa cợt của chồng, nàng biết mình đã nói lời vô nghĩa, nhưng suy nghĩ mãi mà không ra, đành thuận theo tâm mà hỏi. “Vợ trước của chàng...đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Mộc La Toa rõ ràng cảm thấy cặp ngân mâu kia thoáng chốc trở nên lạnh khốc hơn, băng hàn tản ra xung quanh, phảng phất một khí tức khiến người ta run sợ, chắc chắn biểu tình dưới lớp mặt nạ kia cũng cực kì xấu đi.

“Không liên quan đến nàng.” Từng câu từng chữ hần phun ra đều chất chứa băng hàn làm người ta lạnh lẽo.

Chỉ có năm chữ ngắn ngủi thôi cũng đủ để đả thương lòng nàng, hơn nữa bên trong con ngươi kia còn phát ra ánh nhìn sắc nhọn đầy huyết, dù trong nháy mắt vẫn khiến nàng thương càng thêm sâu.

Giang Nhược Viễn nhìn gương mặt đang dần tái nhợt đi của nàng, đáy lòng chợt dâng lên cảm xúc trĩu mến, yêu thương, nhưng không kịp thời khắc họa trong đầu ấy náy cùng luyến tiếc thì bóng dáng ngang tàng đã quay đầu rời đi, giống như không hề nhìn thấy gì hết vậy.

Một trận gió lạnh thổi qua khiến cho Mộc La Toa đã ướt đầm cả người không khỏi run lên liên tục, tiếp theo còn hắt xì một cái.

Giang Nhược Viễn quay đầu nhìn, giọng điệu cứng rắn lạnh lùng nói với hai nha hoàn theo hầu Mộc La Toa: “Còn không mau mang phu nhân trở về phòng thay quần áo đi?”

“Vâng.” Hai nha hoàn sợ hãi gập đầu, vội vàng dìu Mộc La Toa đi về.

Sắc mặt vẫn còn ảm đạm của nàng lóe lên một tia kinh hãi. Hần như thế nghĩa là quan tâm nàng ư?

Vậy thì sao giọng điệu của hần lại lạnh lùng, ngay cả ánh mắt lúc nhìn nàng cũng lạnh như băng, hần như vậy, cũng là quan tâm nàng?

A! Nàng cười nhạo chính mình một tiếng. Thật không khỏi quá tự mình đa tình đi?

Trừ bỏ cái mã là “thê tử” của hần ra, nàng không hề nhận thấy được hần đối với mình có tình cảm nào khác hết.

∞∞∞∞∞Tử Vi Các∞∞∞∞∞∞

Trở lại trong phòng, Mộc La Toa cho hai nha hoàn lui đi, bước vào sau tấm bình phong, cởi ra toàn bộ xiêm y, mái tóc dài buông xõa sau lưng, rồi tung đằng sau gáy.

Bóng dáng thướt tha, mềm mại ánh lên trên bức bình phong như ẩn như hiện, mỗi động tác giơ chân, nhấc tay đều lơ đãng bày ra phong thái gợi cảm, mị hoặc, mê người vô cùng.

Thân hình yêu kiều xinh đẹp khiến cho Giang Nhược Viễn đang bưng một chén canh gừng tiến gần liền trở nên bất động. Dục vọng quen thuộc nhanh chóng từ dưới bụng bốc lên, hần chậm rãi đặt chiếc mặt nạ lên bàn, bước tới sau bình phong.

(Momo: Từ giờ ta có thể hiểu hành động bỏ mặt nạ này của Viễn ca là gì ah....Hớ hớ, là sắp làm chuyện ba chấm đấy*che miệng cười gian trá*)

Khi tấm lưng trần trắng nõn từng tác từng tác hiện lên trong ánh mắt hần, đồng mâu phút chốc bắn ra hỏa diễm không ngừng.

Một bàn tay to thô ráp lại mang chút lo lắng đặt lên vai nàng khiến Mộc La Toa kinh hãi, kích động quay đầu lại, đến lúc nhìn thấy Giang Nhược Viễn xuất hiện thì lại càng giật mình hơn.

“Chàng...” Dưới ánh nhìn nóng cháy của hần, nàng mới phát hiện mình đang trắng trợn không mặc gì, vội vàng vươn tay kéo lấy chiếc áo lông xanh biếc che ở trước ngực và hai chân.

Khuôn mặt tuấn mỹ của hần bây giờ cuồng dã vô cùng, ánh mắt nhiệt tình khiến nàng cảm thấy có chút run sợ, hoàn toàn không có chút gì âm trầm lạnh lùng như khi nãy nữa.

Bàn tay to đặt trên vai nàng, thông thả vuốt ve dọc xuống dưới, khiêu khích không ngừng, trong không khí phát ra hương vị ái muội mà phiến tình, tản ra xung quanh. Trong mắt hần như có tình ý nhẹ nhàng, động tác trở nên ôn nhu hơn, an ủi tâm hồn vừa bị thương tổn của thê tử mình.

Mỗi một ánh mắt, mỗi một hành động của hắn đều giống nhau, phẳng phất như mang trong mình ma lực khiến cho suy nghĩ của nàng chỉ còn có thể tùy ý cho người ta dẫn dắt.

Giang Nhược Viễn không hề quên mục đích hắn tới nơi này, liền đem canh gừng đưa đến trước mặt, để nàng từng ngụm từng ngụm uống vào, rồi mới đem bát đặt ở một bên.

Hắn cúi đầu xuống hôn lên cánh môi hồng nộn, cái lưỡi linh hoạt khôn khéo tiến vào, nhắm nháp hương vị ngọt ngào bên trong miệng nàng. Cang gừng có chút nồng, chút cay, hòa trộn vào nhau khiến hắn quyến luyến không rời, chỉ muốn nhắm nháp, hưởng thụ từng chút một.

“Ừm...” Dưới nụ hôn nhiệt tình và mãnh liệt của hắn, cả người Mộc La Toa hư nhược vô lực dựa vào lồng ngực chồng, tấm vải dệt dùng để che lấp cũng không hề tự giác mà rơi xuống.

Hai bàn tay to của Giang Nhược Viễn lập tức vuốt ve trên tấm lưng mềm nhẵn của nàng, từ trên xuống dưới, tới lui thăm dò, sờ soạng.

Bờ môi không ngừng quần lấy nàng tàn sát bờ bãi, một bàn tay to bắt đầu không an phận đi đến trước ngực, phủ lên bộ ngực sữa nõn nà, không ngừng xoa bóp, nhu nắn.

“A...” Bàn tay của hắn ở trên ngực nàng tạo ra khoái cảm khó nhận, thổi quét hoàn toàn lí trí của Mộc La Toa, thân thể nóng hừng hực càng trở nên phiếm hồng.

Phản ứng của nàng trong mắt của Giang Nhược Viễn liền trở thành mồi lửa, kích thích dục vọng của hắn, nam tính dưới thân gần như không tài nào gắng gượng chịu đựng được nữa.

Bàn tay thô dày từ bộ ngực đi xuống vùng cấm địa thần bí đã sớm ẩm ướt giữa hai chân nàng, phát hiện nàng đã bị hắn chuẩn bị tốt, hắn gợi lên một nụ cười tà nịnh, cởi bỏ quần áo chính mình, hướng về phía trước động thân, tiến vào sâu trong chỗ mềm mại của nàng...

“A...a...” Hai người ái ân luôn luôn là như vậy, sự ăn nhịp với nhau nhảy mất khiến khoái cảm tăng cao, làm Mộc La Toa kim lòng không được rên rỉ thành lời.

Càng làm cho nàng mất hồn hơn, hai người cứ thế đứng mà ân ái, hai tay của nàng vòng qua cổ hắn, thân mình chặt chẽ dính sát với nhau.

Hai tay của hắn nâng lên cái mông mềm mại tròn tròn của nàng, để đùi vòng qua eo hắn, tiến vào nàng sâu hơn rồi tựa cả người lên tường để chống đỡ thể trọng của hai người.

“A...a...” Dưới sự nhiệt tình nóng bỏng, cường kiện hữu lực của hắn, nàng chỉ có thể say mê đi theo, thậm chí là vui thích đến lúc toàn thân co rút, hai chân vòng quanh eo hắn càng siết chặt hơn, miễn cho bị người này vì mãi mê luật động mà đánh ngã mình.

Giang Nhược Viễn lúc thì vội vàng tiến lên, khi lại thông thả di động, say mê hưởng thụ khoái cảm khi hai người kết hợp làm một.

Mộc La Toa ngẩng đầu, vuốt vuốt mái tóc đen nhánh đã rối loạn, rên rỉ kêu tên hắn.

“A...Nhược Viễn...a” Loại làm tình phải leo lên người đối phương như thế này, cường dã lại khó mà tưởng tượng ra khiến cao trào của nàng tiến tới vừa vội lại mau, từng đợt từng đợt như không hề chấm dứt ủa tới, nàng chỉ còn cách thúc giục hắn nhanh chóng giải thoát cho mình.

“La Toa...Toa Toa...” Nhìn biểu tình khi hoan ái của nàng như biến thành một người hoàn toàn khác, trái tim vốn đã chết lặng của hắn tràn ngập nhu tình.

“Hôn ta...” Hắn ra lệnh.

Nàng thuận theo cúi đầu áp vào bờ môi hắn, thân thể hai người cùng một chỗ chặt chẽ dây dưa, lời lẽ cùng quần vào nhau, hắn thỏa mãn hưởng thụ cảm giác vô cùng thân thiết này.

Khi hai người cùng lên đến đỉnh, hắn mãnh liệt co rút, tiến vào, trong cao trào cuồng nhiệt mà phóng thích dục vọng nóng bỏng của mình.....

Kích tình qua đi, Mộc La Toa hoàn toàn xụi lơ trên người hắn, cúi mặt vùi vào trong cổ của chồng.

Hắn cũng đem mặt chôn vào dưới gáy nàng, ôm chặt lấy thê tử, tham luyến hơi thở thuộc về nàng mà hồn nhiên không hề nhận biết, chính mình đã dần dần luyến tiếc cảm giác ôm ấp thân hình mềm mại này trong lòng, cũng không hề phát giác ra tình cảm của hắn với nàng vẫn đang từng giọt từng giọt tích lại...

“Nhược Viễn...” Mộc La Toa khẽ kêu tên hắn, giọng điệu tràn ngập sự vui sướng từ tận đáy lòng.

Nàng thật sự không hề ngờ đến, vừa rồi ở trong hoa viên, vì mình nhắc tới vợ trước khiến hắn phiền lòng tức giận, vậy mà sau đó hắn vẫn đến tìm nàng.

Nghe thấy thanh âm của nàng, Giang Nhược Viễn cứng ngắc ngẩng đầu lên, buông lỏng thân thể mềm mại đó rồi mới cầm lấy quần áo của mình mặc chỉnh tề lại.

“Ta đã quên nói cho nàng, mới vừa rồi người nàng gặp qua chính là nữ nhi của ta, ta hy vọng sau này nàng có thể thay ta chiếu cố nó thật tốt, làm tròn trách nhiệm của một người mẹ.”

Mộc La Toa không dám tin mở to mắt nhìn hắn, khuôn mặt trước mắt nàng trong khoảnh khắc trở nên lạnh lùng xa cách, lòng của nàng cảm thấy rét lạnh từng cơn. Ngữ khí của hắn giống như thể nàng đứng ở chỗ này chỉ bởi vì nữ nhi của hắn, vậy còn nàng, nàng ở đâu trong lòng hắn đây?

Nàng lãnh tâm khảm lý, nhặt quần áo dưới đất phủ lên thân mình.

“Thiếp đã từng hỏi chàng, vì sao muốn cùng nhau thành thân? Là vì Tiểu Trúc sao?” Trực giác phụ nữ làm cho nàng không khỏi nghi ngờ rằng, nguyên nhân hắn cưới mình là vì con gái.

Hắn lảng tránh đôi mắt đen ngập mờ hơi nước của nàng, không thừa nhận cũng không phủ nhận gì hết.

Hành động của hắn đã thừa nhận rằng mọi suy đoán của nàng đều đúng, Mộc La Toa đột nhiên cảm thấy cả người rét lạnh, cho dù có được thêm bao nhiêu áo bông phủ lên cũng vẫn như thế, bởi vì lạnh...là ở trong lòng của nàng.

Nàng không tiếp tục hỏi nữa là vì cảm thấy hết thảy đều đã không còn quan trọng, nàng chỉ là một người phụ nữ bị hắn lợi dụng, một người có thể hỗ trợ hắn chiếu cố, chăm sóc nữ nhi, lại có thể giúp hắn làm ấm giường mà thôi.

Nàng thật sự không muốn nghĩ bản thân mình dẽ tiện như vậy, nhưng hắn lại khiến cho nàng không thể không cho rằng như thế, thực quá bi ai a!

Nhìn thấy Mộc La Toa dờ dẫm cầm từng món đồ mặc trở lại người, rồi lại giống như u hồn lướt qua mặt hắn đi như cơn gió, tâm của hắn bỗng cảm thấy rất đau, nỗi chua xót cứ từng tầng từng tầng dâng lên trong lòng.

Hắn thậm chí còn không kịp suy nghĩ đã vươn cánh tay dài ra, vô thức giữ chặt cánh tay nàng, không cho nàng dùng bộ dáng thất hồn lạc phách ấy rời khỏi mình.

“Đừng đụng vào tôi!” Tay hắn chỉ vừa chạm đến, cảm xúc của nàng đột nhiên không thể khống chế được, giây dựa muốn hắn buông. Nàng không có cách nào chịu được sự đụng chạm của hắn, bởi vì nàng bất quá chỉ là công cụ cho người này phát tiết mà thôi.

“La Toa!” Giang Nhược Viễn gọi tên nàng, giọng nói mang theo khinh xích, nhú mảy một chút, ánh mắt lại lần nữa dần trở nên tối tăm. Hắn cứ ngỡ nàng sẽ mềm mại trở lại trong lòng hắn, không nghĩ tới nàng lại phản ứng mãnh liệt như vậy.

“Tôi vốn nghĩ anh cưới tôi là vì đối với nhau có chút yêu thích, thì ra vốn dĩ chỉ có mình tôi đa tình, anh chẳng qua chỉ coi tôi như một người hầu đến thay anh chăm sóc cho con gái, thay anh làm ấm giường, trở thành công cụ cho anh phát tiết dục vọng!”

Hắn lúc nào cũng tỏ ra thái độ không quan tâm, hồ hững với mọi thứ làm nàng giận dữ, lòi hết mọi ủy khuất khổ sở trong lòng ra mà bộc bạch, giọng nói tràn ngập oán hận và tủi thân.

Ngữ khí hạ thấp bản thân của nàng như thể làm Giang Nhược Viễn vừa kinh ngạc vừa tức giận không thôi. “Không cần tự nói mình như vậy, ta chưa từng đem nàng trở thành kẻ để phát tiết hay làm bảo mẫu hết.”

“Vậy ý của anh như thế, tức là anh cưới tôi, vì thích tôi sao?” Mộc La Toa ngẩng đầu nhìn hần, trong mắt toát ra hi vọng.

Lời của nàng làm hần không được tự nhiên, bối rối vô cùng. Dung nhan kiều diễm xinh đẹp kia chính là thứ đã xuất hiện trong lòng hần vô số lần, nhiều đến nỗi hần gần như đã quên đi sự tồn tại của Minh Tuyết.

Nghĩ đến Minh Tuyết, khuôn mặt thanh lệ tú nhả nhất thời lại hiện lên trong đầu, hần cảm thấy cực kì phiền muộn, những lời nói vô tâm đã thương người khác cứ thế từ trong miệng phun ra.

“Ta không có khả năng phản bội lại Minh Tuyết, người ta thích vĩnh viễn chỉ có nàng, thê tử đã sớm qua đời ngày trước thôi.”

Biểu tình đau thương trên gương mặt hần khiến Mộc La Toa đau nhói trong lòng, chính tai nghe thấy hần nhắc đến người vợ đã mất của mình, hơn nữa lại ở trong tình trạng này, nàng cảm thấy vô cùng đau xót.

“Chàng thật sự yêu cô ấy sao?”

Hần cả kinh trong lòng, bất chợt phát hiện ra bóng dáng cùng khuôn mặt của Minh Tuyết đã dần dần phai nhạt, biến ảo đi trong lòng mình, phẳng phất như chỉ còn trong tưởng niệm.....

Không! Hần đột nhiên bừng tỉnh. Hần làm sao có thể quên đi người con gái đã từng một lòng yêu thương hần như thế cơ chứ?

Minh Tuyết, người con gái đã từng yêu hần thật lòng. Minh Tuyết, thê tử mà hần đã danh chính ngôn thuận cưới về! Hần không thể để La Toa dễ dàng chiếm đi vị trí vốn dĩ chỉ thuộc về Minh Tuyết, chiếm cứ lấy lòng hần được.

Trong ánh mắt hần tràn ngập những cảm xúc phức tạp, bị sự truy vấn của nàng chọc giận, thế là lời nói thốt ra càng thêm tuyệt tình. “Phải, ta thật yêu nàng ấy, ta thật sự rất yêu nàng ấy!”. Hần gầm nhẹ, giống như đang cố gắng thuyết phục chính mình.

Nghe được chính miệng hần thừa nhận yêu thương một người con gái khác, Mộc La Toa dường như có thể nghe thấy được cả thanh âm đáy lòng mình tan vỡ, cảm giác ê ẩm chua xót cũng từ dưới đó mà tỏa lên...vô cùng khổ sở.

“Nếu đã như thế, chàng có thể hay không vừa yêu nàng, cũng có thể yêu thích ta?” Nàng cố lấy dũng khí cất lên câu hỏi từ tận đáy lòng mình, giờ đã gửi thân cho hần, như vậy có lẽ cũng nên cố gắng cải thiện mối quan hệ này.

Ít nhất, mối quan hệ này không thể mãi chìm trong trạng thái lạnh lẽo như băng được.

Giang Nhược Viễn thấy nàng cúi đầu, giọng điệu hạ thấp, trong lòng lại sinh ra cảm giác trĩu mến yêu thương, nhưng nghĩ đến sự áy náy cùng trách nhiệm đối với Minh Tuyết, những lời nói an ủi vốn định thốt ra đành nuốt lại trở về.

Hần không thể cho nàng một đáp án như nàng mong muốn, nhưng cũng không muốn đã thương đến người con gái này.

Thế nhưng Mộc La Toa không hề biết hần giờ này đang nghĩ cái gì, thấy sự lặng im của chồng thì cho rằng hần không có khả năng thích, thậm chí không thể yêu nàng.

Nghĩ vậy, nước mắt của nàng chỉ chực trào ra, nhưng nàng cố gắng quật cường nén lại, không muốn biểu lộ ra dáng vẻ yếu đuối trước mặt hần.

Giang Nhược Viễn muốn vươn tay ra đỡ dành an ủi nàng, nhưng bàn tay vừa nâng lên thì nháy mắt đã khôì phục lí trí, hần nắm chặt hai tay lại thành nắm đấm, quyết định rời đi, miễn cho hai người tiếp tục cãi nhau xung đột nữa.

“Ngược Viễn—”

Nàng quát to, nhưng thấy bước chân hần không hề dừng lại, bàn tay vươn ra giữa không trung suy sụp hạ xuống.

Hắn vừa rời đi thì nước mắt của nàng giống như mưa không ngừng rơi xuống, bóng dáng tuyệt tình quay bước khiến cảm xúc trong nàng hoàn toàn như đê vỡ, ào ạt tuôn chảy.

Nam nhân này, trong lòng đã có người con gái khác, mà tại sao nàng lại cứ cố chấp muốn tranh đoạt tình yêu từ hắn chứ?

Hai người bọn họ đều không hề có tình yêu làm cơ sở, chỉ vì cần thiết mà kết hợp với nhau, trên tay nàng bây giờ một chút lợi thế cũng không có, quyền chủ đạo đều nằm trong tay hắn.

Nếu đã biết được quyết định vô tình từ hắn, vậy thì nàng sẽ không bao giờ đối với hắn thật lòng thật dạ nữa, bằng không người bị thương vĩnh viễn chỉ là mình.

Nàng quyết định nên chiếu cố cho con gái của hắn thật tốt thì hơn, chỉ vì trách nhiệm của mình, còn những thứ khác, nàng từ nay sẽ không còn si tâm vọng tưởng đến nữa, chỉ cần như thế sẽ không thêm một lần vì tình yêu mà khốn khổ đau lòng.

7. Chương 7: Chương 4-2

“Nhã lâu” là một tòa lâu ở hậu viện bên phải của sơn trang. Tiến vào bên trong, Nhã lâu chia làm hai phía, bên trái là một phòng khách nhỏ, cách một cánh cửa mới đến được khuê phòng.

Phía bên phải là thư phòng, nơi này vô cùng rộng rãi, bên trong cũng có một cánh cửa dẫn đến phòng tắm.

Mộc La Toa ngồi tựa lưng trên chiếc ghế trúc đặt trong thư phòng, trước mặt là một quyển sách đang để mở, mà người đang ngồi ngay ngắn trước bàn học chính là Tiểu Trúc.

Đúng vậy, “Nhã lâu” chính là nơi ở của Tiểu Trúc.

Thân hình nhỏ nhắn ngồi trên chiếc ghế thật to, ánh mắt chăm chú hướng về quyển sách trên bàn, cô bé cầm lấy chiếc bút lông, vẽ từng nét một, chậm rãi viết lại những chữ ban nãy Mộc La Toa vừa dạy.

Tiểu Trúc chăm chú viết viết, thi thoảng còn khẽ liếc nhìn Mộc La Toa. Toa Toa nương dạy nó viết tên của mình xong liền cứ ngây ngốc ngồi ở đó như vậy, không biết người đang suy nghĩ cái gì?

“Toa Toa nương” là cái tên thân mật cô bé gọi từ đáy lòng đối với người mẹ này, nhưng mà bất quá, nó sẽ không nói cho người đâu. Mười ngày trước, Toa Toa nương đi vào nhã lâu, làm bạn cùng học với nó, lại còn dạy nó biết cách viết chữ nữa, cô bé thực sự rất thích Toa Toa nương.

Tuy rằng Tiểu Trúc ít nói chuyện, nhưng Toa Toa nương vẫn rất kiên nhẫn dạy cô bé học bài, trên người nàng còn có một mùi hương đặc thù, thơm mát, lại dễ chịu nữa, mỗi khi có Toa Toa nương bên người, cô bé luôn vụng trộm hít lấy thật nhiều, muốn nhanh chóng lưu lại hương thơm này trong trí nhớ, cảm giác ấy thật sự rất là ấm áp!

Tiểu Trúc có thể cảm thấy được, Toa Toa nương đối với mình là thật tâm thật dạ, nhưng mà mấy ngày nay cứ thấy người hay ngây ngốc, nghĩ vẩn vơ đi đâu đó, người sẽ không phải là đang nhớ cha quá đi?

Mộc La Toa quả thật đang nghĩ về Giang Nhược Viễn thật. Mười ngày nay, trừ bỏ buổi tối hẳn nhiệt tình ham muốn thân thể nàng, hai người gần như không hề nói chuyện được với nhau.

Nàng biết, cho dù thời gian có muộn đến mấy, hẳn nhất định vẫn phải cùng nàng “cộng chằm đồng miên”**, kể cả khi ấy nàng đang ngủ, hắn vẫn cứ sẽ không nói một lời mà đòi lấy thật nhiều.

(*cộng chằm đồng miên: cùng giường chung mộng, ý nói ngủ cùng ấy mà~~chằm ở đây là cái gối đầu đó.)

Cũng chỉ có những lúc ấy, nàng mới thấy hắn giống với những người bình thường, có tình cảm, có tri giác, nhiệt tình như lửa nóng khiến nàng chỉ cần nghĩ đến thôi đã mặt đỏ tim đập ngay rồi.

Nhưng nàng còn chưa kịp tỉnh lại, hắn đã vội vã rời đi. Đến lúc nàng mở mắt, đối diện với mình chỉ là khoảng hư không tịch mịch làm nàng luôn luôn bất an.

Nàng đã sớm quyết định sẽ không còn động tâm với hắn nữa, cũng không còn tình cảm gì với con người này, nhưng hắn cứ hành động như thế, bảo nàng làm sao có thể mắt không thấy tai không nghe, mỗi đêm hai

người thân mật dây dưa cùng một chỗ, hẳn lúc nào cũng có thể trêu chọc đến tâm tư khó khăn lắm mới có thể bình phục của nàng.

Nhíu chặt đôi mi thanh tú, Mộc La Toa suy nghĩ, rốt cục, trong lòng hẳn, nàng có vị trí như thế nào?

“Toa Toa nương?” Bởi vì lo lắng, Tiểu Trúc khẽ gọi nàng, đây là lần đầu tiên cô bé mở miệng nói chuyện sau một khoảng thời gian rất dài, vì thế mà thanh âm có chút khàn khàn.

Nghe được tiếng nói nho nhỏ, non nớt bên tai, Mộc La Toa không dám tin, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào cặp mắt to tròn, con ngươi trong suốt, chính trực đang ngấm mình chăm chú kia.

“Con đang gọi di sao?”

Tiểu Trúc thấy Mộc La Toa lộ ra vẻ mặt kinh hãi vô cùng, thật cẩn thận gật đầu, không nghĩ tới lại đổi lấy phản ứng rất lớn của nàng.

Mộc La Toa đang ngồi trên ghế liền nhảy dựng lên, chạy đến trước mặt Tiểu Trúc, kích động cầm lấy hai vai cô bé: “Con mở miệng nói chuyện rồi?” Nàng vô cùng hưng phấn, không kịp đợi Tiểu Trúc trả lời đã nói tiếp: “Con gọi di là Toa Toa nương? Kêu lại một lần nữa đi được không?”

Tiểu Trúc giơ bàn tay nhỏ bé lên sờ vào khuôn mặt nàng: “Toa Toa nương, người cười lên nhìn đẹp quá a!”

Lời khen thốt ra từ miệng cô bé khiến Mộc La Toa ngây ngốc giật mình.

Tiểu Trúc vội vàng nói tiếp: “Toa Toa nương, người đừng nhíu mi, nhăn mặt như lúc này nữa, Tiểu Trúc sẽ lo lắng lắm!”

Trong lời nói non nớt ẩn hiện sự quan tâm khiến Mộc La Toa vô cùng cảm động, quả không uổng suốt mười ngày nàng cẩn thận chiếu cố, chăm sóc và dạy dỗ Tiểu Trúc.

Tuy rằng cô bé không thích nói chuyện nhưng vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời nàng, sự nhu thuận này càng làm Mộc La Toa cảm thấy thương tiếc cho Tiểu Trúc, cô bé đang tự phong bế bản thân vào sâu trong thế giới của mình.

Mộc La Toa vươn tay ôm lấy thân mình nho nhỏ kia vào trong ngực, trong lòng nàng tràn ngập cảm kích cùng vui sướng.

“Tiểu Trúc, con đồng ý nói chuyện, Toa Toa nương vui lắm, vui lắm.” Xem ra sau này, trước mặt Tiểu Trúc nàng cần phải chú ý đến cảm xúc của mình hơn một chút.

Hình ảnh hai người đang ôm chặt lấy nhau chính là thứ đầu tiên mà Giang Nhược Viễn nhìn thấy khi bước chân vào thư phòng của Nhã lâu.

Khuôn mặt bị lớp mặt nạ che khuất khiến người ta không nhìn rõ biểu tình, nhưng Giang Nhược Viễn vô cùng chắc chắn, vẻ mặt của mình bây giờ chắc chắn là kinh ngạc cùng ngỡ ngàng. Hẳn thật không ngờ mới chỉ chưa đến mười ngày, Tiểu Trúc đã đồng ý thân cận với Mộc La Toa rồi.

Mộc La Toa cũng phát hiện, hóa ra Giang Nhược Viễn đang đứng ngay bên cạnh mình, nàng vội vàng buông Tiểu Trúc ra, nói với cô bé: “Tiểu Trúc, gọi phụ thân đi, cha con nghe được chắc chắn sẽ rất vui đấy!”

Giang Nhược Viễn có chút khó hiểu, nhìn gương mặt con gái của mình, lại bất chợt phát hiện vẻ tươi cười mà hẳn chưa từng nhìn thấy của con bé.

“Phụ thân...” Tiểu Trúc sợ hãi kêu, trong ánh mắt toát lên vẻ chờ đợi.

Từ khi con gái ba tuổi đến nay, đây là lần đầu tiên Giang Nhược Viễn nghe cô bé gọi mình một tiếng cha, hẳn vẫn cứ nghĩ cả đời này mình không thể nào nghe được hai chữ này.

Hắn tuy rằng tâm tình kích động nhưng không hề biểu lộ ra ngoài, ánh mắt màu bạc cũng không hề dao động nhìn thẳng vào thân hình nhỏ bé trong lòng Mộc La Toa. Hắn phát hiện ra nữ nhi của mình đã khác hẳn so với ngày xưa.

Ánh mắt của con bé đã không còn sự khinh bỉ, gương mặt nhỏ nhắn cũng trở nên sáng rọi hơn trước. Nhìn cách nó tin tưởng dựa vào người của Mộc La Toa, hẳn biết nàng nhất định đã vì Tiểu Trúc mà hao tổn tâm tư không ít

8. Chương 8: Chương 5~1

Edit: Tinker Chuông

Beta: Hamano Michiyo(Momo)

Thấy Giang Nhược Viễn không có phản ứng gì, Tiểu Trúc trở nên ảm đạm, tâm tình cũng vì vậy mà trở nên không tốt.

Mộc La Toa thấy thế nhìn Giang Nhược Viễn bằng ánh mắt khiển trách, ý bảo hẳn cổ vũ, động viên con gái, đừng để cho bé trở về thế giới của chính mình.

“Tiểu Trúc, cuối cùng con đã chịu nói chuyện rồi, ta rất vui, hy vọng con tiếp tục cố gắng.”

Lời của hắn tuy lạnh lùng cứng rắn nhưng đối với Tiểu Trúc mà nói là đã đủ lắm rồi, cô bé có thể cảm nhận được sự quan tâm của phụ thân mình.

Giang Nhược Viễn gọi bà vú ngoài cửa vào, nói bà làm bạn với tiểu thư rồi cùng Mộc La Toa rời khỏi Nhã Lâu.

Mộc La Toa khó hiểu, hẳn gọi nàng đi là có ý gì?

Bọn họ đã suốt mười ngày không nói chuyện với nhau, nàng không nghĩ nam nhân trầm mặc kia sẽ chịu phá vỡ được sự im lặng trước mà nàng cũng không muốn mở miệng nói chuyện.

Giang Nhược Viễn xoay người đối mặt với Mộc La Toa, đôi mắt vẫn như trước chẳng có bao nhiêu cảm xúc bên trong.

“Cảm ơn nàng đã chăm sóc Tiểu Trúc, nhất định nàng phải rất có tâm mới làm cho con bé có thể mở miệng nói chuyện được như vậy.”

Mộc La Toa không thể tin được.

“Đây chỉ là bốn phần của thiếp, nhưng nếu muốn Tiểu Trúc thật sự thoát khỏi thế giới của chính mình, chàng vẫn nên quan tâm con nhiều một chút sẽ tốt hơn so với thiếp.”

“Nàng đang dạy ta đó hả?”

Khẩu khí của hắn vẫn lạnh lùng như trước, nàng biết rõ hắn là người như thế nào nên cũng không muốn bị hắn làm thương tâm.

“Thiếp không có ý đó.”

Biểu hiện vô tội của nàng khiến Giang Nhược Viễn không đành lòng.

“Ta muốn đến hải đảo tuần tra, nàng đi cùng ta nhé?”

Lời nói của hắn làm Mộc La Toa cảm thấy ngoài ý muốn, nhìn ánh mắt hắn hiện ra vẻ không được tự nhiên, nàng cũng không muốn vạch trần, nếu hắn nghĩ có thể thay đổi mối quan hệ đang đông lạnh giữa hai người thì nàng cũng vui vẻ phối hợp.

“Vâng.”

Nàng gật đầu.

Không lâu sau hai người đã đi tới ven bờ hải đảo. Đứng ở trên bờ cát ảm, nhìn mặt biển trong xanh, trời cao cũng xanh thăm thẳm, thần bí mê hoặc lòng người.

Bầu không khí im lặng tràn ngập bờ cát, Mộc La Toa chần chừ trong chốc lát, cuối cùng quyết định mở miệng:

“Nhược Viễn...”

Giang Nhược Viễn mở mắt, im lặng, chờ nàng nói xong.

“Chàng thật sự muốn mối quan hệ của chúng ta cứ xuống dốc như thế sao?”

Hắn luôn như gần như xa, khi tham hoan tác tình thì nóng như lửa, nhưng xuống giường thì như một người xa lạ, nàng thật sự không hy vọng chuyện này xảy ra nhưng lại không có cách gì thay đổi được hết.

Giang Nhược Viễn giật mình, hắn hiểu được bản thân đối với nàng không công bằng nhưng mà trước mắt, hắn vẫn không dám đối mặt với con tim của mình, cho nên không thể hứa hẹn với nàng, nhưng như vậy thì...hắn cũng không tình nguyện để nàng thoát khỏi tay mình.

Đáp lại Mộc La Toa là tiếng sóng biển vỗ vào bờ, hắn vẫn lựa chọn im lặng để trốn tránh.

Mộc La Toa tiến lên từng bước, đang muốn mở miệng thì không ngờ từ đâu nhảy ra bảy nữ tử mặc y phục màu sắc khác nhau, trên tay cầm dải lụa cùng màu y phục, ánh mắt người nào cũng sắc bén, nhanh chóng vây quanh họ.

Giang Nhược Viễn theo bản năng kéo nàng ra sau để bảo vệ, ánh nhìn trong nháy mắt trở nên nguy hiểm.

Bảy nữ tử vây họ ở giữa, múa dải lụa trên tay, lực đạo mạnh mẽ, che giấu sát khí.

Nữ tử mặc y phục đỏ cầm đầu là Chu La Sát, trợn mắt nói:

“Mộc La Toa, người khá lắm, dám liên hợp với Cửu dương đối đầu với đảo Nhân Hòa chúng ta (đảo Nhân hòa @.@), ta sẽ không tha cho người!”

Chu La Sát hiểu rõ, chỉ một mình ả thì không phải là đối thủ của nam nhân mang mặt nạ bạc này, vì thế ả đã huy động “thất thải lăng đoạn nữ”* cùng hợp sức đối phó.

(*thất thải lăng: Là bảy màu cầu vòng đó các nàng, chắc mấy cô gái này ăn mặc giống bảy nàng tiên, y phục có các màu đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím=]]])

“Tất Sát Lăng Đoạn Vũ”* vừa thi triển nhất định phải múa cho bằng hết, mỗi một bước đi, mỗi một bóng người đều ẩn sâu nội lực đả thương kẻ khác, mỗi một đoạn lụa tung ra đều hóa thành vũ khí sát thương lợi hại.

(*Tất Sát Lăng Đoạn Vũ: Tên của một chiêu thức, có lẽ là mấy người đó múa xung quanh đối thủ, dùng vải làm binh khí, lăng là vải á~~)

Chu La Sát tức giận như vậy là vì Giang Nhược Viễn đã phá Thụy Phúc đả thương mẫu thân của ả là Chu Lan Tâm.

Các ả liên tiếp tới đảo Nguyệt Mi tìm vợ chồng Mộc Đường Phong gây chuyện, quyết lấy lại công bằng cho mẫu thân, không ngờ Giang Nhược Viễn lại dám nhúng tay vào gọi thủ hạ tới phá hỏng chuyện lớn của các ả, thậm chí cảnh cáo không cho phép các ả lại gần đảo Nguyệt Mi.

Hừ! Ai thèm để ý đến hắn?

Cho nên lời cảnh cáo của Thụy Phúc đương nhiên mẫu thân cao ngạo không thèm để vào tai, hai bên cùng xông vào ứng chiến, võ công Thụy Phúc cao thâm, mẫu thân cũng không phải đối thủ của hắn, kết quả là bị nội thương rất nặng, trong một thời gian ngắn khó lòng mà khôi phục.

Vì thế nên, Chu La Sát không cam lòng,hiển nhiên muốn tìm Giang Nhược Viễn và Mộc La Toa tính sổ.

“Mẹ các người tự tìm phiền toái với dân đảo, đây vốn là việc không đúng, giờ còn trách tội người khác, đừng có khinh người quá đáng.”

Giang Nhược Viễn nhăn mày lại, cảm thấy không kiên nhẫn với lần khiêu khích này của các ả.

Chu La Sát thấy cả người hắn tỏa ra luồng không khí nguy hiểm, lòng cảm thấy run sợ. Nam nhân này rất có khí thế, tuyệt đối không thể khinh thường, nhưng Chu La Sát ả đâu phải hạng hời hợt?

Chu La Sát được Chu Lan Tâm nuôi dạy nên bản tính đã trở nên kiêu căng ngạo mạn, luôn tự nhận mình võ công siêu phàm, quên mất đạo lý đối nhân xử thế bên ngoài.

“Hừ! Nhiều lời vô ích, hôm nay bản cô nương sẽ dạy cho các người một bài học, cho các người biết mẹ con ta cũng không phải hạng dễ chơi.”

Dứt lời, Chu La Sát thét lệnh cho đồng bọn động thủ, bảy người vây bọn họ, bước chân không ngừng di chuyển, dải lụa trong tay cũng tung theo.

Bảy dải lụa phóng thẳng về phía họ, Mộc La Toa đề phòng chuẩn bị ra tay phản kích, nhưng còn chưa kịp làm gì đã thấy Giang Nhược Viễn vung tay lên, bảy dải lụa trong phút chốc đã rơi xuống đất.

Trong lòng bảy cô gái cả kinh, vội vàng vận nội lực, nối 7 dải lụa thành một, phóng tới hai người bọn họ.

Ánh lửa bùng lên, Giang Nhược Viễn lấy tiêu từ trong người ra, kề sát vào miệng, giai điệu du dương lập tức vang lên.

Làm người ta kinh hãi chính là, bảy dải lụa cứ thế bay uyển chuyển theo tiếng tiêu vang lên.

Bảy nữ tử vận nội lực lại lần nữa, nhưng nội lực lại hóa thành vô hình bởi tiếng tiêu, khiến cho mấy ả cùng nhảy múa.

Giang Nhược Viễn cũng không muốn lấy tính mạng các ả nên để bảy người múa một vòng, tiếng tiêu trở nên nhu hòa hơn.

Sau khi các ả dừng động tác lại, vẻ mặt hoảng sợ trừng mắt nhìn hắn, Chu La Sát nhận ra hắn chính là chủ nhân của tiếng tiêu lần trước.

Không ngờ tiếng tiêu của hắn xuất thần nhập quỷ như vậy, không những có thể đả thương người, còn bắt người ta phải múa theo, thật sự là một đối thủ đáng sợ.

Vốn ả vốn không cam lòng tưởng ra tay với hắn, tiếc rằng tiếng tiêu của hắn vừa dừng lại, khí trong cơ thể ả lại không tài nào vận được, đành ý bảo những người khác cùng nhau rút lui.

Trong lòng Chu La Sát biết rõ, là hắn muốn tha cho các ả, nếu không với tình trạng không thể vận nội lực, các ả sớm đã chết dưới tay hắn rồi.

Mộc La Toa chỉ thấy hắn dùng tiếng tiêu liền có thể đánh lui địch dễ dàng, tiếng tiêu của hắn so với tưởng tượng của nàng thì còn lợi hại hơn nhiều, nàng cảm thấy kính nể vạn phần.

Giang Nhược Viễn cất tiêu vào người, liếc mắt nhìn nàng một cái, nói:

“Chúng ta rời khỏi nơi này thôi!”

“Cảm ơn chàng vẫn luôn bảo vệ dân đảo Nguyệt Mi.” Nhìn bóng hắn, nàng cảm kích nói.

Giang Nhược Viễn vẫn đi về phía trước, nhún vai:

“Đây là lời hứa của ta với nàng.”

Tuy rằng đáng về hắn không thêm để ý nhưng lòng nàng vẫn rất cảm kích, dù sao hắn chính là người đã bảo vệ hơn trăm tính mạng dân đảo, lại còn chữa khỏi bệnh cho cha mình.

Sự kính trọng và ngưỡng mộ Giang Nhược Viễn của nàng không ngừng tăng lên, cho dù lòng hắn có nữ nhân khác, thái độ với nàng cũng lúc nóng lúc lạnh nhưng nàng vẫn luôn nhớ tới hắn.

Nàng giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa, cả trái tim cả con người đều không tự chủ được mà đứng về phía hắn, tuy rằng không biết tương lai hai người sẽ ra sao nhưng nàng biết vận mệnh mình đã gắn chặt với người đàn ông ấy mất rồi.

Mặc dù nàng là nữ nhân không quá tin vào số mệnh nhưng nếu hắn đã là phu quân của nàng, vậy nàng nên cố gắng duy trì mối quan hệ tốt giữa hai người.

9. Chương 9: Chương 5~2

Edit: Tinker Chuông

Beta: Hamano Michiyo(Momo)

Giang Nhược Viễn đi về phía trước, đưa nàng rời khỏi bờ biển rất nhanh, lướt qua rừng cây rậm rạp, đi vào một sơn cốc, trong sơn cốc có đủ các loại cây cỏ, mùi dược thảo tràn ngập xung quanh. Ngoài trăm ngàn loại thảo dược rải rác quanh vách núi còn có các loại trái cây nhỏ đầy màu sắc, quả thật cây cối ở đây rất phong phú.

Mộc La Toa tò mò tròn to hai mắt, nàng biết chút y thuật, hơn nữa trước kia ở đảo Nguyệt Mi cũng hay đi hái thảo dược nên hiểu rõ đây đều là dược liệu quý giá có thể chữa bệnh.

Giang Nhược Viễn bắt đầu hái các loại dược liệu rồi mới lấy một cái sọt trúc từ trong bụi cỏ ra, bỏ thảo dược vào bên trong.

Tiếp theo thấy hắc bay lên, trong nháy mắt trong tay đã đầy loại quả màu tím nhỏ, hắc đưa hai trái cho nàng.

Mộc La Toa xòe tay ra nhận, tò mò hỏi:

“Đây là cái gì?”

“Ha ha, ăn thử xem.”

Hắc nói với nàng, chính mình cũng tự lấy hai trái bỏ vào miệng.

Mộc La Toa thấy hắc ăn ngon nên mới cẩn thận bỏ vào miệng. Lúc mới ăn thì có vị chát chát hơi khó ăn, nhưng sau đó có một mùi thơm tràn trong miệng, dần dần chuyển sang vị ngọt.

“Ăn cái này có thể chống đói khát, tăng khả năng miễn dịch, nếu ăn mỗi ngày, liên tục trong mấy tháng, thậm chí có thể kháng độc.”

“Loại trái cây bé tẹo này mà lại có công dụng thần kỳ đến vậy!” Nàng tắc lưỡi lấy làm kỳ lạ, đồng thời cảm giác được trong cơ thể mình đang có một luồng khí nóng luân chuyển.

Giang Nhược Viễn xoay người, bắt đầu hái vài cọng thảo dược khác nhau.

Mộc La Toa đi đến phía sau hắc, hỏi: “Chàng hái nhiều thuốc như vậy để làm gì?”

“Tất nhiên là có nơi để dùng rồi.”

Hắc trả lời lạnh nhạt, vẫn hái thảo dược như cũ.

Biết hắc sẽ không cho mình đáp án, nên nàng cũng chẳng hỏi nhiều, lẳng lặng chờ hắc làm xong việc.

Chờ một lúc lâu sau, cuối cùng sọt trúc cũng đã đầy ắp. Giang Nhược Viễn đeo nó lên lưng, rồi mới yên lặng dắt tay nàng tới nơi ở của dân trên đảo.

Vừa bước tới đường mòn, Mộc La Toa cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Giang Nhược Viễn tháo mặt nạ ra đặt vào sau sọt trúc.

Gương mặt vô cùng tuấn mỹ hấp dẫn ánh mắt của nàng.

Lúc này nàng cũng chú ý, người ở gần đây biết hắc đến, bất kể là nam nữ hay già trẻ đều chạy tới đây, nhiệt tình, ân cần thăm hỏi hắc.

Giang Nhược Viễn đưa nàng vào một ngôi nhà thoạt nhìn trông khá đơn sơ, một thiếu niên khoảng mười lăm tuổi rất lễ phép tiến lên nói:

“ƯmỪng Giang đại phu tới đây.”

Giang Nhược Viễn khẽ gật đầu. “Bà nội có khỏe không?”

“Có lẽ là do mấy ngày hôm nay lạnh quá nên ban đêm bà ho rất dữ.” Thiếu niên đáp.

“Hả? Chẳng lẽ bệnh cũ tái phát?” Hấn nhíu mày hỏi, đi vào phòng trong.

Thiếu niên vội vàng đuổi theo: “May mà đại phu tới đúng lúc này, nếu không thật sự không biết đi đâu tìm được một vị đại phu giỏi như ngài, không những không thu tiền chữa bệnh, đến thuốc cũng không lấy ngân lượng, thậm chí còn để lại rất nhiều thuốc quý để bà nội dùng dần nữa.”

Mộc La Toa theo bọn họ đi vào liền thấy một bà lão đầu bạc nằm trên giường, bà lão thấy Giang Nhược Viễn vội vàng muốn đứng lên, hấn đi vào, ý bảo bà không cần đứng dậy, tiến đến bắt mạch cho bà.

Mộc La Toa luôn quan sát hấn, tuy rằng vẻ mặt hấn vẫn lạnh lùng như trước, bao quanh người vẫn là luồng không khí bí ẩn nhưng nàng thấy thiếu niên và bà lão đều không sợ hấn, thậm chí còn có vẻ tôn kính.

Giang Nhược Viễn để lại chút thảo dược cho thiếu niên và một số loại trái cây quý để bà nội bồi dưỡng sức khỏe rồi mới rời đi.

Sau đó bọn họ lần lượt tới từng nhà giúp bệnh nhân khám bệnh, Mộc La Toa phát hiện, hấn tuy giữ khoảng cách với tất cả mọi người nhưng lại rất quan tâm, kiên nhẫn với dân đảo.

Ở nơi này, người nào cũng vậy, bất kể già trẻ đều tôn xưng hấn một tiếng Giang đại phu, xem ra không biết hấn là đảo chủ.

Khám bệnh xong, dân đảo nhiệt tình tặng cho họ bánh bao thịt và một bình rượu ngọt, hai người đi tới một chỗ vắng, ngồi trên một tảng đá lớn.

Mộc La Toa cầm bánh bao nóng hổi trên tay, cắn từng miếng, không ngừng liếc nhìn hấn.

Giang Nhược Viễn cũng lấy một cái bánh ra ăn, hấn đã sớm chú ý, từ khi nàng tới nơi ở của dân trên đảo vẫn luôn liếc nhìn hấn.

“Có gì cần hỏi thì hỏi đi!”

“Họ không biết chàng là đảo chủ?” Nếu hấn đã nói như vậy, nàng cũng chẳng khách khí mà hỏi luôn chuyện mà nàng muốn biết!

Giang Nhược Viễn nhấp một ngụm rượu, mắt vẫn bình tĩnh, gật đầu.

“Xem ra chàng đúng là một đảo chủ tốt, không muốn cho người ta biết, chàng so với bất cứ ai cũng rất từ bi, nếu không chàng sẽ không lấy một thân phận khác yên lặng quan tâm bọn họ, đúng không?”

Lời của nàng làm hấn không được tự nhiên, dời ánh mắt đi.

Thấy hấn không nói gì, nàng lại tiếp tục nói:

“Hiện tại cuối cùng thiếp cũng biết, kỳ thật chàng không giống vẻ lạnh lùng vô tình bên ngoài, mà là một nam nhân có tình có nghĩa, đúng không?”

Giang Nhược Viễn trào phúng nói: “Nàng thật sự hiểu ta sao?”

Hơi thở Mộc La Toa cứng lại, giọng nói hơi khàn khàn: “Thiếp chưa từng nghĩ vậy.”

Đôi mắt trong vắt, trắng đen rõ ràng mở to, có chút thương cảm. “Thiếp chỉ nghĩ chàng là phu quân của mình, có lẽ nên quan tâm tới chàng hơn một chút thôi.”

Lời của nàng hợp tình hợp lý khiến hấn không thể phản bác, hơn nữa hấn vẫn đang cố gắng kháng cự không để bản thân động tâm với nàng, thế nên Giang Nhược Viễn lựa chọn trầm mặc, không nói thêm gì nữa.

Mộc La Toa thấy sự giằng co trong mắt hấn, cũng không muốn quần quanh vấn đề này nữa, nhưng nàng không nghĩ vấn đề mà nàng sắp nói lại làm cho bầu không khí càng trở nên nghiêm trọng hơn.

“Vì sao chàng không che giấu diện mạo thật trước mặt dân đảo mà lúc ở trong nhà lại không chịu để lộ khuôn mặt của mình? Người trong nhà đáng lẽ ra phải là người thân cận nhất mới đúng chứ?!”

Mộc La Toa thấy mình vừa nói xong thì toàn thân hấn cứng ngắc, luồng không khí trầm trọng bao vây quanh người.

Nàng chấn động, trong lòng chợt chua xót không thôi, không tự chủ được, nàng ôm hấn vào lòng.

Cảm xúc của hắn ảnh hưởng đến nàng, cảm xúc đau thương ấy tuy rằng không rõ nguyên nhân nhưng nước mắt của nàng lại tự động rơi xuống, nàng hy vọng cái ôm này có thể khiến hắn cảm nhận được tình yêu và sự quan tâm của nàng dành cho hắn.

Giang Nhược Viễn không trả lời, chỉ có lòng hắn hiểu được vì sao mình không tài nào lộ ra diện mạo thật khi ở nhà được.

Bởi vì câu hỏi của nàng, đoạn ký ức đau khổ ấy lại dấy lên, hắn muốn kháng cự nàng, nhưng thân thể mềm mại của nàng vẫn kề sát, hai tay ôm chặt lấy người hắn, một dòng nước ấm nóng dần dần chảy vào ngực, thấm đến tận tim.

Thậm chí, lúc hắn hiểu được thứ làm tâm mình ấm nóng kia là nước mắt của nàng, con tim thế nhưng lâm vào nhột nhạt.

“Nàng thương hại ta sao?”

“Không, thiếp chỉ muốn bảo vệ chàng, hy vọng chàng có thể khép vết thương lòng lại, không còn bị thương nữa, ưu thương của chàng làm cảm xúc của thiếp cũng lên xuống theo, thiếp thật sự hy vọng mình có thể là người mở ra cánh cửa con tim chàng.”

Thân thể ấm áp mềm mại, lời nói chân thành cảm động lòng người, Giang Nhược Viễn không khỏi dao động, hai tay cứng ngắc đặt trên người nàng.

Tuy rằng hắn không nói nữa nhưng nàng có thể phát hiện từ ngôn ngữ cơ thể của hắn, hắn đã mở rộng trái tim với nàng, điều này làm cho mối quan hệ hai người trong lúc này càng có thêm hy vọng.

“Chàng tình nguyện nói cho ta biết trước kia đã xảy ra chuyện gì sao?”

Bàn tay to đang đặt trên người nàng cứng lại, Giang Nhược Viễn chần chờ một lúc, cuối cùng nói:

“Nếu nàng thật sự quan tâm đến ta thì đừng hỏi nữa, sẽ có ngày ta tình nguyện nói hết mọi chuyện cho nàng.”

Mộc La Toa vui sướng gật đầu, ít nhất hắn không hề lạnh lùng cự tuyệt nàng, như vậy nàng vẫn còn có động lực tiếp tục chờ đợi, dù sao bọn họ cũng còn có thời gian cả đời!

∞∞∞∞Tử Vi Các∞∞∞∞

Mộc La Toa cảm giác được thái độ của Giang Nhược Viễn đã chuyển biến rõ ràng, đôi khi hắn tới thư phòng ở Nhã Lâu đọc sách cùng nàng và Tiểu Trúc, có lúc hắn lại ngồi ở lương đình với nàng xem Tiểu Trúc chơi đùa.

Hai người tán gẫu với nhau đủ loại chuyện trên trời dưới đất, không, phải nói đa số thời gian là nàng nói hắn nghe, có lúc hai người lại không nói lời nào nhưng khi ánh mắt giao nhau lại trao đổi bằng tình cảm.

Hai người đều đang cố gắng vun đắp mối quan hệ này, nàng cảm thấy mình đang dần dần từng bước tiến gần hơn tới con tim hắn, hơn nữa hắn cũng trở nên vui vẻ hơn rất nhiều.

Như lúc này, hai người ngồi ở lương đình dùng điểm tâm, uống trà, nhìn Tiểu Trúc chơi đùa vui vẻ, chạy qua chạy lại ở hoa viên, nàng cảm thấy rất vui sướng.

Nàng thấy hắn đều tham gia mọi việc với nàng và Tiểu Trúc, từ học bài tới chơi đùa, Tiểu Trúc cũng càng trở nên sáng sủa hoạt bát hơn, nói cũng nhiều hơn, không hề giống như trước đây, luôn là một người buồn bực không vui, cứ như trên vai đeo nhiều gánh nặng quá vậy.

Xam ra có cha quan tâm vẫn là liều thuốc trị liệu tốt nhất.

Tiểu Trúc vui vẻ chạy từ đầu kia của hoa viên tới, đi vào lương đình mà hai bọn họ đang nghỉ ngơi, dụi đầu vào lòng Mộc La Toa làm nũng, vẻ mặt khát vọng nhìn Giang Nhược Viễn.

Nhìn hắn mở rộng vòng tay, bé mới dám sà vào lòng hắn, hưởng thụ sự dịu dàng, ấm áp của người cha.

Mộc La Toa vô cùng vui vẻ nhìn hành động thân mật của cha và con gái, quay sang nở nụ cười với Tiểu Trúc, nói: “Tiểu trúc, đến đây ăn một chút gì đi.”

Tiểu Trúc rời khỏi vòng tay ấm áp của cha, ngồi ở bên cạnh thưởng thức điểm tâm.

“Phụ thân, chúng ta và Toa Toa nương đi cưỡi ngựa, có được không ạ?”

Nhìn gương mặt trẻ con của nữ nhi biểu hiện rất chân thật, ngẫm lại hắn chưa từng đi chơi cùng con mình, thấy ánh mắt cổ vũ đồng ý của Mộc La Toa, Giang Nhược Viễn liền gật đầu.

Một lớn một nhỏ, hai người con gái cùng nhảy dựng lên, mỗi người một bên kéo bàn tay Giang Nhược Viễn, muốn hắn đứng lên.

“Phụ thân, mau lên, chúng ta nhanh đi cưỡi ngựa đi!”

Đôi mắt Tiểu Trúc vô cùng vui vẻ, mỗi ngày đều có phụ thân làm bạn và bảo vệ, bé tin rằng cha sẽ bảo đảm được an toàn cho mình. Nghĩ vậy nên Tiểu Trúc mới khôi phục được sự hoạt bát nhanh nhẹn vốn có của một đứa bé mười tuổi.

“Đã lâu thiếp chưa được cưỡi ngựa nên rất muốn trải nghiệm cảm giác vui vẻ trên đường đi, chúng ta mau đi đi!” Mộc La Toa cũng vui vẻ thúc giục hắn, vẻ mặt khẩn trương.

Vẻ mặt các nàng đều giống nhau, trong lòng Giang Nhược Viễn bỗng thấy lo lắng, đây là cảm giác lâu lắm rồi mà hắn không cảm giác thấy, không nghĩ tới mình có thể ở trên người hai nữ nhân quan trọng nhất trong cuộc đời tìm được, trong ánh mắt không tự chủ hiện lên ý cười.

Tầm mắt của hắn dừng trên gương mặt xinh đẹp của Mộc La Toa, biểu hiện có chút ngây dại.

Là người quan trọng nhất?

Trong đầu hắn bỗng hiện lên ý tưởng “nàng là người quan trọng nhất”, bắt đầu từ lúc nào mà hắn có suy nghĩ như vậy? Nàng dung nhập vào trái tim hắn từng chút, từng chút một, làm sự tồn tại của nàng bên hắn trở thành một thói quen.

Tim của hắn đột nhiên đập mạnh, cảm xúc khác lạ vô cùng, lại nhớ tới mình quyến luyến thân thể mềm mại của nàng đến mức nào, cảm xúc cứ như gió thổi quét đến khiến hắn suy nghĩ rối bời.

“Phụ thân, đi nhé!!!”

Thấy cha vẫn đứng bất động ở đó, Tiểu Trúc vội vàng thúc giục.

Giang Nhược Viễn lắc lắc đầu, tập trung vào chuyện trước mắt, đẩy sự lo lắng sang một bên, để con gái tùy ý kéo mình về phía chuồng ngựa.

“Nhược Viễn, chàng làm sao vậy?”

Sự quan tâm và yêu thích hắn khiến Mộc La Toa dễ dàng nhận ra được ý nghĩa của mỗi hành động mà Giang Nhược Viễn thể hiện, vì thế vẻ mặt sững sờ không thích hợp vừa nãy kia dĩ nhiên không thoát khỏi mắt nàng.

Giang Nhược Viễn lắc đầu, nói: “Không có gì!”

Mộc La Toa mặc dù cảm thấy rất kỳ lạ nhưng không hỏi tiếp, nàng nắm tay Giang Nhược Viễn, một tay kia của hắn chủ động nắm tay Tiểu Trúc, bức tranh này đúng là rất đẹp!

Có cha, có mẹ, còn có con, giống như một người một nhà, cảnh tượng này khiến nàng nở nụ cười hết sức mãn nguyện.

10. Chương 10: Chương 6-1

Edit: Hamano Michiyo(Momo)

Nguồn: Tử Vi Các

Bọn họ đi vào chuồng ngựa, người chăm ngựa lập tức tiến lên vội vàng chào đón, trên mặt còn có thể thấy được cả nét kinh ngạc vạn phần. Bởi vì bình thường đảo chủ luôn đến đây một mình, hôm nay tự nhiên lại mang theo cả thê tử lẫn nữ nhi, hắn làm sao không kinh ngạc cho được chứ?

“Đảo chủ?” Gã sai vật cung kính chờ chỉ thị của Giang Nhược Viễn.

“Mang con ngựa mẹ màu trắng cùng con ngựa nhỏ màu rám nắng kia lại đây.”

“Vâng.”

Gã sai vật nhanh chóng đem từ trong chuồng ra ba con ngựa, một con tuần mã màu đen cao lớn ngẩng đầu tiêu sái bước đi ở phía trước, sau đó là con ngựa mẹ có bộ lông trắng muốt so với tuần mã kia nhu thuận hơn nhiều, nhưng ánh mắt rực sáng không thua kém gì chú ngựa đực kia cả. Cuối cùng là một chú ngựa nhỏ trông vô cùng đáng yêu, Tiểu Trúc vừa nhìn thấy liền nhảy nhót chạy lên sờ sờ đầu Tiểu Mã (con ngựa nhỏ), vuốt ve bộ lông mềm mại bóng loáng của nó. “A! Phụ thân, nó thật là đáng yêu!”

“Nếu con đã thích nó như vậy, con ngựa này phụ thân đưa cho con, thế nào?”

“Oa! Cám ơn phụ thân!” Tiểu Trúc cao hứng vươn hai tay ôm chầm lấy cái cổ rám nắng của Tiểu Mã, vui vẻ nhảy nhót không ngừng.

“Chúng ta mau đi cưỡi ngựa hóng gió đi thôi.” Tiểu Trúc khẩn cấp thúc giục hai người.

Giang Nhược Viễn nhìn thấy gương mặt nữ nhi sáng bừng lên, hạnh phúc dào dạt, đáy lòng cảm giác như có một dòng nước ấm đang từ từ chảy qua, dòng nước ấm này chính là hạnh phúc sao?

Hắn lắc đầu ý bảo gã sai vật giúp Tiểu Trúc lên ngựa, còn hắn xoay người muốn hỗ trợ Mộc La Toa nhưng thấy nàng đã một cước leo lên lưng ngựa, an vị trên đó hết sức đường hoàng.

Động tác của nàng thông thuận lưu loát, liền mạch dễ dàng, có thể thấy được nàng đối với việc cưỡi ngựa vô cùng thuần thục.

Thấy hai người đều đã thuận lợi lên ngựa, hắn cũng nhanh chóng nhảy lên theo, nhẹ nhàng thúc một cái, tuần mã tiêu sái chậm rãi chạy đi.

Ba con ngựa, một trước hai sau chạy ra khỏi khu vực nuôi, tiến vào thảo nguyên xanh tươi, đồng cỏ mướt mát, Mộc La Toa vui sướng giục ngựa chạy như điên, hưởng thụ ngự mã quý hiếm, làn gió thổi phất phất bên tai khiến nàng cảm thấy hết sức tuyệt vời, những tiếng cười như chuông bạc từ miệng cứ thể vang lên không ngừng.

Sau đó, nàng lại giục ngựa chạy vòng quanh hai cha con Tiểu Trúc khiến cô bé thét chói tai liên tục.

Ba người bắt đầu đùa giỡn, trêu chọc nhau, đến tận khi Mộc La Toa cùng Tiểu Trúc mệt mỏi chịu không nổi mới dừng lại, hai người xuống ngựa, tùy ý để nó dạo chơi thần thơi, nhắm nháp cỏ xanh còn bọn họ thì vui vẻ ngã xuống mặt cỏ nghỉ ngơi một lát.

Giang Nhược Viễn cùng xuống ngựa, ngồi xuống chỗ hai người đang nằm.

Tiểu Trúc đột nhiên nhảy dựng lên, bổ nhào vào trên người hắn, cười vui vẻ làm nũng nói: “Phụ thân, người bỏ mặt nạ ra đi mà, được không~ ”

Trước kia phụ thân rất ít cùng cô bé nói chuyện, cũng hiếm khi cùng bé đi chơi, trên người lúc nào cũng mang theo hơi thở lạnh lẽo khiến bé không dám tiếp cận, nhưng bây giờ mọi thứ đã không còn giống như lúc trước nữa rồi.

Mộc la toa ngạc nhiên nhìn Tiểu Trúc, lại đem ánh mắt chuyển sang hướng chồng mình, phát hiện quả nhiên toàn thân hắn đều buột chặt, căng cứng lại.

“Phụ thân, con muốn nhìn người, con muốn biết bộ dạng phụ thân của mình như thế nào mà—”

Ánh mắt của bé hết sức mong mỏi cùng chờ đợi làm Mộc La Toa nhìn mà đau lòng, sau đó nàng ngừng thở, nhìn hắn thật sự đem mặt nạ bỏ xuống, đặt ở bên hông.

Ánh mắt chuyên chú ngắm đứa con gái mình chưa từng nhìn kỹ trước mặt, bàn tay nhỏ bé mềm mại đang găt gao ôm cổ hắn, ánh mắt trong veo giống hệt như hắn ngày trước, thần bí mà sáng rọi.

Khuôn mặt xinh đẹp nho nhỏ có vài nét giống hắn, cảm giác hệt như nhìn thấy mặt của mình vậy, hắn vươn tay vuốt ve làn da mềm mại kia, cảm xúc trong lòng trở nên vô cùng nhộn nhạo.

“Phụ thân! Bộ dạng của người giống con như đúc!” Tiểu Trúc tán thưởng nói, cũng cảm nhận được kích động trong lòng phụ thân, bé liền ôm chặt lấy thân thể cường tráng của cha, đột ngột nói: “Phụ thân! Người nhất định sẽ bảo vệ con, đúng không?”

Tuy rằng cảm thấy khá kỳ quái với yêu cầu bất thành linh này của con gái, nhưng Giang Nhược Viễn vẫn đồng ý.

Tiểu Trúc nghe vậy liền ngẩng đầu lên, cặp mắt to tròn, sáng trong nói: “Vậy người cũng nhất định phải bảo vệ Toa Toa nương, không thể để cho nàng bị khi dễ giống nương của con, cuối cùng không thể nào về được, được không?”

Lời của bé làm Mộc La Toa cảm thấy kinh ngạc, mà Giang Nhược Viễn nghe thấy những lời này, biểu tình trên mặt hết sức khó tin, hành vi cũng trở nên kích động lạ thường.

Hắn nắm chặt lấy bả vai của Tiểu Trúc: “Con biết nương của con là do ai giết chết sao?” Ánh mắt của hắn hừng hực lửa cháy, cảm xúc cũng bộc phát không kiềm chế được.

Tiểu Trúc bị dọa sợ, kinh hoảng kêu ầm lên, Mộc La Toa vội vàng chạy tới ôm cô bé vào trong lòng mình.

“Nhược Viễn, chàng dọa Tiểu Trúc rồi, bình tĩnh một chút.” Nói rồi, nàng cúi người xuống dỗ dành Tiểu Trúc.

Nhìn ánh mắt chờ đợi của phụ thân, cảm xúc cũng không còn cuồng nộ như khi nãy, Tiểu Trúc mới chậm rãi đem sự tình nói ra, giọng điệu vẫn còn mang chút sợ hãi.

“Hôm ấy phụ thân không ở nhà, con ở cùng nương trong phòng, nương dỗ con ngủ, sau đó đột nhiên có người gõ cửa, nương ra mở cửa, con không biết người đó là ai, nhưng nương nói chuyện cùng người đó rất lâu, giống như quen biết nhau vậy. Sau đó hai người chẳng biết vì sao lại cãi nhau, ầm ỹ lên. Rồi ánh nến bị một trận gió lạ thổi đến dập tắt, nương đột nhiên bị đẩy vào trong, một đám người mặt đen thui cũng tiến vào theo.”

“Nương chống trả lại hắn, rồi đẩy được kẻ đó ra ngoài, nhưng bọn hắn quyết không buông tha. Người che mặt ấy dùng dao chém nương bị thương, nương vì bảo hộ cho sự an toàn của con nên cố sức che chắn, cả đêm con trốn dưới gầm giường cho đến khi phụ thân tiến vào. Con còn nhớ rất rõ ràng đêm đó, có một người tiến đến gần giường của con, trên người kẻ đó có mùi hương rất đặc biệt, nếu có thể ngủ lại lần nữa, con nhất định biết kẻ đó là ai...”

Lời của Tiểu Trúc làm cho hy vọng vừa nhen nhóm trong lòng Giang Nhược Viễn liền vụt tắt.

Mộc La Toa đặt tay lên trên lưng hắn: “Thì ra vợ trước của chàng là bị người ta giết chết sao?”

Giang Nhược Viễn nhìn nàng một cái: “Nếu nàng đã biết được chuyện này, ta cũng không cần thiết phải giấu giếm đoạn kí ức đau thương đã qua kia nữa.”

Mọi tâm tư của Mộc La Toa đều đem đặt lên trên người hắn, nàng thật sự muốn biết nguyên nhân vì sao trên người hắn luôn mang theo sự đau thương trầm trọng như vậy.

“Ta và Minh Tuyết vốn là thanh mai trúc mã với nhau, tình cảm của hai người cũng rất ổn định, vì thế tự nhiên đến năm mười tám tuổi liền bái đường thành thân.” Ánh mắt của hắn thâm thúy mà sâu thẳm như đang đắm chìm vào trong dòng chảy của hồi ức.

Minh Tuyết là một người con gái thiện lương, thiên chân lại nhu nhược khiến hắn sinh ra sự ham muốn được che chở cho nàng, mà Minh Tuyết cũng luôn luôn chăm sóc hắn chu đáo.

“Một năm sau đó, Minh Tuyết sinh hạ Tiểu Trúc, đồng thời ta cũng bắt đầu tiếp nhận trọng trách trở thành đảo chủ nơi này, khi đó ta vì an toàn cùng cuộc sống bình yên của cư dân trên đảo, lúc nào cũng làm việc đến nửa đêm, nàng ấy cũng không oán trách, không đòi hỏi, luôn yên lặng thừa nhận.”

Nhắc về quá khứ xưa, biểu tình trên mặt hắn giãn ra rất nhiều, thân thể cũng không còn buột chặt như lúc này nữa khiến Mộc La Toa bỗng cảm thấy hâm mộ người con gái tên Minh Tuyết kia. Nàng ấy lúc nào cũng ở trong lòng của Nhược Viễn, thậm chí chàng còn vì nàng mà biến thành kẻ lạnh lùng, xa cách kẻ khác như ngày hôm nay.

Hắn càng nói nhiều về Minh Tuyết hơn, ánh mắt thâm tình, giọng điệu ôn nhu, tất cả đều khiến cho Mộc La Toa càng cảm thấy mình không có cách nào tiến vào trái tim của hắn được.

“Từ khi Tiểu Trúc sinh ra đến năm nó ba tuổi, ba năm này, công việc ở đảo vô cùng bận rộn, đôi khi có việc quan trọng phải làm đến tận sáng sớm hôm sau mới có thể trở về. Đêm đó, đột nhiên có người đến báo, miền Tây của đảo xảy ra đại hỏa, nơi đó có khá nhiều ngư dân, ta vì gấp rút muốn cứu người, không thể không đi ra khỏi nhà.”

“Khi ta chạy tới nơi đó thì mới phát hiện đó chỉ là một đám cháy nhỏ ở ven đường mà thôi, căn bản không có ai bị mắc kẹt trong lửa cả, nhưng lúc ta về đến nhà liền nhìn thấy Minh Tuyết ngã vào trong vũng máu, còn Tiểu Trúc đang trốn trong gầm giường kinh sợ vô cùng, sau đó con bé cũng không bao giờ mở miệng nói chuyện nữa. ”

Nhắc đến chuyện cũ bi thương ngày xưa, hai tay hắn nắm chặt thành nắm, ánh mắt phần nộ không thôi: “Càng làm cho ta tức giận hơn là, bảy năm rồi, ta có tra thế nào cũng không ra kẻ đã giết hại Minh Tuyết, để cho hung thủ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật bảy năm, không thể vì nàng mà báo thù rửa hận được.”

“Nhược Viễn, đây nhất định là một âm mưu, hung thủ dùng kế điệu hổ ly sơn dụ chàng đi ra khỏi nhà. Hắn có thể giết Minh Tuyết được như vậy mà không khiến người khác chú ý, chắc chắn đó là người quen của chàng, hoặc là kẻ đã quen thuộc với địa hình bên trong phủ mới có thể dễ dàng thực hiện được.”

Lời nói của Mộc La Toa khiến Giang Nhược Viễn chú ý đến, hắn cho tới bây giờ đều không nghĩ hung thủ sẽ là người mà mình quen biết, vẫn cứ cho rằng đó là kẻ địch gây ra, vì cũng cố an toàn cùng với quét sạch lực địch trong nội bộ của đảo, hắn tạo ra không ít kẻ thù, cho nên mới luôn nghĩ rằng hung thủ là kẻ địch của mình ra tay với thê tử của hắn.

“Ý của nàng là, hung thủ có thể là kẻ mà ta cùng Minh Tuyết đều quen sao?”

Mộc La Toa gật gù đầu. “Chàng đừng quá thất vọng, ít nhất Tiểu Trúc cũng để lại chút ít manh mối mà.”

“Nhưng không biết hung thủ là ai, ta cũng chẳng có tài cán gì, chúng ta chỉ có thể chờ đợi.”

Mộc La Toa chợt hỏi: “Vậy vì sao chàng lúc nào cũng mang mặt nạ?”

“Bởi vì ta có một thân võ nghệ cao cường mà vẫn không có cách nào bảo vệ thê tử của mình, đeo mặt nạ này bởi vì ta không còn mặt mũi nào mà đối diện với linh hồn của Minh Tuyết trên trời cao, cũng là khiến trách sơ suất nhất thời của bản thân khiến nàng mất đi tính mạng.”

“Chàng thật sự yêu cô ấy, đúng không?” Mộc La Toa thật sự không muốn hỏi như vậy, nhưng mà nàng nhin không được. Chỉ cần có một tia cơ hội mỏng manh để nam nhân này có thể yêu thương mình, nàng đều muốn nắm chắc, nhưng mà nàng không biết mình có thể cùng với một linh hồn tranh giành được hay không, có thể lôi Giang Nhược Viễn ra khỏi bóng tối, chiếm được trái tim của hắn hay không.

Hắn nhìn nàng thật sâu một cái rồi nói: “Ta không thể phủ nhận mình thật sự vẫn còn yêu nàng ấy.”

Lời nói của hắn làm cho thân thể Mộc La Toa phút chốc cứng đờ.

“Nhưng anh cũng không thể phủ nhận lòng tốt của nàng đối với ta, cả dụng tâm đối với nữ nhi của ta nữa.”

La Toa luôn để ý, quản lý nhà cửa thật chu toàn, bất luận hắn có dùng thái độ lạnh nhạt như thế nào đối xử với mình, nàng vẫn như cũ chăm chỉ chuẩn bị đồ ăn khuya đưa đến thư phòng cho hắn, thậm chí còn dạy dỗ Tiểu Trúc rất tận tụy.

Quan trọng nhất là, hắn không thể nào trốn tránh tâm tư chính mình được nữa, cho dù trước kia hắn thật sự đã yêu Minh Tuyết, nhưng mà Mộc La Toa, cô gái này lúc nào cũng ở bên, hấp dẫn hắn thật sâu, khiến hắn lúc nào cũng không tự chủ được đưa tầm mắt đảo quanh người nàng.

Mỗi đêm không ôm nàng vào lòng, hắn liền khó có thể yên giấc, hắn biết loại cảm giác này là cái gì.

Nhưng, mối thù của Minh Tuyết còn chưa báo, hắn không thể mang theo nó tiếp nhận tình yêu của Mộc La Toa được, điều đó quả thực không công bằng với nàng.

“Vì thế, nàng có nguyện ý chờ ta báo thù cho Minh Tuyết xong, chúng ta lại cùng nhau bồi đắp cho mối quan hệ này không?. Bây giờ chúng ta trước đừng nói đến tình yêu gì hết, chỉ cần giữ nguyên mọi thứ như vậy thôi đã, được không?”

Lời của hắn tuy có chút vô lý nhưng vẫn khiến cho Mộc La Toa cảm động vô cùng, nàng biết đây không phải là đường cùng cho cả hai, mà là hy vọng về một mối quan hệ mới cho bọn họ.

Nàng gật gật đầu. “Được, thiếp nguyện ý chờ chàng, thiếp tin rằng Minh Tuyết đáng giá để thiếp chờ chàng thay nàng ấy báo thù.”

Lời của Mộc La Toa làm cho cảm tình của Giang Nhược Viễn đối với nàng tăng thêm một tầng nữa, hắn cảm thấy mình thật sự quá may mắn, mất đi Minh Tuyết rồi nhưng vẫn còn có thể gặp gỡ được người con gái thiện lương xinh đẹp lại tốt bụng như nàng.

“Sau này chàng đừng đeo mặt nạ nữa? Thiếp tin Minh Tuyết sẽ không mong chàng cứ sống tiếp như vậy đâu!”

Giang Nhược Viễn gật đầu: “Chúng ta trở về thôi!”

Mộc La Toa cúi đầu nhìn thấy Tiểu Trúc đã yên lặng ngủ say trong lúc hai người nói chuyện, có thể là vì đã chơi đến mệt mỏi kiệt sức rồi nên chịu không nổi đã ngủ quên luôn. Nàng ngẩng đầu bất đắc dĩ liếc nhìn tướng công một chút.

Giang Nhược Viễn đứng lên, vươn tay bế Tiểu Trúc vào trong ngực. “Để ta ôm con bé cho.”

Nhảy lên lưng ngựa, hắn đặt nữ nhi ở trước người mình, còn Mộc La Toa đi song song bên cạnh, một tay cầm dây cương của Tiểu Mã, ba người chậm rãi trở về chuồng ngựa.

Trên đường về, hai người thi thoảng lại trao đổi ánh nhìn thấu hiểu cho nhau, giờ phút này Mộc La Toa cảm thấy hết sức vui vẻ, tuy rằng vẫn chưa thể chiếm được tâm tư của hắn, nhưng nàng tin tưởng ngày đó nhất định sẽ đến thật nhanh thôi.

11. Chương 11: Chương 6~2

Trở lại chuồng ngựa, Tiểu Trúc vừa vận tỉnh lại, cô bé ảo não kêu ầm lên, lần sau nhất định muốn đi cười ngựa tiếp.

Ba người vui vẻ tay trong tay đi tới đại sảnh, chuẩn bị dùng bữa tối.

Đột nhiên, Mộc La Toa cảm giác có một ánh mắt mang theo địch ý đang quét về phía mình, nàng vội ngẩng đầu nhìn xung quanh, bất chợt thấy một cô gái bộ dạng thanh tú xinh đẹp đang đứng ở phía trước.

Cô gái vừa thấy Mộc La Toa liếc tới phía mình liền nhanh chóng dời ánh mắt, mỉm cười với Giang Nhược Viễn. “Tỉ phu—” (anh rể)

Xưng hô của cô gái làm Mộc La Toa cảm thấy kinh ngạc. Tỉ phu? Nhưng nàng chưa từng nghe Nhược Viễn đề cập qua chuyện này mà!

Giang Nhược Viễn thấy Lí Minh Ngọc, đôi mày không tự giác nhăn lại một chút. “Minh Ngọc? Muội sao lại chạy tới chỗ này làm gì?”

“Tỉ phu, muội nhớ —” Nghe đến đây thấy vẻ mặt Giang Nhược Viễn có chút hờn giận, ả thông minh cười hì hì nói dối. “Tiểu Trúc ấy mà!”

Cũng may là ả xoay chuyển nhanh, ả đều giống tỷ tỷ thích Giang Nhược Viễn, nhưng ánh mắt của hắn vĩnh viễn chỉ dừng lại trên người tỷ tỷ, vài lần ả đã muốn ám chỉ mình thích hắn, nhưng hắn đều dùng lời lẽ nghiêm khắc bác bỏ đi, còn nói, nếu ả nhắc lại thêm sẽ không tiếp tục hoan nghênh ả đến đây nữa.

“Tiểu Trúc, đến đây, dì ôm một cái nào.” Lí Minh Ngọc vươn tay muốn ôm Tiểu Trúc.

Ai ngờ Tiểu Trúc chợt quay người, chui vào trong lòng Mộc La Toa, vẻ mặt lo lắng, hô ầm lên: “Không cần!”

Mặt của Lí Minh Ngọc thoáng chốc trở nên tái nhợt khó coi. Con nhãi này dám gây khó dễ cho ả sao?

Ả vội vàng nở nụ cười lấy lòng nói: “Ta là muội muội của nương con nha! Tiểu Trúc ngoan, đến đây dì ôm một cái thôi mà!”

Nhưng lời của ả ngược lại càng làm cho Tiểu Trúc lui vào trong lòng Mộc La Toa càng sâu, Lí Minh Ngọc thấy thế càng tức tối, tuy nhiên ả vẫn mang nụ cười trên mặt tiếp cận đến gần Tiểu Trúc. Chỉ cần lấy lòng được tiểu quý này, ả mới có cơ hội tiếp cận tỷ phu, lên làm đả chủ phu nhân mình luôn mong muốn bao lâu nay a!

Khi Lí Minh Ngọc bước dần đến phía trước, bất chợt một cơn gió tạt qua thổi về phía Tiểu Trúc, một mùi hương theo đó len vào miệng mũi cô bé, phẳng phất gợi lên kí ức ngày xưa.

Cô bé hoảng sợ ngẩng đầu nhìn kẻ hư tình giả ý Lí Minh Ngọc kia, tâm hồn nho nhỏ cảm thấy vạn phần sợ hãi, Lí Minh Ngọc càng tiếp cận gần hơn, cô bé càng sợ, lập tức chui vào trong lòng Giang Nhược Viễn.

Đối với hành động của Tiểu Trúc, Giang Nhược Viễn cũng cảm thấy kỳ quái.

Tiểu Trúc lập tức ở bên tai Giang Nhược Viễn thì thầm nho nhỏ: “Chính là cô ta, chính là cô ta! Mùi hương đặc biệt ấy, chính là cô ta!”

Lời của cô bé làm cho thần sắc của Giang Nhược Viễn đột nhiên biến đổi, phần hận trừng mắt nhìn về hướng Lí Minh Ngọc, nếu ánh mắt có thể giết người, Lí Minh Ngọc khả năng đã bị hấn giết chết ngay lập tức rồi.

Mộc La Toa là người có võ nghệ, nhĩ lực cũng tốt hơn người bình thường(tai thính hơn), nàng cũng nghe thấy lời của Tiểu Trúc, vội vàng đi tới đè lại tay của Giang Nhược Viễn, muốn hấn trước hết không chế tính tình đã.

Lí Minh Ngọc cũng không phải là kẻ ngu ngốc, vừa cảm giác được có một ánh mắt mang theo sát ý quét về phía mình, ả lập tức quay đầu nhìn về nơi đó, không nghĩ tới chính là của tỷ phu, nhưng con người của hấn giờ vẫn vô tình như trước, ả nghĩ, có lẽ mình đã đoán nhầm rồi, tỷ phu làm sao có thể dùng loại ánh mắt đó nhìn mình được cơ chứ.

Lí Minh Ngọc cười rạng rỡ với Giang Nhược Viễn. “Tỷ phu, Tiểu Trúc nhất định là lâu lắm không gặp nên mới không nhận ra muội là ai rồi.”

Kỳ thật, ả cũng không muốn cùng con nhóc này làm quen, thân cận gì hết, bởi vì ả chán ghét trẻ con, chúng là những kẻ phiền toái nhất trên đời này, nếu không có mục đích, ả còn lâu mới đến gần chúng làm gì!

“Ta nhớ rõ từ khi Minh Tuyết mất đi, muội cũng không còn tới nơi này nữa, Tiểu Trúc lại hay sợ người lạ, không quen thân với muội, tự nhiên sẽ không dám đến gần muội rồi.”

Hấn rất nhanh đã hiểu được ý tứ của Mộc La Toa, bây giờ còn chưa tìm thấy chứng cứ, tùy tiện chất vấn ả ta chỉ sợ sẽ đả thảo kinh xà*, mà nàng đột nhiên chạy tới bên hấn tất nhiên là có duyên cớ của nó.

(*đả thảo kinh xà: đánh rắn động cỏ, dân mình hay gọi thế chứ hiểu theo nghĩa Hán Việt thì khác hẳn @_@)

Lời nói trào phúng của hấn làm cho sắc mặt Lí Minh Ngọc khế biến, nhưng ả nhanh chóng khôi phục như cũ. “Tỷ phu, lúc ấy tỷ tỷ chết thảm như vậy, muội bận rộn ở bên an ủi cha mẹ, tất nhiên sẽ không rảnh bận tâm đến chuyện ở nơi này rồi!”

Giang Nhược Viễn chỉ lạnh lùng liếc ả một cái, không thèm đáp lại, lúc ấy tuy rằng hấn đau đớn vô cùng nhưng vẫn còn nhớ rõ Lí Minh Ngọc luôn ở bên an ủi hấn, an ủi đến độ toàn thân trần như nhộng nằm ở trên giường, kết quả bị hấn lạnh lùng mặt sát đuổi ra ngoài.

Ả ta then quá thành giận tức tối rồi đi, bấy năm qua chưa từng bước vào nơi này nữa bước, không nghĩ tới hiện tại cư nhiên không biết xấu hổ xuất hiện, hấn thật sự là hận không thể lập tức giết chết người này, chẳng qua còn cần tìm ra chứng cứ cùng kẻ đồng lõa với ả, hấn trước hết nhẫn nại đã, nhưng mà, điều đó không có nghĩa là hấn sẽ đối đãi tốt hơn với ả.

Lí Minh Ngọc đã quen với cá tính ít lời của tỷ phu, thế nên ả lơ đến quên đi, nhưng khi nhìn thấy bên cạnh tỷ phu tuần lảng tiêu sái có thêm một người con gái, ả theo thói quen lại quăng ánh mắt giết người về phía kẻ đó.

Người này tên là Mộc La Toa, bộ dạng cũng được, nhưng mà, ả sẽ không để cho cô ta chiếm được tỷ phu, tuy rằng ả ta thực yêu tỷ phu, nhưng thứ mà Lí Minh Ngọc này không chiếm được, những kẻ khác cũng đừng hòng mơ tưởng đến!

Nếu đã có can đảm trừ bỏ một kẻ bên cạnh hần, ả sẽ không sợ trừ bỏ thêm một người phá đám khác nữa.

Ánh mắt phần hận của ả khiến Mộc La Toa rung mình một cái, hận ý của nữ nhân này cùng cơn tức giận như sóng triều vọt tới phía nàng, tuyệt đối không thể khinh thường.

Bất chợt giống như nghĩ ra điều gì, Lí Minh Ngọc luống cuống kêu sợ hãi một tiếng. “Tỷ phu, mặt nạ của huynh vì sao lại lấy xuống?”

Giang Nhược Viễn thâm trầm nhìn ả, quyết định trả lời vấn đề này, muốn biết xem phản ứng của ả sẽ như thế nào. “Là La Toa bắt ta bỏ xuống...” Hần đến gần Mộc La Toa, dùng ánh mắt chân thành, thâm tình nhìn nàng. “Ta cưới La Toa, là vì ta yêu nàng.”

Cho dù biết hần đang diễn trò trước mặt Lí Minh Ngọc nhưng ba chữ ấy từ trong miệng hần thốt ra vẫn khiến cho tâm tư của nàng nổi sóng, nếu lời nói ấy là thật tâm, nàng sẽ càng cảm động hơn nữa.

Trong lòng nổi sóng không chỉ có mình Mộc La Toa, Giang Nhược Viễn cũng đồng thời cảm nhận được sự rung động của mình, hần thật không ngờ bản thân có thể dễ dàng nói ra ba chữ kia như vậy.

Lúc đầu hần chỉ muốn nói là “thích” thôi, nhưng khi lời đến bên miệng liền đổi thành như vậy, chẳng lẽ đây mới là ý tưởng chân chính trong lòng hần sao...

Mộc La Toa hồn nhiên không biết tâm tư đang biến chuyển của Giang Nhược Viễn, trong lòng vẫn đang lo lắng không thôi. Không biết đến khi nào nàng mới có thể lớn tiếng công khai tình yêu của hai người nữa—

“Tỷ phu, chẳng lẽ huynh đã quên tỉ tỉ rồi sao? Huynh làm sao có thể để nữ nhân khác thay thế địa vị của tỷ tỷ được chứ? Nếu vậy, cái chết của tỉ tỉ thật sự không đáng giá rồi!” Lí Minh Ngọc thất thanh hét chói tai, kích động vô cùng.

Ả nhớ rõ khi biết tỷ tỷ bị giết chết, tỉ phu bị thống rất nhiều còn tự trách không thôi, vì tỷ tỷ, hần thậm chí thề rằng nếu không tìm ra được hung thủ sẽ không bỏ mặt nạ ra, ả khuyền thế nào hần cũng không động đây, không nghĩ tới thế nhưng lại có một người con gái khác có thể khiến hần dễ dàng đánh vỡ lời thề, điều này sao có thể không làm cho ả coi Mộc La Toa như tình địch cuối cùng của mình chứ?

Khóe miệng Giang Nhược Viễn gợi lên một chút nụ cười đắc ý. Quả nhiên bị lừa! Xem ra, ả sẽ lộ ra dấu vết rất nhanh chóng thôi!

“Minh Ngọc, lời muội nói sai rồi, chuyện đều đã qua bảy năm, Tiểu Trúc còn nhỏ, cần phải có một người mẹ chăm sóc, mà ta cũng sớm nên thoát khỏi đau khổ ngày xưa. Cưới La Toa có thể cho ta một cuộc sống mới, nhưng mà ta sẽ không vì thế mà quên đi sự tồn tại của Minh Tuyết.”

Những lời nói này từ miệng Giang Nhược Viễn nói ra khiến Mộc La Toa cảm thấy thập phần kinh ngạc. Thật không nghĩ tới, người đàn ông có tâm tư rắn chắc như tượng đá này cũng có thể nói ra những lời mà nàng đã muốn nói với hần rất lâu trước đây rồi.

Giang Nhược Viễn nhìn thấy Mộc La Toa dùng ánh mắt không thể tin được nhìn mình, hần không thể đáp lại gì với nàng, bởi vì chính hần cũng cảm thấy ngạc nhiên với bản thân khi thốt ra những lời như thế.

“Muội cũng có thể làm mẹ của Tiểu Trúc, thay thế tỷ tỷ chăm sóc huynh, tỉ phu, huynh cũng biết muội thích huynh lâu đến như vậy cơ mà!” Lí Minh Ngọc lớn tiếng nói ra tình yêu say đắm của mình với hần, nếu hần đã có thể cưới người phụ nữ khác, vì sao ả không thể nói ra tâm ý của bản thân mình cơ chứ?

Giang Nhược Viễn lạnh lùng nhìn Lí Minh Ngọc. “Chuyện này không được đề cập tới nữa, ta đã cưới người khác, mọi chuyện đều đã định sẵn rồi. Thụy Phúc, phiên người an bài một chút cho chỗ ở của Minh Ngọc tiểu thư.” Hần chuyển từ người Lí Minh Ngọc sang Thụy Phúc phân phó.

“Minh Ngọc, ta thực hoan nghênh muội tới ở trong này, cần cái gì cứ việc nói với Thụy Phúc.” Nói xong, hắn ôm Tiểu Trúc, một tay nắm lấy tay Mộc La Toa đi tới chỗ lầu các của bọn họ.

∞∞∞∞Tử Vi Các∞∞∞∞

Đem Tiểu Trúc dàn xếp tốt, giao cho bà vú chăm sóc xong, Giang Nhược Viễn mới cùng Mộc La Toa trở lại Hoài Nhược Lâu, đây là nơi hai vợ chồng bọn họ ở, từ lúc Mộc La Toa gả tới nơi này đều ở Hoài Nhược Lâu.

“Vừa nãy chàng đang diễn trò cho cô ta xem, đúng không?” Mộc La Toa ức chế không được xúc động muốn hỏi rõ nguyên nhân, cho dù nàng đã biết trước đáp án sẽ là gì.

Giang Nhược Viễn ngồi xuống cái ghế ở phòng khách nhỏ, con người màu bạc quét qua người nàng, không nói một câu.

Ngân mâu của hắn lóe ra ánh sáng dị thường khiến nàng bất chợt cảm thấy tâm tư nhộn nhạo.

Nàng hiểu thứ ánh sáng ấy có ý nghĩa là gì.

Mỗi khi hắn có yêu cầu ham muốn đối với thân thể của nàng, hai mắt sẽ đặc biệt sáng ngời, nóng cháy... “Chàng...chàng tự nhiên dùng ánh mắt ấy nhìn thiếp làm gì?”

“La Toa, nàng là yêu ta rồi, đúng không?” Tiếng nói thấp thỏm dị thường của hắn vang lên, tuy là câu hỏi, nhưng lại mang theo giọng điệu khẳng định chắc chắn.

Hắn trực tiếp mà thẳng thắn hỏi vào vấn đề làm cho Mộc La Toa nhất thời tròng lớn hai mắt. Biểu hiện của nàng rõ ràng đến thế sao?

Tình yêu đối với chàng là ngay từ lần đầu tiên gặp nhau, bị hơi thở đau thương cô độc xung quanh người chàng hấp dẫn thật sâu rồi bắt đầu chậm rãi tích lũy từng giọt từng giọt thành thích, lại từ thích tích tụ thành rất nhiều thích khác nhau, đến bây giờ đã thành yêu mất rồi.

Yêu bộ dáng chàng khi thổi tiêu tuyết luân ào ào gió thổi, yêu bộ dáng lãnh khốc, nhíu mi, mím môi kia, càng yêu hơn bộ dáng phóng túng nhiệt tình mỗi khi trên giường của chàng, từng cử chỉ mãnh liệt cùng những giọt mồ hôi như mưa rơi xuống...

Nàng không thể kể ra hết được, nhưng nàng biết mình yêu hắn, song nàng sẽ không thừa nhận, bởi vì hắn còn chưa tỏ vẻ sẽ yêu nàng mà nàng đã sớm mất đi ưu thế đầu tiên của bản thân, ngay cả phòng tuyến cuối cùng này cũng không thể mất đi dễ dàng như vậy được.

“Thiếp là thích chàng mà thôi, nếu không sẽ không thành thân với chàng, đến nỗi yêu hay không yêu... Nhưng đây là chuyện của ta, không liên quan tới chàng!” Mộc La Toa có chút bốc đồng nói.

Lời của nàng làm cho Giang Nhược Viễn ngẩn ra một chút, lập tức cao giọng cười ha ha lên. Hắn đã sớm biết nàng không phải là một nữ tử mềm mại nhu mì, thế nên mới luôn luôn buồn bực, người độc lập tự chủ như nàng, đến khi nào mới chịu vì chuyện không công bằng mà phản kích hắn đây?

Không, nàng vốn luôn luôn cố gắng cải thiện quan hệ giữa hai người, chỉ là hắn không chịu đổi mặt với chính mình mà thôi.

12. Chương 12: Chương 7~1

Nụ cười của hắn sáng lạn làm cho gương mặt tuần tú càng thêm xuất sắc, gần như muốn mê hoặc nàng, nàng thật sự không hiểu. “Vì sao chàng trước sau lại như hai người khác nhau, thái độ cũng khác với bình thường như thế?”

“Vừa rồi nàng còn không phải nói đây đều là đang diễn trò sao?” Giang Nhược Viễn tự nhiên dùng lý do này đem vấn đề quăng trả lại nàng.

Mộc La Toa ngây ngốc suy nghĩ một chút, sau đó chợt nhìn thấy trong ánh mắt của hắn có tia nhìn trêu tức mới biết được thì ra người này đang đùa cợt với mình. Hắn là người bị quỷ ám sao, nếu không vì cái gì mà biểu hiện thất thường như thế chứ?

Giang Nhược Viễn nhìn ra nghi hoặc của nàng. “Thay đổi của ta khiến nàng khó chấp nhận vậy sao?”

“Không phải khó chấp nhận mà căn bản là không thể tin, chàng có thể giải đáp cho thiếp được sao?” Mộc La Toa nghĩ như thế nào cũng không hiểu được.

Giang Nhược Viễn nhú mày chống đỡ.

“Là loại người nào hoặc là nguyên nhân nào khiến chàng thay đổi thành như vậy? ”

Nàng lại truy vấn.

Hắn đạm cười không nói, ánh mắt cùng biểu tình đều hàm chứa ý nghĩa sâu sắc.

“Thiếp?!” Mộc La Toa mở to đôi mắt trong sáng, cái miệng nhỏ khe nhếch lên.

Nhìn mặt của nàng tràn ngập vẻ khó tin, Giang Nhược Viễn cười càng thoải mái. “Chẳng lẽ nàng không tin vào sức quyến rũ của mình hay sao?”

Lấy lại tinh thần, Mộc La Toa nói: “Không, thiếp không phải không tin chính mình, mà là không dám hy vọng xa vời.”

Lời thốt ra bình tĩnh lại ẩn hàm chút ủy khuất cùng bất đắc dĩ.

Giờ phút này vẻ mặt nàng điềm đạm đáng yêu khiến Giang Nhược Viễn sinh lòng thương tiếc, hắn biết mình cần phải thổ lộ tình yêu với nàng, nhưng hắn cũng biết chính mình hiện giờ vẫn còn làm không được.

Hắn nghĩ, biện pháp tốt nhất có lẽ vẫn nên dùng tứ chi thân thể để biểu đạt thôi.

Giang Nhược Viễn bỗng nhiên đứng lên, đem Mộc La Toa một phen ôm vào lòng, dưới cơn giạt mình của nàng, môi hắn đã bá đạo gắt gao dính tới, đầu lưỡi linh hoạt liếm một vòng quanh cánh môi ửng hồng.

Đối với sự tiến công bất ngờ của hắn, nàng cảm thấy kinh ngạc không thôi, hai người không phải mới vừa rồi vẫn còn đang thảo luận về vấn đề thay đổi tính tình, như thế nào nàng đã rơi vào vòng tay của hắn rồi?

Mộc La Toa nhanh chóng thần phục dưới nụ hôn của hắn, bởi vì nàng cảm nhận được nụ hôn này khác hoàn toàn so với những lần khác, chậm rãi ôn nhu như rót vào mật ngọt, trong đó ẩn chứa bao nhu tình cùng mật ý khiến người ta không thể nào tin nổi.

Nàng dễ dàng say sưa ngây ngất trong vòng vây tình dục mà hắn giăng ra...

Đầu lưỡi của Giang Nhược Viễn chui vào bên trong cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng của nàng, nhiệt tình như một ngọn lửa điên cuồng đoạt lấy mọi thứ.

“A...a...” Mộc La Toa hô hấp càng lúc càng dồn dập, không ngừng thở dốc, thẳng đến khi chịu không nổi áp lực kia mới kêu lên.

Giang Nhược Viễn vẫn nóng như lửa, hấp thu mỗi một sự ngọt ngào của nàng, hai tay luồn vào trong thân thể linh lung mềm mại, đỡ xuống từng lớp quần áo vướng víu, một tay chiếm trụ một bên bộ ngực sữa mà âu yếm, vuốt ve.

“A...a.....” Tay hắn giống như có ma lực đang không ngừng châm lên ngọn lửa tình trên ngực nàng, nhưng so ra vẫn còn kém làn môi, khi hắn chuyển qua bú mút hai khóa anh đào, nàng lập tức chấn động.

Hai bàn tay to rảnh rỗi liền tiến tới nơi nữ tính tư mật, bức ra mật nước cuộn cuộn chảy xuống không ngừng, cũng bức ra những tiếng kêu rên rỉ mất hồn như thiên âm...

“Nhược Viễn.....” Nàng thở gấp khó khăn nói, cả người mệt mỏi tựa vào người hắn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi theo ngón tay đang không ngừng xâm nhập bên dưới mà phát ra những tiếng kêu kiều mị, hai tay nắm kéo quần áo của hắn, làn môi đỏ mọng chu lên kháng nghị.

“Ta...ta cũng muốn...muốn sờ chàng...”

Lời nói lớn mật của nàng rõ ràng mang đậm tính khiêu khích, Giang Nhược Viễn hứng thú nhướn đôi mày rậm, khoe miệng gợi lên nụ cười tà ác chưa từng thấy, bàn tay to đang tàn sát bờ bãi ở nhụy tâm khi nàng sắp lên cao trào liền đột ngột buông ra.

Loại cảm giác lơ lửng trống rỗng giữa không trung làm Mộc La Toa gần như muốn thất thanh kháng nghị, làm âm lên, nhưng mọi lời muốn thốt ra đều biến mất khi nhìn thấy hắc cở bỏ quần áo, từng tắc từng tắc da thịt cường tráng hiện ra chân thật trước mắt của nàng.

Trước đây, hắc cở luôn cuồng quyến mà khí phách xâm chiếm thân thể của nàng, nhiệt tình tựa như lửa thiêu đốt mọi thứ, vừa nhanh vừa vội, nàng không có quá nhiều cơ hội để được nhìn thấy thân hình nam tính của hắc cở.

Mộc La Toa trừng lớn hai mắt, tim đập nhanh hơn, ánh nhìn lộ ra vẻ tán thưởng, si ngốc ngẩn nhìn thân thể đàn ông thon dài lại tinh tráng trước mặt.

Giang Nhược Viễn cởi hết quần áo xong liền thấy nàng đang dùng ánh mắt như muốn lao đến cắn nuốt ăn sạch mà nhìn mình, biểu tình khoa trương ấy thỏa mãn tự tôn nam tính của hắc cở, nhưng mà, dưới ánh nhìn quá mức chăm chú như thế, hắc cở không dám xác định mình liệu có thể nhẫn nhịn được bao lâu mà không lao tới ôm lấy nàng.

“Toa Toa, nàng muốn ở đó nhìn ngắm thân thể ta, hay là muốn lại đây tiếp tục nhiệt tình còn chưa hết khi này?” Thanh âm của hắc cở khàn khàn lại tà ác vang lên bên tai nàng.

Mộc La Toa dưới ánh nhìn chăm chú lại nồng đậm kích thích của hắc cở, cùng với sự dụ hoặc của thân thể gợi cảm kia, giống như kẻ trúng cổ* mà bước tới gần, kiễng chân cho hắc cở một nụ hôn thật sâu.

(*cổ: là một loại côn trùng được người ta kí sinh vào trong cơ thể người, có thể khiến kẻ đó chết hoặc nghe theo sự điều khiển của người hạ cổ, hoặc người chứa cổ mẫu, tức trùng mẹ á)

“Bây giờ, ta và nàng đều giống nhau, đều trắng trợn như trẻ con mới sinh rồi.” Nụ hôn tràn ngập yêu thương của hắc cở in lên trán, lên mi mắt của nàng.

Đang lúc hoan ái, hắc cở nhưng còn dụ dỗ nói chuyện với nàng? Người đàn ông mới sinh này khiến Mộc La Toa cảm thấy bị mê hoặc, hấp dẫn thật sâu.

Giang Nhược Viễn đem cả người nàng ôm lấy, đặt xuống giường.

Mộc La Toa bị cử chỉ của hắc cở làm cho bất an, hơn nữa lúc này nhìn không rõ biểu tình của hắc cở nữa, nàng không khỏi mở miệng kêu tên thân mật của hắc cở.

“Nhược Viễn.....”

“Hừ! Toa Toa..... Nàng sẽ thích mà.....”

Cả người hắc cở đè lên lưng của nàng, bờ môi từ phía sau gáy dời xuống tấm lưng trần như bạch ngọc không chút tỳ vết, một đường ấn hạ không biết bao nhiêu dấu vết của yêu thương.

Dưới những tiếng rên rỉ hết sức mê muội của người bên dưới, hắc cở thừa dịp nàng chưa chuẩn bị mà mở hai chân nàng ra, một cái động thân đã tiến nhập vào nơi sâu nhất, gắt gao kết hợp cùng nàng, không bao lâu sau liền ôm lấy nàng bắt đầu luật động.

“A!” Mộc La Toa thật không ngờ hắc cở nhanh như vậy đã tiến vào trong cơ thể của nàng, dưới những cử động không ngừng ra vào của hắc cở, nàng khó khăn hít thở từng ngụm từng ngụm không khí mới mẻ, miễn cho lại bị hắc cở đòi hỏi mà không thể hô hấp.

“Ừm.....” Phối hợp với luật động trước sau của hắc cở, hai tay Mộc La Toa gắt gao chống xuống giường, vật tráng kiện to lớn đằng sau vẫn không ngừng thúc tới, cơ hồ muốn tiến vào nơi sâu nhất trong cơ thể khiến nàng không ngừng phát ra những tiếng ừ ừ a a yêu mị.

Hai tay Giang Nhược Viễn nắm lấy cái móng cong tròn trịa của nàng để có thể dễ dàng đùa nghịch nửa thân dưới, nàng nằm úp sấp trên giường, chỉ có cái móng ngọc là cao cao nhếch lên, hình ảnh phiến tình ấy càng khiến cho thứ đang chôn sâu trong cơ thể nàng của hắc cở kim lòng không được.

“Nhược Viễn.....” Nàng cao giọng hô to tên của hắc cở, không phải bởi vì chưa đủ, mà là hắc cở nhưng bứt ra, dùng đầu lưỡi nóng bỏng của mình chui vào bên trong nhụy tâm của nàng khiến mật ngọt tràn ra như nước chảy.

“A—“ Động tác lớn mật cuồng vọng của hắn khiến nàng rên rỉ càng lớn hơn, thân thể mềm mại theo sự khinh bạc này mà vặn vẹo, nàng nhẹ liếm đôi môi đã khô cong không chịu nổi, phỉếm ra chút nước.

Bàn tay to của hắn vuốt ve lúc nhẹ nhàng lúc nặng nề hai phiến mộng đầy đà trắng nõn như cánh hoa, đầu lưỡi linh hoạt làm càn trong hoa tâm yếu ớt tạo cho nàng từng đợt khoái cảm không thể giải thích.

Nhưng chỉ bằng như thế, Mộc La Toa cũng không thể nhận được thỏa mãn thực sự, mà hắn thập phần hiểu được lòng nàng, bởi vậy, khi nàng kiềm chế không được càng nâng cao mộng lên, hắn hợp thời lấy lửa nóng dục vọng của bản thân đến thỏa mãn hư không của nàng.

Nàng nhiệt tình chớp lên mộng ngọc phối hợp với hắn cường lực tác cầu, hai người càng lúc càng cao, tốc độ tiến lên cũng càng lúc càng kịch liệt, thẳng đến khi mầm mống ấm áp của hắn khuếch tán vào bên trong mỗi góc của cơ thể nàng, hai người mới dừng lại trận mây mưa lửa nóng động lòng người này.

Giang Nhược Viễn ghé vào trên người nàng, một bàn tay say đắm lưu luyến trên bờ lưng trắng nõn, trên mặt hiện lên sự ái mộ và thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Mộc La Toa vọng không thấy vẻ mặt của hắn, nhưng động tác này lại khiến nàng ngạc nhiên, trước đây, mỗi khi bọn họ hoan ái xong, hắn không phải lập tức rời đi thì chính là nghiêng người nằm ngủ, chưa từng giống thể này, coi nàng như trân bảo mà yêu thích không buông tay.

Nàng xoay người đối mặt với hắn, mái tóc dài tú lệ trong không trung vẽ nên một đường cong hoàn hảo. Giang Nhược Viễn liền ôm nàng vào trong lòng, hình ảnh ấm áp cùng sự đụng chạm thân mật của da thịt trần trụi một lần nữa chân thật nhắc nhở nàng, mọi điều tốt đẹp này đều là sự thật.

Đối với quan hệ của hai người có thể đi đến ngày hôm nay, Mộc La Toa quả thật cảm động đến rơi nước mắt.

“Như thế nào lại khóc rồi?” Giọng nói Giang Nhược Viễn vang lên có chút lo âu, ngón tay lau đi những giọt lệ trên khóe mắt nàng. “Ta làm đau nàng sao?”

Mộc La Toa nở nụ cười tươi như đóa hoa, lắc đầu nói. “Không có.” Đối diện với ngân mâu chuyên chú của hắn, nàng quyết định nói ra cảm thụ của chính mình. “Thiếp chỉ là không nghĩ tới, có một ngày chúng ta thật sự có thể ở cùng nhau ôn tồn tình tứ thưởng thức sự rung động cùng cảm động mà sự kết hợp sau cơn kích tình mang lại mà thôi, đây luôn là điều lòng thiếp chờ đợi nhưng vẫn không dám mở miệng nói với chàng.”

Đôi mắt của nàng lấp lánh ánh sáng, nếu bây giờ hắn vẫn còn mở miệng hỏi tình cảm của nàng đối với mình như thế nào thì hắn thật sự chính là kẻ đại ngốc, bởi vì trong ánh mắt, biểu tình kia đều đã tràn đầy sự quan tâm, để ý, say đắm với hắn mất rồi.

“Đứa ngốc!” Giang Nhược Viễn chỉ có thể dùng những từ ngữ yêu thương ngọt ngào ra để trêu chọc, dỗ dành nàng.

“Thiếp vẫn thật sự không hiểu, cái gì đã làm chàng thay đổi lớn đến như thế.....”

Hắn không trả lời, nhưng ánh mắt nhìn nàng vẫn nhu tình mềm mại như trước. “Ta sẽ không nói, nhưng ta nghĩ nàng có thể hiểu được.”

Lời nói của hắn làm cho Mộc La Toa nhất thời bừng tỉnh đại ngộ. “Chẳng lẽ chàng chưa từng bao giờ nói với Minh Tuyết rằng mình yêu nàng ấy?!”

Lời nói thẳng thắn của nàng khiến một khoảng lớn trên mặt bắt đầu từ sau tai lan đến má của hắn đỏ bừng, gần như muốn cháy cả toàn thân, hắn thật sự không ngờ nàng lại thông minh như thế. Giang Nhược Viễn không được tự nhiên thanh thanh yết hầu. “Ta tuy rằng đối với nàng ấy có tình cảm yêu thương, nhưng ta biết đó cũng không phải là tình yêu nam nữ.”

Nhìn thẳng vào ánh mắt vô ưu của nàng, hắn quyết định nói thẳng ra đoạn tình cảm đã đi qua của mình. “Nhưng ta không thể không thừa nhận, sự yêu thích đối với Minh Tuyết đã bao trùm lên tất cả những nữ tử từng có ý đối với mình, thế nên ta mới quyết định cưới nàng ấy.”

13. Chương 13: Chương 7~2

Hắn chần chờ không biết có nên hay không nói cho nàng biết, lúc này chỉ có nàng mới có thể làm cho hắn cảm nhận được sự hoàn mỹ khi hai người cùng nhau kết hợp.

Minh Tuyết mặc dù thương hắn, cũng thực thích hắn đối với nàng tham hoan đòi hỏi. Nhưng từ sau khi nàng mang thai Tiểu Trúc, số lần hoan ái của hai người lại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hắn chưa từng nghĩ đến, mình có thể ở trên người La Toa tìm được cảm giác tâm tư lay động mãnh liệt chưa từng có như thế này.

“Như vậy, chàng không thể phủ nhận, mỗi lần chúng ta da thịt thân cận với nhau đều có được cực hạn khoái cảm phải không? Ta tìn chàng có thể cảm nhận được điều đó.”

Lời nói khẳng định của nàng làm Giang Nhược Viễn không thể trốn tránh. “Ta không biết mình có thể tin tưởng cái loại ‘cảm giác’ này hay không?”

Cho dù hắn hiểu được cảm giác của mình đối với La Toa là một loại kỳ tích, nhưng hắn luôn luôn canh phòng nghiêm ngặt tâm tư bản thân, không thể dễ dàng cởi bỏ thế được.

Hơn nữa cho dù hắn hiểu được La Toa quả thật đã làm tâm tư hắn điên đảo thì thế nào? Hắn vẫn không thể xác nhận được từ “yêu” này sử dụng đến trên thân hai người sẽ cho hắn có cái gì ưu việt hết?

Giang Nhược Viễn đã lựa chọn xem nhẹ sự rung động như làn nước ấm này, hắn chỉ biết mình nên gắt gao nắm giữ lấy nàng là tốt rồi.

Da thịt ôn nhuận, mạch đập rõ ràng, đây mới là thật sự, còn những từ ngữ hoa mỹ mờ ảo đó, cứ mặc kệ nó đi.

Mộc La Toa thấy ánh mắt hắn mơ hồ không rõ ràng liền hiểu rằng đoạn tình cảm này vẫn còn cần hắn chịu chân chính đối diện mới được.

Nhưng mà, mỗi lần tiến triển một chút, hắn lúc nào cũng luôn ở bên cạnh nàng như thế này mà không lãnh tình rời đi, để mình nàng lưu lại cô độc trên giường cũng đã được coi như là có tiến bộ rồi, không phải sao?

Nàng vươn tay ôm lấy Giang Nhược Viễn, không trả lời vấn đề của hắn, bởi vì chuyện này cần hắn tự mình lĩnh ngộ, sự thay đổi của hôm nay đã giúp nàng hiểu được hắn đối với mình không phải là vô tình, như vậy, tạm thời là đủ rồi.

∞∞∞∞Tử Vi Các∞∞∞∞

Lý Minh Ngọc trốn ở dưới tầng cây rậm rạp cao lớn mà nhìn trộm, đôi mắt tràn ngập phần hận cùng ghen tị, gương mặt tú lệ nháy mắt trở nên vụn vặt thành bộ dáng đáng sợ, nếu như bị người nhìn thấy có lẽ sẽ bị biểu tình của ả lúc này dọa cho kinh sợ.

Bọn họ làm sao có thể?! Làm sao có thể không coi ai ra gì như vậy mà rúc vào cùng nhau? Trong lòng ả căm giận không thôi, dùng ánh mắt thối tha độc ác bắn về phía bọn họ.

Nàng đến chỗ này đã gần một tháng, đã không thể lợi dụng cái tiểu nha đầu kia để tiếp cận Giang Nhược Viễn thì chớ lại còn chỉ có thể nhìn hắn cùng Mộc La Toa thân mật dính cùng một chỗ làm cho nàng muốn chen vào giữa cùng khó có cơ hội.

Mà đáng giận nhất chính là, cái nữ nhân kia thế nhưng đã có mang hài tử của Nhược Viễn một tháng, nàng ta dám có con với hắn sao? Ầ sẽ không để cho cô ta được vừa lòng đẹp ý đâu, cứ tưởng có con của hắn là có thể mẫu bằng tử quý, nhận hết súng ai về mình à?!

Lý Minh Ngọc sớm đã yêu Giang Nhược Viễn đến tâm sinh vụn vặt, tràn đầy oán hận, tình yêu của ả đối với Giang Nhược Viễn từ lúc hắn ở cùng Minh Tuyết một chỗ đã nảy sinh, nhưng hắn vĩnh viễn chỉ coi ả như một tiểu muội, đối với tình yêu và sự ngưỡng mộ này cũng làm như không thấy.

Ả không bao giờ quên đêm không lâu sau này tỷ tỷ của ả chết đi, ả trần như nhộng nằm trên giường muốn an ủi hắn, lại bị hắn giận dữ mắng mỏ, thậm chí đem tình yêu áp ủ bao lâu ném trở lại hướng ả, cảm giác đó đau đớn đến mức Lý Minh Ngọc không muốn tự mình thừa nhận!

Khi hắn dùng biểu tình ghét bỏ hèn mọn nói cho ả, hẳn tình nguyện chạm vào một kỹ nữ cũng không nguyện chạm vào một sợi tóc gáy của ả, tình yêu mãnh liệt bao lâu nay của Lý Minh Ngọc đã chuyển hóa thành sự hận thù chồng chất.

Chính sự hận thù này đã thúc đẩy ả chống đỡ bảy năm, chờ đợi cơ hội đến, khi ấy, ả nhất định phải đem mọi nhục nhã ngày đó trả lại toàn bộ cho hắn.

Khi Lý Minh Ngọc nghe được tin tức hắn thành thân, ả liền quyết định mình phải hành động thôi, ả không tin hắn nhanh như vậy đã có thể thừa nhận một nữ nhân khác, nhưng theo như những gì mà ả quan sát được suốt một tháng nay, hẳn xác thực đã tìm được hạnh phúc mới, vẫn không thềm quan tâm đến ả như trước.

Ả sẽ không để cho hắn được toại nguyện đâu, ả nhất định sẽ phá nát hạnh phúc của hắn, xóa sạch vẻ tươi cười khiến ả nhìn mà chướng mắt trên mặt bọn họ.

Nhưng mà mặc dù có bị cừu hận làm mất đi lý trí, Lý Minh Ngọc cũng không phải kẻ chậm chạp, dằn dặt, ả phát hiện Giang Nhược Viễn có vẻ đang cảnh giác với mình, ở Nhã Lâu phái không ít hộ vệ phòng thủ, mà ngoại trừ hắn cùng Mộc La Toa ra, ai vào đó cũng phải được hắn đồng ý, nếu không không thể tiến vào.

Ngay cả Tiểu Trúc cũng bị cấm tùy ý ra vào Nhã Lâu, trừ phi có Giang Nhược Viễn đi kèm, điều này khiến cho việc ả muốn đi theo nha đầu này cho tiện xuống tay không thể thực hiện được.

Mà nếu muốn xuống tay từ trên người Giang Nhược Viễn thì khó càng thêm khó, bởi vì hắn đã nói sẽ đối với ả như khách đường xa, cho dù không cẩn thận chạm mặt cũng xa cách như ngàn dặm, lạnh nhạt vô cùng.

Đối với Mộc La Toa, ả cũng còn có chút kiêng kỵ, nghe nói Mộc La Toa có một thân công phu không tồi, với võ công như ả không thể tùy tiện đi tìm cô ta tính sổ được, ả nghĩ, có lẽ nên như vậy, xuống tay từ hai con nha hoàn bên cạnh Mộc La Toa đi!

Lý Minh Ngọc nhìn hai người cảm tình ngọt ngào, đau khổ cân nhắc nên làm sao mới có thể thương tổn Giang Nhược Viễn, nhưng ả thế nào cũng không nghĩ tới đây chính là âm mưu của bọn họ, hai người đó muốn chính là xem nhẹ ả, hơn nữa còn chặt đứt mọi khả năng cùng đối tượng mà ả có thể lợi dụng.

Từ đó bức ả tức điên lên, khi đó ả nhất định sẽ chó cùng rứt giậu, bí quá hóa liều, đây mới chính là kết quả mà bọn họ muốn.

Nhìn hắn ôn nhu săn sóc nâng đỡ Mộc La Toa, Lý Minh Ngọc nổi cơn giận dữ.

Phần hận nắm chặt tay, toàn thân ả không nhịn được run rẩy, đang quay cuồng thì lại chợt nhìn thấy dấu hôn của Giang Nhược Viễn trên cổ Mộc La Toa, ả nuốt chút nữa nổi điên lên, liều lĩnh lao tới tách bọn họ ra. Hắn cứ thế hôn một nữ nhân khác trước mặt ả, vậy mà đối với việc ả chủ động hiến thân lại không thềm để ý tới sao?

Việc này bảo người lúc nào cũng yêu hắn say đắm như ả có thể bình tĩnh như thế nào được?

Rốt cuộc bất chấp mọi thứ, ả nhổ phắt cái trâm cài đầu trên tóc, muốn xông lên phía trước, nhưng lúc này đột nhiên có một nguồn lực gắt gao bắt lấy ả. Lý Minh Ngọc đang trong cơn thịnh nộ, một lòng cần tiết hận lại bị ngăn cản, trong lòng khó chịu biểu lộ hết trên mặt. “Là ai dám can đảm ngăn cản ta?”

Lý Minh Ngọc quay đầu nhìn liền thấy một nữ nhân tư sắc bình thường, ả không khách khí trừng mắt nói: “Người là ai? Dựa vào cái gì mà ngăn ta?”

“Người ngốc đến độ muốn cứ thế xông lên định tách bọn họ ra sao?” Vẻ mặt Chu La Sát trào phúng nói.

Bị mắng là kẻ ngốc, Lý Minh Ngọc xưa nay luôn tự xưng là người thông minh tự nhiên liền mất hứng. “Quản người cái rắm!”

“Người nói cái gì?” Chu La Sát cũng không khách khí trả lại.

Lý Minh Ngọc liếc cũng không thềm liếc ả, “Nữ nhân không biết mặt biết mũi kia, mau thả ta ra!”

“Người.....” Chu La Sát lâm vào chán nản, ả là kẻ tâm cao khí ngạo luôn luôn chỉ biết sai khiến người khác nghe lời mình, hôm nay nữ nhân kia dám khinh thường ả khiến Chu La Sát cực kì khó chịu, vung tay định cho cô ta một cái tát.

“Dừng tay!” Một giọng nói mang theo sự uy nghiêm gọi Chu La Sát. “La sát, buông nàng ra, lui về một bên đi.”

“Nương—” Chu La Sát không phục.

Chỉ thấy một phụ nhân bộ dạng tú lệ đi ra, đáng tiếc vẻ mặt bà ta ngoan lệ, ánh mắt sắc bén khiến người ta sinh ra e ngại.

Chu Lan Tâm mắt lạnh trừng một cái, Chu La Sát đành phải ngoan ngoãn buông bàn tay đang bắt lấy Lý Minh Ngọc, thối lui về một bên.

“Bà là ai?” Lý Minh Ngọc nhìn bà già này có vẻ mặt ngoan độc liền không khỏi có chút sợ hãi, bất quá, ả há có thể để kẻ khác khinh thường mình? Tự nhiên thu lại vẻ sợ hãi, không khách khí chất vấn kẻ trước mặt.

“Lý cô nương, cô nương đừng đối chúng ta có địch ý, người mà cô nương nên đối phó bây giờ hẳn là bọn họ mới đúng chứ.” Ngón tay của Chu Lan Tâm chỉ về hướng Giang Nhược Viễn cùng Mộc La Toa.

Bà ta đã sớm cử người theo dõi mọi động tĩnh của Cửu Dương đảo, Giang Nhược Viễn này dám sai người đến đả thương mẹ, còn cưới cả con gái của Mộc Đường Phong và Nguyễn Tinh Trúc làm vợ, chờ mẹ gặt bỏ kẻ chặn đường Giang Nhược Viễn kia đi, để xem Nguyệt Mi đảo làm thế nào thoát khỏi tay mẹ, còn kẻ phế nhân Mộc Đường Phong kia, mẹ chưa từng để vào trong mắt.

Nhưng, Chu Lan Tâm không biết là Mộc Đường Phong đã cố ý che giấu tin tức vết thương ở chân ông khỏi hẳn, mục đích là để đợi bà ta lơ lửng tâm tư phòng bị với Nguyệt Mi đảo, từ đó chịu khó chuẩn bị lực lượng đến phát huy hết khả năng mà lợi thế này tạo ra.

Chu Lan Tâm vẫn luôn nghĩ rằng Mộc Đường Phong là kẻ thành thật, còn Mộc Đường Phong chính là lợi dụng điểm yếu này để đối phó với bà ta.

“Ta muốn đối phó với ai thì liên quan gì đến các người?” Lý Minh Ngọc cảnh giác nhìn hai người. ả vốn không cùng họ quen biết, họ làm sao biết được chuyện của ả chứ?

Thái độ không chút khách khí như cũ của ả làm cho Chu La Sát thập phần bất mãn, muốn tiến lên dạy dỗ lại con nha đầu không biết trời cao đất rộng này một chút thì lại bị ánh mắt của Chu Lan Tâm ngăn lại.

“Lý cô nương, ta biết cô nương muốn đối phó với bọn họ nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội. Vừa vặn, ta có một biện pháp tốt có thể giúp cô nương trừ bỏ Mộc La Toa, sau đó, cô nương sẽ có cơ hội được ở bên Giang Nhược Viễn.”

Theo quan sát của mẹ thì Lý Minh Ngọc đối với Giang Nhược Viễn là tình yêu sâu đậm, đồng thời cũng hận thù không nguôi, loại cảm giác này mẹ sao có thể nhận sai được, bởi vì chính mẹ cũng là kẻ đã từng như vậy.

“Thật chứ?” Lý Minh Ngọc hồ nghi liếc mắt nhìn Chu Lan Tâm.

Thấy Lý Minh Ngọc có tâm muốn nghe chuyện của mình, khóe miệng Chu Lan Tâm gợi lên một chút cười lạnh lùng giảo hoạt, tiến đến nói thầm vào tai Lý Minh Ngọc toàn bộ mưu kế đã được mẹ vạch sẵn.

Kế hoạch này khiến hai mắt Lý Minh Ngọc sáng ngời. Thật sự là thiên ý vô phùng* a!

(*Thiên ý vô phùng: Nguyên ý là chỉ quần áo do tiên trên trời khâu không có vết kim chỉ. Nay thường dùng để ví về sự vật vô cùng chu đáo, không có chút sơ hở nào. Xuất phát từ một điển tích xưa, xem thêm tại đây)

Bất quá.....

“Bà vì sao lại giúp ta chứ?” Về hồ nghi lại một lần nữa xuất hiện trên mặt ả.

“Bởi vì ta cùng cha mẹ Mộc La Toa có cừu oán, thù này ta nhất định phải báo, chỉ cần cô nương có thể giúp ta bắt được Mộc La Toa, Giang Nhược Viễn sẽ là của một mình cô nương rồi, như thế nào? Có muốn hợp tác cùng ta không?”

Lý do của bà ta hợp tình hợp lý, cũng làm cho kẻ tìm không thấy đường như Lý Minh Ngọc có được lối ra, ả gật đầu nói: “Được, chúng ta hợp tác, ta sẽ hành động theo kế hoạch của bà.”

Mẹ con Chu Lan Tâm nghe được lời đáp ứng của ả, trao đổi một nụ cười gian khi mục đích đạt được rồi nói: “Vậy chúng ta chờ tin tức tốt từ cô nương, chúng ta đi trước.”

“Nhưng mà, nếu xảy ra chuyện, ta liên lạc với hai người như thế nào?”

“Chúng ta sẽ ở một cái động huyết trên Cửu Dương Đảo chờ cô nương đắc thủ xong, khi đó, chúng ta sẽ gặp lại.” Chu Lan Tâm nói.

Nói xong, hai mẹ con liền vô thanh vô tức rời đi, lưu lại một mình Lý Minh Ngọc vẫn đang có chút nghi ngờ, vì vậy ả quyết định vụng trộm đi theo phía sau bọn họ để xem hai người này đang diễn trò xiếc gì, ả cũng không thể quá mạo hiểm được.

Hai mẹ con rời khỏi hiện trường, nghĩ rằng Lý Minh Ngọc không hiểu võ công sẽ không thắc mắc nghi ngờ điều gì hết, không nghĩ tới ả đi theo sau mình, vì thế khi tiến đến ngoại ô, mọi bất mãn của Chu La Sát liền phát tiết hết ra.

“Nương, vì sao người lại khách khí đối với nữ nhân kêu Lý Minh Ngọc kia vậy? Ắ ta trời gà không chặt, chúng ta chỉ cần cho ả một chút giáo huấn, còn sợ ả không ngoan ngoan nghe lời sao?” Chu La Sát nghĩ đến Lý Minh Ngọc liền tức giận không chịu nổi.

“Người cho là nương thật sự sẽ khách khí đối với cái nữ nhân kia sao? Ắ nguyện ý cùng chúng ta hợp tác là do ả thông minh, không cần chúng ta phải lo lắng đi thuyết phục ả.” Nói đến đây, trên mặt Chu Lan Tâm hiện ra một chút âm ngoan lộ khí. “Chỉ cần ả ta hoàn thành xong chuyện này, chúng ta sẽ đem chuyện Mộc La Toa bị ả bắt đi nói ra ngoài, để xem khi ấy Giang Nhược Viễn sẽ xử lí nha đầu cuồng vọng này ra sao!”

Hai mẹ con cười đến kiêu ngạo, hướng ven bờ hải đảo đi đến.

Lý Minh Ngọc tránh ở một bên đem mọi điều trong lời nói của hai người nghe được nhất thanh nhị sở, biểu tình của ả trong nháy mắt trở nên thập phần khó coi, nguyên lai hai nữ nhân này muốn lợi dụng ả xong sẽ mượn đao giết người đem mình giải quyết.

Đừng tưởng rằng Lý Minh Ngọc ả không võ công liền có thể khi dễ, ả tuy rằng không biết dùng võ, nhưng mà phía sau vẫn còn một ngọn núi lớn làm chỗ dựa, đến khi đó ai trừ bỏ ai còn không biết đâu!

Ánh mắt của ả hiện lên hào quang độc ác, khóe miệng nổi lên một chút tươi cười đầy quỷ quyết.

14. Chương 14: Chương 8-1

“Nhược Viễn, chàng không cần đỡ thiếp, chỉ là mang thai mà thôi, chàng có thể không cần quá khẩn trương như vậy được không?” Mộc La Toa khẽ vỗ vào tay hấn, có chút bất đắc dĩ nói.

Giang Nhược Viễn mặc kệ bàn tay nhỏ bé đang đẩy mình kia, vẫn cứ kiên trì đỡ nàng ngồi yên trên ghế mới chịu buông ra.

Mộc La Toa nhìn vẻ chuyên quyền độc đoán của hấn, căn bản mặc kệ mọi kháng nghị của nàng, hơn nữa lại còn có bộ dáng cẩn thận hết mức khiến nàng buồn cười vô cùng.

Không nghĩ tới, từ lúc biết nàng mang thai, hấn dường như đã hoàn toàn thay đổi, thỉnh thoảng diu nàng đi, thậm chí đem nàng trở thành đồ dễ vỡ mà che chở, bảo hộ.

Hấn biểu hiện như vậy khiến Mộc La Toa cảm thấy vui vẻ nhưng cũng có chút chua xót, bởi vì hy vọng của nàng vào sự trân trọng của hấn không phải vì nàng có đứa nhỏ mà là từ tình yêu hấn dành cho mình.

Giang Nhược Viễn ngồi xuống bên cạnh người nàng, hơi nhíu mi tỏ vẻ không đồng ý với cách nói của nàng.

Nhìn thấy biểu tình bất mãn của hắn, nàng tò mò hỏi: “Chẳng lẽ lúc vợ trước của anh mang thai Tiểu Trúc, anh cũng là bộ dáng như thế này sao?”

Vẻ mặt Giang Nhược Viễn có chút khác thường, trầm mặc trong chốc lát, hắn mới chậm rãi mở miệng. “Không có.” Nàng hỏi như thế khiến hắn không khỏi nghĩ lại chuyện xưa, kinh hãi phát hiện lúc ấy vì công việc trên đảo bận bịu, mặc dù hắn rất vui khi biết Minh Tuyết mang thai nhưng lại không hề nghĩ đến sẽ bớt thời gian ở bên cạnh nàng.

Lời của hắn làm cho Mộc La Toa sững sốt, nàng nghĩ rằng hắn thực yêu Minh Tuyết, vì sao khi đó hắn không làm như vậy?

Nghi hoặc rõ ràng hiện ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lại thiên chân của nàng, hắn có chút không tự nhiên lắc lắc thân mình, thanh thanh yết hầu nói với nàng: “Lúc ấy ta không nghĩ được nhiều như vậy.”

Vậy bây giờ nàng đang mang thai, hắn có nghĩ nhiều lắm không? Nàng không tin liếc nhìn hắn.

Mộc La Toa chính là không hề phát giác rằng, trong ngôn ngữ cùng hành động của Giang Nhược Viễn đã sớm biểu hiện ra tình yêu đối với nàng, thế nên nàng vẫn luôn chìm đắm trong suy nghĩ đến khi nào mới có thể được hắn yêu thương.

Giang Nhược Viễn mặc kệ ánh mắt nghi hoặc của nàng, cũng cho rằng chính mình không cần phải giải thích với nàng nhiều như vậy, hiện tại mọi tâm tư của hắn đều đặt trên người Mộc La Toa, đến nỗi hơn cả người vợ đã qua đời Minh Tuyết, điều này không cần phải thắc mắc thêm nữa.

Bỗng nhiên hắn đứng lên, cầm lấy bát tổ yến đang đặt trên bàn trong lương đình, múc một muỗng đưa tới miệng nàng. “Nào, ăn chút tổ yến đi, đối với thân thể sẽ tốt hơn.”

Mộc La Toa cảm thấy một cổ lo lắng ở trong cơ thể len lỏi vào, tuy rằng giọng điệu của hắn không được tự nhiên nhưng cảm tình tiết lộ đi ra lại làm cho nàng cảm nhận được, mặc kệ là vì nàng hay vì con, nàng cũng thấy đã rất mỹ mãn rồi.

Bất quá, hành động giờ phút này của hắn hình như quá mức thân mật rồi thì phải, nàng giơ tay lên chống cự nói. “Thiếp tự mình ăn là được rồi.”

“Không quan hệ, ta bón cho nàng,” Lần đầu tiên trong cuộc đời bón cho nữ nhân ăn, bất quá, hắn cũng rất hưởng thụ loại cảm giác này.

“Không tốt! Nếu như bị người ta nhìn thấy sẽ rất ngại a!” Hai mắt Mộc La Toa quét hướng bốn phía lưu lại một vòng, mặt đỏ hồng nói.

“Chúng ta là vợ chồng, có cái gì ngại ngùng?” Hắn kiên trì đem một ngụm tổ yến đưa đến bên cạnh miệng của nàng.

Không lay chuyển được kiên trì của hắn, Mộc La Toa há mồm nuốt vào, tổ yến ngọt tan trong miệng, đồng thời cũng ngọt tận trong lòng, nàng nở nụ cười nói với hắn. “Chàng cũng ăn một ngụm đi.”

Giang Nhược Viễn nhìn thoáng qua tổ yến, hắn luôn luôn không thích ăn đồ ngọt, bất quá, “Được! Nhưng mà....” Hắn đem thìa đưa cho nàng, “Nàng bón cho ta.”

Yêu cầu này làm cho Mộc La Toa trờ lớn hai mắt, nhưng mà khó có được cơ hội nhìn thấy bộ dáng làm nũng hiềm thấy của chồng, nàng nghịch ngợm giễu cợt hắn nói.

“Được! Nhìn chàng đáng yêu như thế, thiếp liền bón cho chàng vậy!”

Nhìn thấy hắn lúc nghe được nàng khen là đáng yêu thì bộ dáng trở nên ghen hòng trợn trố, nàng bật cười ha hả.

Giang Nhược Viễn vốn đang lo lắng cho nàng không vui vẻ, giờ xem nàng cười sung sướng đến thế, hắn không khỏi mỉm cười, bất đắc dĩ. “Ta thật cao hứng vì mình có thể trở thành đối tượng trêu đùa của nàng.”

Bỗng nhiên ngẩng đầu thấy ý cười dưới đáy mắt hắn, nàng hiểu hắn không hề tức giận, nhưng mà, Mộc La Toa vẫn thu lại nụ cười, cầm thìa, múc một muỗng tổ yến từ bát trong tay hắn, đưa đến bên miệng chồng. “A—”

Giang Nhược Viễn làm theo lời nàng, há mồm nuốt vào. “Không nghĩ tới nàng cũng có một mặt nghịch ngợm như vậy.”

Mộc La Toa nghe vậy khẽ thè lưỡi trêu chọc, ở cùng hắn một chỗ, không ngờ mình có thể thoải mái tự tại được đến thế, thậm chí còn đem hắn làm kẻ đùa giỡn nữa chứ.

Đối với hành vi trẻ con của nàng, Giang Nhược Viễn buồn cười lắc đầu, lại cầm lấy thìa trong tay nàng, một ngụm rồi một ngụm bón nàng ăn hết tổ yến, đem bát không đặt ở trên bàn.

Thấy nàng đứng lên, hắn hỏi. “Nàng đứng lên làm cái gì chứ?”

“Ngộ thiện mới dùng chưa lâu, chàng lại bắt ta ăn điểm tâm ngọt như thế này, ta đương nhiên muốn đứng lên đi lại, vận động một chút, bằng không sẽ khó mà chống đỡ được, rất khó đó nha!” Mộc La Toa không hề phát hiện trong lời nói của mình có chút làm nũng với hắn.

Mà hắn cũng không tự giác muốn yêu chiều nàng, từ một khắc kia biết mình đã yêu thương người con gái trước mắt, hắn vẫn luôn hy vọng có thể từ hành động của tay chân giúp nàng hiểu tình yêu của hắn đối với nàng.

Thế là, hắn cũng đứng lên theo, đi đến bên người cẩn thận dìu nàng.

“Nhược Viễn, thiếp không cần phải bị chăm sóc như thế quá được không?” Nàng không thể không kháng nghị, “Thiếp hiện tại chỉ vừa mới mang thai thôi mà! Sau này có chín tháng dài đằng đẳng nữa, chàng cứ như vậy sẽ làm ta khốn trương lắm.” Sự quan tâm của hắn rất là ngọt ngào, chỉ sợ nếu quá lâu dài, nàng sẽ bị bộ dáng cẩn thận từng li từng tí này của hắn làm cho thần kinh điên loạn mất.

Giang Nhược Viễn ủy khuất nói: “Ta chỉ là quan tâm nàng thôi.”

Hắn cứ như vậy thì bảo nàng làm sao có thể tiếp tục kháng nghị được nữa chứ?!

Nàng than nhẹ một tiếng, “Chàng cứ như vậy sẽ làm thiếp cho rằng chàng đang yêu mình mất.” Trong giọng điệu của nàng mang một tia chờ đợi, lại không dám hy vọng xa vời.

Mộc La Toa ngửa đầu nhìn hắn, lại phát hiện trên gương mặt tuấn mỹ kia nổi lên một chút đỏ ửng khả nghi, vừa không phủ nhận cũng không thừa nhận, ngân mâu còn mơ hồ không dám nhìn thẳng vào nàng.

Nàng trong lòng dâng lên hy vọng, ánh mắt chớp cũng không thèm chớp nhìn hắn chăm chú. “Thật vậy chăng? Chàng thật sự yêu ta?”

Truy vấn của nàng thật sự là thấu đến tận tâm hắn, Giang Nhược Viễn không được tự nhiên đem ánh mắt dời đi nơi khác, đông ngó tây ngẫm, chính là không chịu nhìn thẳng vào nàng.

Biểu hiện như vậy có nghĩa là thừa nhận, Mộc La Toa vui sướng vô cùng, một cái nhún người đã ôm chặt lấy hắn, cả người dính chặt không buông, hai tay vòng qua cổ hắn reo lên. “Chàng không nói cũng không sao cả, chỉ cần chàng không phủ nhận, ta liền cho rằng chàng yêu ta.”

Giang Nhược Viễn thấy nàng kích động như thế liền nắm chặt bờ vai mảnh khảnh của nàng, để nàng không thể không ngẩng đầu lên nhìn hắn, ngân mâu chuyên chú nhìn nàng, phảng phất như có trăm ngàn ngôi sao đang lóe ra không ngừng trong ánh mắt hắn, mũi hoặc lòng của nàng.

“Nhược Viễn.....”

Giang Nhược Viễn không có trả lời nàng, vẫn dùng tác phong nhất quán của hắn, lấy hành động đến tỏ vẻ tâm tư cùng tình cảm của mình, cúi đầu cho nàng một nụ hôn nóng bỏng.

Hơi thở thuộc về hắn hòa lẫn trong hô hấp của nàng, Mộc La Toa vui vẻ đón nhận nụ hôn ấy, hai người gần bó như môi với răng, hai lưỡi dây dưa, lửa nóng tràn đầy.

Hắn chủ động chấm dứt nụ hôn này mà Mộc La Toa thì thở hổn hển xụi lơ trong ngực hắn. “Nhược Viễn.....” Hắn còn chưa có trả lời câu hỏi của nàng đâu nha!

Giang Nhược Viễn nâng nàng dậy. “Ta cùng nàng đi tản bộ.”

Nàng nghiêng đầu nhìn phía hắn, thấy hắn nói sang chuyện khác, tựa hồ không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này, nàng đành phải gật gật đầu, “Vâng”.

Kỳ thật, hắn không hề phủ nhận lời của nàng, còn có cả thái độ đối đãi thay đổi gần đây đã khiến cho qua hệ giữa hai người càng gần đến với ý tưởng “hạnh phúc không còn xa xôi” hơn rồi.

Cho nên trong lòng nàng hết sức ngọt ngào, quyết định không tiếp tục truy cứu thêm nữa.

“Nhược Viễn, chàng đang nhìn cái gì vậy?” Đột nhiên phát hiện hắn cứ nhìn về hàng cây rậm rạp phía bên kia, nàng tò mò hỏi.

Giang Nhược Viễn lắc đầu, “Không có gì, chúng ta tới đó đi.”

Nhìn bóng cây lay động như có người vừa mới rời đi, ngân mâu của hắn liền hiện lên chút suy nghĩ sâu xa. Xem ra Lý Minh Ngọc đã thiếu kiên nhẫn, muốn bắt đầu hành động rồi.

Làm hắn bất ngờ là hai mẹ con Chu Lan Tâm cũng thò vào một tay, có vẻ sự tình càng lúc càng trở nên phức tạp, nhưng mà, không có cách nào khác, nếu mẹ con bọn họ chịu chưa đủ giáo huấn, muốn tự mình tìm chết, lần này hắn sẽ không tiếp tục thủ hạ lưu tình*.

(*thủ hạ lưu tình: Vì tình nghĩa mà khoan hồng vào lúc hành quyết. Xem thêm tại đây)

Nhưng mà hắn hiện tại vẫn còn băn khoăn không ít, Toa Toa có võ công nhưng giờ nàng mang thai, thân thể không nên lao lực quá độ để tránh bị thương thai nhi trong cơ thể, xem ra việc này hắn cần nhanh chóng phối hợp với Thụy Phúc giải quyết mau lẹ mới được.

Mộc La Toa thỉnh thoảng nghiêng đầu ngắm hắn, vẫn cảm thấy bộ dáng hắn suy nghĩ sâu xa giống như đang phiền não điều gì đó.

“Nhược Viễn, mẹ con Chu Lan Tâm sẽ không khinh địch như vậy mà chịu bỏ qua Nguyệt Mi đảo với cha ta, hơn nữa chàng còn nhúng tay vào chuyện này, chàng nghĩ bọn họ có tìm tới chàng gây phiền toái hay không?”

Mộc La Toa đột nhiên dưới vẻ đăm chiêu của hắn mà nghĩ đến việc này. Điều khiến hắn phiền não có lẽ chỉ còn điều đó thôi chứ nhỉ?

Đối với sự sắc sảo của nàng, Giang Nhược Viễn chỉ gờ gờ lông mi, không có tỏ vẻ quá mức kinh ngạc, “Ta nghĩ, bọn họ chưa có can đảm lớn như vậy để đến đây khiêu khích, nàng đã quên lần trước Chu La Sát đột kích tấn công chúng ta, cuối cùng chẳng phải vẫn mất hứng mà về đó sao?”

“Tuy rằng chàng nói như vậy, nhưng ta vẫn cảm thấy lo lắng, mẹ con bọn họ cũng không phải là kẻ dễ dàng từ bỏ ý định đâu.” Mười mấy năm qua lúc nào cũng đến quấy rầy cuộc sống của cư dân trên đảo, mấy kẻ này nếu không đạt được mục đích tuyệt sẽ không buông tha cho ai, nàng lo lắng sẽ liên lụy đến Nhược Viễn, đây là điều nàng không muốn gặp nhất.

“Toa Toa, những chuyện thế này nàng không cần phải lo lắng, ta chẳng phải đã từng nói cho nàng, chỉ cần nàng gả cho ta, việc này ta đều sẽ xử lý ổn thỏa sao?” Hắn thật sự không nghĩ tới nàng nhạy cảm như thế, ngay cả chi tiết nhỏ như vậy cũng có thể nhận ra.

“Nhưng mà.....” Mộc La Toa không thể an tâm, nàng luôn cảm thấy giống như có chuyện gì đó không tốt sắp phát sinh, thay hắn cảm thấy lo lắng.

Giang Nhược Viễn dừng lại, nghiêm túc nói: “Toa Toa, chẳng lẽ nàng không tin ta sao?”

“Ta đương nhiên tin tưởng chàng.”

Nàng không chút do dự đáp lại làm cho hắn cảm thấy thập phần vừa lòng.

“Nhưng mà.....” Nàng vẫn thấy lo lắng nha! “Lúc nào ta cũng cảm giác như sắp có chuyện gì đấy phát sinh vậy....”

“Được rồi! Nếu đã tin tưởng ta thì sẽ không cần thắc mắc nhiều như vậy, nàng chỉ cần chịu khó chăm sóc sức khỏe, điều dưỡng thân thể, bảo trì cho cơ thể và tinh thần đều khoái trá, như vậy đối với nàng và cục cưng đều tốt, hiểu chưa?” Nhìn nàng nhăn mày, hắn trấn an nói.

Mộc La Toa thấy hần từ trước đến giờ luôn luôn trầm mặc ít lời giờ đang mở miệng an ủi nàng, hần thật sự đã tốt hơn trước rất nhiều rồi, không phải sao?

Nàng gật đầu xem như đồng ý lời của hần, nhưng trong lòng vẫn giấu không được từng đợt cảm xúc bất an cứ ùn ùn đánh tới.

15. Chương 15: Chương 8-2

Mộc La Toa dõi mắt nhìn người phía trước mà cảm thấy kinh ngạc, kẻ luôn luôn không cùng nàng xuất hiện – Lý Minh Ngọc, thế nhưng lại chủ động đến bắt chuyện với mình sao?

“Lý cô nương, cô nương tìm đến ta có chuyện gì sao?”

Đáy mắt hiện lên một tia không có ý tốt, nhưng vì muốn đạt được mục đích, Lý Minh Ngọc che giấu rất khéo, miệng ả bất giác hiện lên một chút tươi cười giả dối, đưa tay đem đồ ngọt đặt lên trên bàn.

“Ta nghe nói cô có mang hài tử của tỷ phu nên đặc biệt làm chút đồ ngọt bổ dưỡng cho thân thể đến cho cô nếm thử.”

Nhìn bát đồ ngọt trên bàn kia, Mộc La Toa cảm thấy thụ sủng nhược kinh*. Lý Minh Ngọc này luôn luôn đối nàng có địch ý, làm sao có thể đột nhiên tốt như vậy?

(*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà kinh sợ)

Hành động dị thường của ả ta khiến Mộc La Toa cảnh giác hơn hần. “Cái đó.....cảm ơn ý tốt của cô nương.....Nhưng mà ta vừa mới ăn no, bụng còn khó chống đỡ, chỉ sợ phải phụ ý tốt của cô rồi.”

Bị nàng cự tuyệt, sắc mặt Lý Minh Ngọc liền biến đổi, đã nghĩ rằng lý do này hợp tình hợp lý như vậy, Mộc La Toa hẳn là không nên nghi ngờ gì mới đúng, thế nên mới nhẫn nại nói: “Đây là sự quan tâm của ta đối với cô, nếu không, cô uống mấy ngụm cũng được rồi mà.”

Lý Minh Ngọc càng muốn nàng uống, Mộc La Toa ngược lại càng thấy kỳ quái, tuy nhiên nàng vẫn cho rằng đồ ngọt này chắc không có vấn đề gì, Minh Ngọc không có khả năng can đảm lớn như vậy hãm hại nàng.

“Cái đó..... Được rồi! Cô nương đã thịnh tình như thế, ta không ăn giống như rất không có suy nghĩ, vậy ta đây ăn mấy ngụm là được rồi.”

“Được, chúng ta ngồi xuống đây, cô chậm rãi uống, ta cùng cô nói chuyện phiếm với nhau.” Lý Minh Ngọc vẻ mặt vui sướng, trong mắt có ánh nhìn xảo trá hiện lên.

Hừ! Nếu không phải vì muốn trừ bỏ cái đinh trong mắt này, ả mới khinh thường đối với nữ nhân đó khách khí thế a! Chờ cô ta uống xong là mình sẽ dễ chịu hơn nhiều rồi, ha ha!

Mộc La Toa hoàn toàn không biết đến ý xấu trong mắt Lý Minh Ngọc, múc một muỗng đưa vào trong miệng, bất quá mới nuốt vào liền lập tức nôn ra khiến thần sắc Lý Minh Ngọc đại biến.

“Sao lại thế này? Sao lại nôn ra chứ?”

“Ta cũng không biết, có thể là do nôn nghén đi!” Mộc La Toa cũng không biết làm sao, rõ ràng mấy hôm trước nàng vẫn còn ăn được tổ yến đường phèn bình thường, hôm nay lại nuốt không nổi bát canh long nhãn đậu đỏ này chứ?

“Có phải là quá no rồi nên ăn không vô không?”

Tức chết đi được! Thật vất vả lừa gạt để nàng ta uống hết bát canh này, không những nàng ta sẽ hôn mê mà còn có thể nhân cơ hội xóa bỏ đứa bé đi, nhất cử lưỡng tiện, ai ngờ lại bị phá hỏng.

Không! Không được! ả tuyệt đối không thể bỏ qua cho chuyện này được.

Lý Minh Ngọc xúc động tiến lên một bước thật dài tới gần Mộc La Toa, cầm bát canh trên bàn lên muốn đổ vào miệng nàng, Mộc La Toa ngay lập tức phát hiện được động tác không tầm thường này của ả, quay đầu cự tuyệt, vươn tay đẩy ngã ả ta, bát canh cũng rơi xuống đất vỡ tan tành.

“Bát canh này có vấn đề đúng không?” Mộc La Toa hoảng sợ nói.

Lý Minh Ngọc đứng lên, phúi phúi bụi đất trên quần áo mình, lộ ra nụ cười dữ tợn: “Thì làm sao? Coi như người may mắn, ta vốn là muốn làm người bất tỉnh, sau đó thuận tiện sẽ xóa sạch đứa nhỏ trong bụng kia!”

“Sao cô có thể tàn nhẫn như vậy được chứ?” Mộc La Toa thật sự là không thể tin được, Lý Minh Ngọc đúng là một nữ nhân ác độc.

“Hừ! Tàn nhẫn thì có làm sao? Mộc La Toa, người muốn ngoan ngoãn đi theo ta hay là đợi ta động thủ, hả?”

“Cô biết võ công?” Nàng ta nhìn qua có vẻ nhu nhu nhược nhược, thật sự không hề giống với người biết võ.

“Phải! Thế nào? Có ngoan ngoãn nghe lời hay không?” Lý Minh Ngọc đắc ý cười to, vốn định dựa theo kế hoạch đã vạch sẵn, làm nàng ta hôn mê, nhưng mà nếu sự tình đã không thể tiến hành theo dự định thì ả đành phải giả bộ có võ công vậy.

“Tôi và cô không cừu không oán, vì sao nhất định phải gây phiền toái cho tôi chứ?”

Mộc La Toa muốn cố gắng kéo dài thời gian, bởi vì nàng đã hẹn với Nhược Viễn, chàng vừa đi cùng Tiểu Trúc đến ngoại ô một chuyến vì con bé đã sắp buồn đến hồng người rồi, ai ngờ Lý Minh Ngọc lại nhân cơ hội này chạy đến, nàng chỉ hy vọng Nhược Viễn có thể nhanh chóng trở về kịp lúc mà thôi.

“Ta còn đang muốn hỏi các người thì có, tại sao cả đám cứ muốn tranh giành Nhược Viễn của ta? Chàng là của ta, chàng chỉ yêu một mình ta, tất cả các người đều cố tình dụ hoặc chàng, chỉ cần giờ ta trừ bỏ người, Nhược Viễn sẽ mãi mãi thuộc về ta.”

Mộc La Toa nghe ả nói vậy, toàn bộ ánh mắt đều mờ hẩn đi, dự vọng mãnh liệt muốn độc chiếm của Lý Minh Ngọc khiến nàng cảm thấy thật sự rất biến thái, tâm niệm vừa chuyển, nàng thừa cơ truy vấn. “Chúng ta? Chẳng lẽ cái chết của Minh Tuyết có liên quan đến cô sao?”

Nhắc tới Minh Tuyết, Lý Minh Ngọc không khỏi chấn động, trên mặt lập tức lộ ra một vẻ tức giận ngút trời. “Cho người biết một chút cũng chẳng sao, đúng vậy, là ta, là ta đã thông đồng với kẻ khác giết chết tỷ tỷ.”

Nghe được lời thừa nhận của ả, cả người Mộc La Toa cảm thấy lạnh toát. “Vì sao? Nàng ấy là tỷ tỷ của cô cơ mà?”

“Là tỷ tỷ của ta thì sao?” Hai mắt của Lý Minh Ngọc đỏ ngầu, vẻ mặt chứa sự ghen tị và phần hận đối với Minh Tuyết.

“Quả thật là người!”

Một thanh âm nam tính trầm thấp quen thuộc vang lên làm cho sắc mặt Lý Minh Ngọc đột nhiên biến sắc.

“Giang Nhược Viễn! Sao chàng lại chạy tới đây?”

“Vì sao người muốn giết Minh Tuyết?” Trong mắt của Giang Nhược Viễn có chút bi phẫn, khuôn mặt tuấn tú kẻ sát ả, mặc kệ câu hỏi vừa thốt ra.

“Ta làm thế đều vì chàng mà!” Lý Minh Ngọc một lòng chìm đắm trong ảo mộng của chính mình, không muốn tỉnh lại.

Hai tay Giang Nhược Viễn dùng sức bắt lấy bả vai của ả. “Vì ta? Nói thật dễ nghe làm sao! Chỉ sợ người là vì chính mình mới đúng!”

Lý Minh Ngọc không chấp nhận sự khinh miệt như thế của hân đối với mình, thậm chí còn dùng ánh mắt chán ghét nhìn ả. “Ta thật lòng yêu chàng mà, không có bất kỳ nữ nhân nào có thể xứng đôi với chàng, chỉ có ta, ta mới là tình yêu chân chính của chàng.”

(Momo: Năm nay thịnh hành mẫu hồ ly tinh ăn nói sến súa quá =__=|||)

Ả vươn cao tay muốn sờ má của hân, không nghĩ tới Giang Nhược Viễn nghiêng đầu đi, vẻ mặt băng lãnh, biểu tình chán ghét không muốn ả chạm vào người mình.

Thấy sự ghét bỏ lẫn lộn của hắn, Lý Minh Ngọc tức giận rống to. “Chàng không thể đối xử với ta như vậy!”

“Nói, vì sao ngươi muốn giết Minh Tuyết, nàng là tỷ tỷ ruột thịt của ngươi, có cùng huyết thống, sao ngươi có thể nhẫn tâm hạ thủ được chứ?” Giang Nhược Viễn thật sự không thể nghĩ tới một nữ nhân có thể lãnh huyết đến mức độ này.

“Minh Tuyết, Minh Tuyết, từ đầu đến cuối trong lòng chàng cũng chỉ có ả ta thôi sao? Chính vì như thế, tất cả các người càng đối xử tốt với ả ta bao nhiêu, ta càng muốn giết chết ả bấy nhiêu. ả ta từ nhỏ đã được cha mẹ yêu thương, lớn lên lại có được tình yêu từ chàng, ả cái gì cũng cướp hết của ta! Chỉ có giết chết ả, cha mẹ cùng chàng mới có thể biến thành của ta.”

Ả nói xong còn nở nụ cười kỳ dị khiến người ta ớn lạnh. “Chàng sẽ là của ta, đúng không? Đúng không!”

Nhìn bộ dáng si ngốc của Lý Minh Ngọc, Giang Nhược Viễn cảm thấy ả ta đúng là kẻ có bệnh. “Ta thật sự thương hại cho ngươi, không chỉ đầu óc có vấn đề, ngay đến cả tâm cũng đã đều sinh bệnh.”

Hắn chán ghét đem ả đá sang một bên, quyết định không nghe thêm một lời bậy bạ nào của ả nữa, nếu ả đã thừa nhận tội ác thì không còn gì để nói cả. “Thụy Phúc, đưa ả ta đến quan phủ đi!”

Thấy hắn vô tình như thế, thừa dịp hắn chưa kịp phòng bị, Lý Minh Ngọc xoay người một cái, đem Mộc La Toa bắt đến trước mình, cầm một con dao đặt ngay trên cổ của nàng.

“Đừng tới đây! Nếu không ta sẽ giết ả ta.”

Tình thế bất ngờ xoay chuyển khiến Giang Nhược Viễn bất ngờ.

Mộc La Toa bị ả mang đến gần cửa, Thụy Phúc vừa vặn bước vào, thấy tình huống trước mắt lập tức nhanh chóng vươn tay đánh một chưởng trên lưng Lý Minh Ngọc, Mộc La Toa thừa cơ dùng khuỷu tay thúc về phía sau, giãy khỏi vòng kiềm chế của ả.

Đúng lúc Lý Minh Ngọc và Thụy Phúc giằng co với nhau, một nam nhân cao lớn trắng kiện đột ngột hiện thân, bộ dáng hắn tục tũn, ngũ quan không có chút khởi sắc, cũng nhào tới tham gia cuộc chiến.

Lý Minh Ngọc thừa cơ muốn chạy lại bị Giang Nhược Viễn bắt được, mọi chuyện vừa được khống chế, từ phía chân trời đột nhiên có một bóng dáng bay qua, nhanh chóng điểm huyết Mộc La Toa khiến nàng không thể động đậy, sau đó bay vút lên rời đi.

Giang Nhược Viễn thấy tình huống trước mắt, vội vàng quát Lý Minh Ngọc cho thủ hạ, vội vàng đề khí bay vút lên đuổi theo người kia.

∞∞∞∞Tử Vi Các∞∞∞∞

Trên bãi cát dọc bờ biển, có hai bóng dáng một trước một sau đang không ngừng chạy như điên.

Cách đó không xa có một con thuyền tấp vào bờ, bóng dáng đang kiềm giữ Mộc La Toa nhanh chóng bay vọt lên trốn vào trong khoang thuyền.

Giang Nhược Viễn lập tức không chút suy nghĩ chạy theo, không ngờ tới đột nhiên bị thất thải lãng đoạn* bao vây, mang theo tràn ngập sát khí hướng hắn bay tới, đợi hắn giãy khỏi đám vải khiến chúng rơi xuống biển xong, chiếc thuyền đã giông buồm theo gió đi xa.

(*thất thải lãng: như đã giải thích, là các đoạn vải có màu của bảy sắc cầu vồng ^^~)

“Đáng chết!” Giang Nhược Viễn chỉ có thể trơ mắt nhìn Mộc La Toa bị kẻ khác mang đi.

“Đảo chủ?” Thụy Phúc vừa đuổi tới, nhìn thấy chiếc thuyền dần xa, lòng cũng tràn ngập lo lắng.

“Lý Minh Ngọc cùng nam nhân kia đâu?”

“Thuộc hạ đã nghe lời người phân phó, cố ý để cho bọn họ chạy thoát rồi.” Thụy Phúc nói.

Giang Nhược Viễn gật đầu một chút, “Chu Lan Tâm thật đúng là kẻ thừa dịp ăn hôi, chúng ta chỉ có thể ở đây chờ người đến báo cáo xem có thể từ Lý Minh Ngọc tìm được chỗ ẩn náu của Chu Lan Tâm mà thôi.”

Tuy rằng có thể lợi dụng Lý Minh Ngọc để tìm được nơi giam giữ Toa Toa nhưng hắn vẫn cảm thấy hết sức bất an, sợ rằng Toa Toa có cái gì sơ suất, nghĩ đến việc nàng có thể không may bị thương tổn, tâm của hắn đều đau đớn vô cùng.

Đây là một loại cảm giác như thế nào a? Lúc trước khi mất đi Minh Tuyết, hắn cũng chưa từng thống khổ đến mức như vậy, không có nàng ở bên người, hắn không ngờ mình lại cảm thấy quá mức cô đơn tịch mịch.

“Đảo chủ, phu nhân sẽ không có việc gì, người không cần lo lắng.”

“Hy vọng là như thế.”

“Đảo chủ, hiện tại chúng ta cũng chỉ có thể chờ đợi thôi sao?”

“Chỉ có thể như thế, bọn chúng bắt Toa Toa chắc chắn có mục đích, nhất định là muốn lợi dụng nàng đến uy hiếp Mộc đảo chủ, tạm thời sinh mệnh nàng sẽ không gặp nguy hiểm.” Tuy rằng nói thế, mi tâm* của Giang Nhược Viễn vẫn nhíu chặt lại, tiết lộ sự lo lắng rối bời của hắn lúc này.

(*mi tâm: ừm, hình như là chỗ ở giữa trán ấy, nhíu chặt nó sẽ thành mấy cái nếp nhăn =]])

“Kế hoạch của chúng ta hết thấy đều tốt đẹp, toàn bộ nằm trong vùng kiểm soát, ai ngờ mẹ con Chu Lan Tâm lại giả dối như vậy, chúng ta đã đuổi bọn họ ra xa khỏi đảo, không nghĩ tới hai người này vẫn còn lén lút bắt cóc phu nhân đem đi, thật sự rất đáng giận!” Thụy Phúc tức giận cắn răng.

“Lần này ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mẹ con bọn chúng đâu.” Không nghĩ tới một chút mềm lòng của hắn lại có thể khiến cho Toa Toa rơi vào vòng nguy hiểm.

Hắn không chỉ một mà là ba lần tha thứ cho các ả, vậy mà những kẻ này dứt khoát không chịu sửa chữa, còn dám bắt người ngay trước mặt hắn, lần này không trừng trị bọn chúng thật sự là không được.

16. Chương 16: Chương 9

“Đảo chủ, bọn chúng thật sự rất thông minh, biết tuyến phòng ngự của Nguyệt Mi đảo không đủ nên mới lén trốn ở chỗ này.”

Người mở miệng là Thụy Phúc, bọn họ đã nhận được hồi báo, mẹ con Chu Lan Tâm đem Mộc La Toa bắt tới nơi này, hơn nữa đem tất cả thủ hạ của mình phái tới tụ tập nơi đây.

Thậm chí, ả còn thông minh phái hai mươi ba nữ thuộc hạ bao vây khu vực phụ cận xung quanh nhà của Mộc đảo chủ, chờ thời cơ hành động, chỉ cần Chu Lan Tâm ra lệnh một tiếng sẽ tiến công Mộc Gia Trang.

Nơi này rừng cây dày đặc vừa vặn che lấp huyết động kia khiến bọn họ có thể ẩn mật tránh ở chỗ đó.

Hai người đang định tìm kiếm cách tiếp cận huyết động kia, lặng lẽ trà trộn vào, đột nhiên một tiếng nói thanh thúy phát ra khiến cả hai nhất thời dừng lại cước bộ.

“Chúng ta quan sát một chút đã rồi hẵng hành động.”

Giang Nhược Viễn quan sát đến tình hình trong động, Lý Minh Ngọc cùng vị đại hán tục tằn kia đối mặt với động, mà hai mẹ con Chu Lan Tâm đang đứng đối diện với họ, cùng nhau cẩn thận đánh giá đối phương, hai mắt bỗng bừng sáng ngời nhưng lập tức lại bị một tầng u ám khiến người ta sợ hãi che khuất.

Mộc La Toa lui ở một góc sáng sủa kê bên, gương mặt có vẻ mỗi một không thôi, tóc tai bù xù, giống như đang không được tốt lắm.

“Đảo chủ.....” Thụy Phúc cầm cánh tay Giang Nhược Viễn trấn an hắn.

Hắn nhìn ra được đảo chủ vừa nhìn thấy phu nhân bị tra tấn xong, thiếu chút nữa đã mất kiên nhẫn xông lên, hắn không thể không ngăn cản.

Giang Nhược Viễn liếc mắt nhìn hắn một cái, tỏ vẻ mình sẽ không hành động xốc nổi, hai người lại lần nữa đem lực chú ý di chuyển tới tình hình bên trong động.

“Chu Lan Tâm, Chu La Sát, các người đừng tưởng rằng có thể dễ dàng đem ta làm vật hy sinh như vậy, ta cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt như thế đâu.” Lý Minh Ngọc cao ngạo nói với các nàng.

“Thì tính sao? Ta thật kinh ngạc vì sao Giang Nhược Viễn lại không giết chết người đấy.” Chu Lan Tâm đối với điểm này có chút nghi ngờ. Tên kia làm sao có thể dễ dàng buông tha cho người đã giết chết vợ trước của mình như thế chứ?

“Đó là do ta phúc lớn mạng lớn, hãy bớt sàm ngôn đi! Nhân Nghĩa, chàng mau giúp ta giết chết hai con tiện nhân này đi!” Một câu, hai bên nhân mã lập tức hỗn chiến.

Bọn họ đánh nhau đến đỏ cả mắt, ai cũng không nhường ai, thậm chí đánh đến bên ngoài động, Giang Nhược Viễn lập tức tận dụng thời cơ, vội vàng cùng Thụy Phúc tiến vào trong động.

Thụy Phúc lui ở phía sau phòng thủ, còn Giang Nhược Viễn nhanh chóng tìm được Mộc La Toa, mở trói cho nàng.

“Nhược Viễn.....” Nhìn thấy hần, Mộc La Toa thực vui sướng, mấy ngày nay nàng bị bọn họ tha chạy khắp nơi, cả người đã thấy mệt mỏi vô cùng.

Lúc nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy vết thương cùng dấu ấn hồng hồng hiện rõ trên khuôn mặt, Giang Nhược Viễn thở dốc kinh ngạc, ngân mâu phút chốc mờ đi.

“Chết tiệt, bọn chúng dám đả thương nàng!” Hần vươn tay khe vuốt ve gương mặt non mịn của nàng, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ta vẫn còn tốt lắm, hiện giờ đã không đau nữa, chàng đừng tức giận” Nàng trấn an hần nói.

Bọn họ đều đã sớm mất đi lý trí, Chu Lan Tâm lại thấy bộ dạng nàng rất giống mẫu thân Nguyễn Tinh Trúc, tự nhiên tâm sinh oán hận, luôn vô cớ đánh nàng, nhưng nàng không hy vọng hần vì vết thương ấy mà nổi giận.

“Nhược Viễn, chàng dìu ta đứng lên trước đã, ngồi lâu như vậy, chân ta đã tê rần hết rồi.” Nàng nhanh chóng tìm một lý do để bình ổn lửa giận của hần.

Quả nhiên, nghe vậy Giang Nhược Viễn liền nhanh chóng nâng nàng dậy, để nàng tựa vào trên người hần.

“Đảo chủ, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi nơi này, Lý Minh Ngọc cùng tên đại hán kia đã bị đả thương, chỉ sợ tính mạng khó mà giữ được, chúng ta thừa dịp cơ hội này mau trốn đi thôi.”

Lo lắng cho sự an toàn của Mộc La Toa, Giang Nhược Viễn quyết định trước đem nàng đưa về chỗ Mộc đảo chủ, như vậy mới có thể chuyên tâm đối phó với mẹ con Chu Lan Tâm được.

Giang Nhược Viễn dìu Mộc La Toa rời đi, không nghĩ tới hai chân Mộc La Toa mềm nhũn thiếu chút nữa té ngã.

Hần nhướn mày hỏi “Làm sao vậy?”

“Chân của ta đã bị thương, có khả năng không thể đi được.” Mộc La Toa dùng ánh mắt xin lỗi nhìn hần.

Giang Nhược Viễn không nói hai lời, khom người đem nàng ôm vào trong ngực, “Chúng ta đi thôi!”

Thụy Phúc ở phía trước làm hộ vệ cho bọn họ an toàn đi ra khỏi động, nhưng vừa mới ra bên ngoài, mẹ con Chu Lan Tâm liền vây quanh bọn họ, chỉ thấy Chu Lan Tâm vừa phát tay, sáu nữ tử khác lập tức đã nhảy ra.

Mộc La Toa nhận ra bọn họ, đó chính là các nữ tử đã sử dụng thất thải lãng đoạn, xem hai người bị bao nhiêu kẻ gắt gao vây quanh, nàng không khỏi có chút trách cứ bản thân đã liên lụy đến bọn họ, nàng cũng chú ý tới Lý Minh Ngọc cùng tên nam tử kia đã đuổi sức bỏ mình, nằm dài trên mặt đất.....

“Nhược Viễn, chàng thả ta xuống dưới đi.” Nàng không muốn làm cho Giang Nhược Viễn phân tâm.

“Đừng lo lắng, nàng chỉ cần ôm ta thật chặt, ta vẫn có thể ứng phó.” Giang Nhược Viễn bình thản ung dung nói, không có chút khẩn trương nào cả.

Mộc La Toa an tâm không ít. Xác thực, võ công của hắn đã đến tình trạng xuất thần nhập hóa, nếu không không có khả năng chỉ thổi tiêu mà có thể đả thương người, thậm chí cứu người nữa.

Chu La Sát thấy trên tay hắn đang ôm Mộc La Toa bị thương, hiểu rằng hắn không thể lấy tiêu ra thổi vào lúc này, sự kiêng kỵ trong lòng đối của Giang Nhược Viễn thiếu đi vài phân, khẩu khí cũng theo đó cuồng vọng hơn hẳn. “Hôm nay chúng ta nhất định phải bắt hết các người để trả lại toàn bộ sỉ nhục ngày trước.”

Chu Lan Tâm cũng từng nghe qua khả năng của Giang Nhược Viễn, biết hắn là Tiêu Vương lấy tiếng tiêu để cứu sống vô số người tốt, trừng trị kẻ ác, trong lòng đối với hắn cũng là vừa hận vừa sợ. Hiện tại, lòng của mục cũng giống như Chu La Sát, thấy tay hắn ôm Mộc La Toa, không thể lấy tiêu ra thì không cần phải cố kỵ kẻ này nữa.

“Giang Nhược Viễn, người cũng đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt, lấy nhiều đánh ít, thời gian trước người phái người đả thương ta, mối hận này vô luận thế nào lão nương cũng phải cùng người tính toán. Còn có, đây vốn là chuyện giữa ta với vợ chồng Mộc Đường Phong, người muốn nhúng tay vào, hôm nay chúng ta ở đây sống chết với các người.”

Lời nói Chu Lan Tâm vô cùng ác độc, không hề lưu lại một con đường sống nào.

“Chu Lan Tâm, nói lời tạm biệt nhanh vậy thôi sao, người nhưng là bại tướng dưới tay thủ hạ của ta cơ mà. Đáo chủ đã cho mẹ con các người một cơ hội, các người lại chỉ chăm chăm đi tìm đường chết, đừng trách chúng ta thủ hạ không lưu tình.” Thụy Phúc lên tiếng nói.

Mà Giang Nhược Viễn – người hiểu rõ tâm tư mẹ con bọn chúng, một câu vô nghĩa cũng không nguyện nhiều lời, chỉ lạnh lùng đề phòng.

Chu Lan Tâm cũng không quên chuyện mình bị Thụy Phúc đả thương, mục cười lạnh một tiếng nói: “Đừng tưởng rằng quân của ta có từng này người, chỉ cần ta ra ám hiệu một cái, hơn mười người nữa sẽ chạy tới cứu viện ngay, cho dù các người võ nghệ cao cường tới đâu cũng không có cách nào lấy ít đánh nhiều.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, mau ra tay!” Giang Nhược Viễn đã không còn kiên nhẫn với mấy kẻ chỉ biết khoa môi múa mép này, nói mãi mà một động tác cũng chẳng có.

Chu Lan Tâm thấy thái độ cuồng vọng, không coi ai ra gì của hắn, trong lòng tức giận, dùng ánh mắt ý bảo bảy người bao vây quanh Giang Nhược Viễn cùng Mộc La Toa, mà mục thì chuyên tâm đối phó với Thụy Phúc, lần này mục đã có phòng bị trước, tuyệt đối không để cho Thụy Phúc có cơ hội đả thương mình lần thứ hai.

Bảy người bắt đầu phát động công kích, lần này không có tiếng tiêu xen ngang, chỉ có tiếng thất thải lẳng đoạn xé gió vu vu trong không khí.

Giang Nhược Viễn cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, dù một tay ôm Mộc La Toa vẫn có thể thoải mái tự nhiên đánh trả công kích của mấy người.

Chỉ thấy hắn thi triển khinh công, khi thì bay lên, khi thì né tránh, tuy rằng lụa mỏng dây đặc bao quanh nhưng hắn vẫn thành thạo hết mức, Mộc La Toa ở trong lòng coi như không có sức nặng, không chút ảnh hưởng gì hết tới hắn.

Thất thải lẳng đoạn càng hung hiểm hơn hướng bọn họ bắn ra, ngay tại khi bọn chúng đắc ý vì sớm trời được hai người thì nháy mắt, bóng dáng Giang Nhược Viễn biến ảo, hóa thành mười người.

Khi các ả vẫn còn đang hoa mắt chóng mặt thì chợt cảm thấy thất lưng bị đụng một chút, trong chốc lát đã không nhúc nhích được gì, chỉ có thể không cam lòng trợn mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Lại nghe thấy vài tiếng bàn tay đánh, vừa vang vừa to, động tác của Giang Nhược Viễn rất nhanh cho bảy nữ tử mỗi người một chút giáo huấn, chỉ có điều thủ pháp quá mau lẹ khiến người ta không thể nhận ra rốt cuộc có bao nhiêu cái đánh nữa.

Tiếp theo, hắn nhảy vào giữa thế trận giằng co của Thụy Phúc, đem Mộc La Toa đỡ lên người Thụy Phúc, muốn hắn bảo hộ nàng, còn mình thì cùng Chu Lan Tâm bắt đầu đánh nhau.

Hai người song chưởng gặp nhau, Chu Lan Tâm rút lui vài bước, Giang Nhược Viễn thừa thắng xông lên, vung một chưởng vào ngực của mụ, Chu Lan Tâm nhất thời phun ngụm máu tươi, trong mắt hiện lên vẻ không cam lòng và phẫn hận.

Giang Nhược Viễn nhanh chóng phát động nội lực, quăng Chu Lan Tâm vào chính giữa bảy người kia, sau đó di động thân mình, cho Chu Lan Tâm vấp cái bàn tay, mặt của mụ thoáng chốc đã sưng đỏ y hệt bảy kẻ khác.

“Đây chính là ăn miếng trả miếng mà thôi!” Ngăn mâu của hắc lãnh khốc lợi hại làm cho người ta sợ hãi. “Các người đã có can đảm đụng đến người của ta, sẽ phải có tâm lý chuẩn bị việc ta trả thù chứ.”

Bảy nữ tử không thể nhúc nhích, nếu không bọn chúng thật muốn lần trốn đi thật nhanh.

Chu Lan Tâm thật sự kinh ngạc đối với hắc lãnh, không ngờ kẻ này trừ bỏ việc dùng tiêu bên người, võ nghệ cũng bí hiểm không kém.

Giang Nhược Viễn mị mắt, tức giận quát trời, “Chu Lan Tâm, ngươi nhất định đã cho rằng ta không có tiêu thì sẽ không có gì đáng nguy hiểm đúng không?”

Không biết trả lời thế nào, Chu Lan Tâm nhất thời á khẩu không mở miệng ra được, chỉ đành cam chịu. “Hừ! Mọi chuyện còn chưa có chấm dứt đâu!”

Nói xong, mụ đột nhiên lấy một vật này nọ từ trong lòng ra, đốt cháy nó, quăng lên không trung, nhất thời một làn khói xanh lam lan tỏa ra trong không khí.

Khi mụ đắc ý quay lại nhìn Giang Nhược Viễn, phát hiện bộ dáng hắc lãnh vẫn ung dung như trước, không hề ngăn cản hành động của mình khiến mụ bất chợt bối rối. “Chờ viện binh đến, nhìn xem ngươi còn có thể ưu nhân như vậy nữa hay không?”

Giang Nhược Viễn không nói lời nào, trong mắt hiện lên ý cười bốn cột.

“Ngươi!” Chu Lan Tâm đang muốn trách cứ hắc lãnh, vừa vặn nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn đang tiến đến, khóe miệng của mụ nháy mắt gờ lên, đắc ý dào dạt nói: “Viện binh đã đến, lần này ngươi đừng mơ tưởng thoát đi.”

Vừa mới nói xong, mụ lại phát hiện hai mươi ba tên thủ hạ của mình bị trói dẫn đến, phía sau chính là Mộc Đường Phong, Nguyễn Tinh Trúc cùng dân trên Nguyệt Mi đảo, sắc mặt của mụ nháy mắt trắng bệch, lần này thắng là không có khả năng rồi.

“Ngươi..... Ngươi không phải là không thể đi được hay sao?” Chu Lan Tâm chỉ Mộc Đường Phong.

Mộc Đường Phong hừ một tiếng, “Chân của ta nhờ ngươi ban thưởng mà không thể đi lại, bắt qua, con rể Nhược Viễn của ta đã lấy tiếng tiêu trị khỏi cho chân ta rồi.”

“Làm sao có thể như vậy? Vì sao ta một chút cũng không hề hay biết?” Chu Lan Tâm không thể tin được chuyện này là thật.

“Đây là do Nhược Viễn đã nói, nó hy vọng ta không cần đem chuyện chân đã khỏi hắc lãnh nói ra, hiện giờ ta đã biết dụng tâm của nó rồi. Ngươi khăng khăng một mực, lại còn muốn bắt nữ nhi tưởng uy hiếp ta, Nhược Viễn muốn ta cùng nó phối hợp, ta dẫn người bắt thủ hạ của ngươi trước còn nó tản đi cứu La Toa.”

“Các người..... Các người.....” Mụ khổ tâm bày ra trận chiến này, hao hết hơn chục năm thanh xuân, không nghĩ tới tất cả đều bị nam nhân kia làm hỏng! Nhất thời không thể chấp nhận sự thật, mụ cơ hồ phát điên lên.

Mộc Đường Phong ý bảo thủ hạ đem tất cả những kẻ liên can áp giải đi.

Giang Nhược Viễn đến bên người Thụy Phúc đem Mộc La Toa ôm vào trong ngực, quyết định trước hết sẽ ở lại trên Nguyệt Mi đảo để Mộc La Toa nghỉ ngơi cho tốt.

∞∞∞∞Tử Vi Các∞∞∞∞

Vợ chồng Mộc Đường Phong thập phần cao hứng vì có được cơ hội cùng nữ nhi và con rể ở chung, trước đó hai người đã phân phó hạ nhân chuẩn bị phòng ở cho bọn họ.

Mộc La Toa ngồi ở trên chiếc giường trong khuê phòng của mình trước khi xuất giá, nhìn Giang Nhược Viễn đang quỳ một gối xuống đất, cầm chân trái của nàng, ôn nhu mát xa mắt cá chân sưng đỏ, bôi thuốc, băng bó, lòng của nàng bỗng nhiên lo lắng không thôi.

“Nhược Viễn, cảm ơn chàng.”

Giang Nhược Viễn đứng lên, ngồi xuống cùng nàng, ánh mắt hẩn nhìn nàng chăm chú, bàn tay to vươn lên xoa nắn hai gò má mịn màng. “Thực xin lỗi, đã để nàng bị thương tổn rồi.”

Nhìn vẻ mặt ảm đạm tự trách của hẩn, nàng nói: “Đừng như vậy, thiếp còn muốn cảm ơn chàng mà! Nếu không phải vì thiếp, chàng sẽ không phải đụng tay vào những việc này a!” Nàng đặt tay vào bàn tay to của hẩn. “Huống chi, mặt của thiếp đã được đại phu bôi thuốc cho rồi, sẽ nhanh chóng lành lặn lại thôi.”

Nhìn thấy tình cảm nồng đậm đối với hẩn trong ánh mắt nàng rõ ràng như vậy, không chút nào che giấu, Giang Nhược Viễn cảm thấy tâm nhộn nhạo không thôi. Hẩn khẽ vuốt ve cẩn thận gương mặt kia, đối với tình cảm của nàng bỗng dưng kim lòng không được mà thốt lên. “Ta yêu nàng!”

Thông báo của hẩn làm Mộc La Toa khiếp sợ, lệ quang bỗng xuất hiện nơi khóe mắt của nàng. “Chàng nói lại lần nữa đi!”

Giang Nhược Viễn cúi đầu cho nàng một nụ hôn thâm tình, hôn nàng đến gần như choáng váng mê man, nhưng nàng vẫn có thể nghe được rõ ràng câu nói động lòng người khi nãy.

“Ta yêu nàng! Toa Toa. Trước đây, ngay cả ta cũng không biết chính mình muốn tới khi nào mới có thể mở miệng nói với nàng lời yêu, day đốn ngày xưa khiến ta không dám mở rộng lòng mình đi yêu bất luận ai nữa, thẳng cho đến khi gặp nàng, tâm của ta từng chút từng chút bị nàng công hãm, trái tim cứng rắn lạnh lùng cũng không tự chủ được mềm mại hơn.”

“Một cái nhẩn mặt, một nụ cười của nàng lúc nào cũng từng giờ từng phút xuất hiện trong trái tim ta, ta biết mình không thể lừa gạt bản thân được nữa, mình đã động tình với nàng.”

Lời nói này của hẩn làm cho Mộc La Toa cảm động đến rơi nước mắt. Nàng thật sự đợi được ngày này, ngày nam nhân đem tâm tư bản thân chôn giấu tại vực sâu hắc ám như hẩn có thể mở miệng chân chính nói ra cảm tình nơi đáy lòng của mình.

“Là thứ gì đã làm chàng thay đổi, làm chàng nguyện ý nói ra tình cảm chân chính của mình với thiếp?”

Giang Nhược Viễn không có trốn tránh ánh mắt thăm dò của nàng, ngẩn mầu bằng phẳng nhìn thẳng Mộc La Toa, mang theo từng đợt từng đợt nhu tình, ôn nhu nói: “Khi nàng bị bắt đi, trái tim của ta như bị người đào rỗng, khó chịu vô cùng, lúc ấy ta mới nhận ra, yêu thương ai đó cần phải nói ra bằng lời, nếu không vạn nhất, lỡ như không thể thổ lộ tình yêu của mình, đó mới thật sự là chuyện khiến cả đời hối tiếc!”

“Nhược Viễn.....” Mộc La Toa kích động kêu tên của hẩn. “Ta cũng yêu chàng!”

Lời yêu của nàng nhanh chóng đẩy lên nhiệt tình của hẩn, bờ môi mau lẹ dán lên đôi môi anh đào mềm mại kia.....

Mộc La Toa cảm nhận được, nụ hôn này không chứa tình dục, thuần túy chỉ biểu lộ tình yêu của hẩn đối với nàng, nàng cũng lập tức nhiệt tình đáp lại, hiểu được chính mình đã có thể đạt được hạnh phúc.

Đồng thời, cũng chiếm được trái tim của nam nhân tối tăm này!

17. Chương 17: Chương 9~2

Ba năm sau.

Một góc lương đình trong hoa viên của một căn nhà trên Cửu Dương đảo.

“Tiểu Trúc, con nhớ chăm sóc đệ đệ cho tốt nhé!” Mộc La Toa dặn dò Tiểu Trúc, nay đã là một cô gái mười ba tuổi có tư thái duyên dáng yêu kiều.

Tiểu Trúc đang nắm tay đệ đệ mới ba tuổi, đang bị cô tập nói, đi đường xem như đã vững vàng.

Diện mạo của Giang Lập Uy kể tục sự tuấn mỹ của Giang Nhược Viễn, thập phần giống với Tiểu Trúc, bé là một tiểu tử yêu cười, thích dính tỷ tỷ.

“Toa Toa nương, người yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc Tiểu Uy thật tốt, nhưng mà người đang mang thai nhất định sẽ vất vả, nhanh chút ngồi xuống, nếu không phụ thân trở về mà nhìn thấy sẽ luyến tiếc đấy!”

Lời nói hiểu biết như thế của Tiểu Trúc làm Mộc La Toa nở nụ cười thật tươi, hai nha hoàn cạnh đó liền đỡ nàng ngồi xuống ghế đá. “Con nha! Cùng cha giống như nhau lúc nào cũng quản ta, thật không hiểu ai mới là mẹ ở đây nữa! So với ta còn lắm chuyện hơn!”

Đầu năm nay nàng lại có đứa nhỏ, mang thai lần này bụng còn to hơn so với lúc có mang Tiểu Uy, thường làm nàng cảm thấy dễ dàng mệt mỏi, cho nên Nhược Viễn thập phần lo lắng cho thân thể của nàng.

Lời của nàng không giống oán giận, lại có vẻ giống làm nũng nhiều hơn.

Nghe vậy, Tiểu Trúc liền thè lưỡi, nghịch ngợm cười ha ha.

Lúc này, một tiếng nói trẻ con non nớt thúc giục vang lên. “Tỷ tỷ..... Chơi đùa..... Chơi đùa.....” Bàn tay nhỏ bé mập mạp không ngừng lôi kéo tay của Tiểu Trúc.

“Được rồi! Tỷ mang đệ đi chơi nha!” Nàng cười với Mộc La Toa sau đó mang Tiểu Uy đi ra khỏi lương đình.

Nàng rất vui vẻ nha!

Ba năm trước đây, khi Toa Toa nương sinh hạ Tiểu Uy, nàng còn sợ Toa Toa nương sẽ không để ý tới mình nữa, không nghĩ tới Toa Toa nương không chỉ thực quan tâm nàng, còn muốn nàng hỗ trợ chiếu cố Tiểu Uy, làm cho nàng một chút cũng không cảm thấy Toa Toa nương bất công, nàng rất rất yêu Toa Toa nương a!

“Chuyện gì khiến nàng cười vui vẻ như vậy?” Một vòng tay cường tráng đem Mộc La Toa ôm lấy, xoay một vòng tròn rồi mới hạ xuống trên đùi của hắn.

Hành động lớn mật này làm cho Mộc La Toa kinh hô một tiếng, vội vàng vươn tay ôm chặt cổ Giang Nhược Viễn, gắt giọng: “Này! Chàng định hù chết thiếp sao?”

“Ta thương nàng còn không kịp, làm sao có thể hù chết nàng đây!” Ngân mâu mang theo ý cười dạt dào của hắn lấp lánh nhìn nàng.

“Chán ghét!” Nàng cười đánh nhẹ hắn một quyền, khoe miệng lại khoái trá giơ lên.

Lúc ban đầu, lời ngon tiếng ngọt của hắn làm cho nàng cảm thấy thập phần không được tự nhiên, lại cảm thấy buồn nôn nữa, mà nàng cũng phát hiện, khi hắn nói những lời này mặt cũng sẽ đỏ.

Nhưng mà suốt ba năm nay, mấy lời buồn nôn này lại thường xuyên xuất hiện, đã sớm trở thành thói quen của nàng, Nhược Viễn cũng trở nên hờ hững giống như người bình thường, thi thoảng còn có thể tươi cười nữa.

“Phải không? Ta cảm thấy nàng thực yêu ta cơ mà!” Trải qua ba năm huấn luyện, khi hắn nói những lời này đã mặt không đỏ tim không đập hỗn hển nữa rồi.

“Ai nha! Không cần nháo người ta!” Mộc La Toa hờn dỗi kháng nghị.

Mặt của nàng nháy mắt ửng hồng như vầng sáng cuối chân trời lúc hừng đông, xinh đẹp diễm lệ không thôi, Giang Nhược Viễn vừa thấy liền cúi đầu hôn nhẹ một chút lên môi của nàng. “Được rồi! Không trêu nàng nữa!”

Sau đó, hắn đặt bàn tay to lên cái bụng đã sớm hở ra của nàng, từ từ vuốt ve. “Như thế nào? Hôm nay cục cưng có khi dễ bắt nạt nàng nữa không?”

Mang thai hơn tám tháng, tiểu bảo bảo đã cực kì lợi hại, mặc kệ ban ngày hay buổi tối, hắn thích đá liên đá, nhưng kẻ chịu tội lại là nàng, nhìn nàng mấy ngày nay ngủ không an ổn, hắn cũng đau lòng muốn chết.

“Hoàn hảo, hôm nay im lặng hơn, bất quá, cục cưng có đá mới chứng tỏ nó khỏe mạnh mà! Chàng không cần quá lo lắng, nha?” Nàng đáng yêu xoa bóp gương mặt của hắn.

“Coi như nó thức thối, nếu nó còn dám khi dễ nương của mình, chờ nó sinh ra, xem ta không đánh một chút cái mông của nó mới là lạ!”

Bộ dáng hằn ra vẻ hung ác làm nàng bật cười. Nàng biết hẳn chỉ nói thể thôi, kỳ thật Nhược Viễn rất thương hải tử của mình!

Lúc Tiểu Uy mới tròn một tuổi, lúc nào cũng khóc nháo không ngừng, hẳn khi ấy thập phần kiên nhẫn, vừa dỗ vừa lừa thằng bé, không phát giận bao giờ, nàng mới không thềm tin hẳn sẽ đánh trẻ con a!

“Được lắm! Nàng đang giễu cợt ta.” Thấy nàng cười đến vui vẻ, Giang Nhược Viễn cũng cảm thấy cao hứng.

“Nào có a? Chẳng nhìn lầm rồi!” Thấy hẳn nhíu mày, nàng vội vàng sửa miệng. “Ý thiếp là không thể tin được, ba năm nay, chẳng không chỉ làm một người chồng tốt, còn là một người cha tốt nữa mà!”

Hắn vừa lòng nở nụ cười, cúi đầu chậm chạp nói từng chữ bên tai nàng. “Kia..... Thế ta ở trên giường có phải là một tình nhân tốt hay không?!”

Lời nói ám muội của hắn khiến hai gò má nàng đỏ ửng, không khỏi vươn tay cho hắn một quyền. “Hừ! Không thể nói ở chỗ này, nếu bị người khác nghe thấy sẽ rất ngại a!”

“Có cái gì ngượng ngùng? Chúng ta là vợ chồng, ân ái vốn chính là chuyện đương nhiên, ai dám có ý kiến, ta sẽ khiến kẻ đó không được tốt đẹp!”

“Ngang ngược!” Mộc La Toa mang ý cười mỉa.

“Thì sao chứ! Nàng chẳng phải yêu nhất chính là ta như vậy à?!” Ngôn ngữ tự phụ lại tự đại của hắn thật sự làm cho nàng vừa tức giận vừa buồn cười.

“Nhược Viễn, không cần náo loạn nữa! Chẳng xem xem Tiểu Trúc kia, đã sớm là một cô thiếu nữ duyên dáng yêu kiều rồi, qua hai năm nữa, người làm cha như chàng sẽ phải phiền não với một đám nam nhân theo đuổi con bé đấy!”

Giang Nhược Viễn nhìn về hai bóng dáng một lớn một nhỏ ở xa, phát hiện Tiểu Trúc thật sự đã trưởng thành.

“Nhà có con gái mới lớn, nếu thực sự nam nhân đến theo đuổi nó, người làm cha là ta đây nhất định sẽ làm chủ, Tiểu Trúc nhu thuận nghe lời, cầm kỳ thư họa mọi thứ lại tinh thông, hơn nữa có chủ kiến chính mình, ta tin tưởng con bé sẽ không dễ dàng bị kẻ khác bắt đi đâu.”

“Thiếp cũng không có nói con bé sẽ chạy theo kẻ khác, hơn nữa có nam nhân thích nàng, người làm cha như chàng hẳn là nên cao hứng mới đúng chứ!” Bàn tay nhỏ bé của Mộc La Toa lọt thỏm giữa bàn tay to rộng của hắn.

Giang Nhược Viễn hừ lạnh một tiếng, trong mắt có ham muốn không tha cho bất kì kẻ nào dám đến cướp nữ nhi của một kẻ làm cha. “Nó còn nhỏ, nam nhân khác tưởng nhưng chạm con bé, còn phải hỏi ý kiến người cha là ta đây đã.”

“Ha ha..... Được rồi! Chúng ta đừng thảo luận vấn đề này nữa, ta muốn cùng chàng bàn xem có nên để Tiểu Trúc theo thiếp học võ công không! Trước đó vài ngày Tiểu Trúc đã đề cập qua vấn đề này cùng ta, ta nghĩ, học võ có thể phòng thân cũng không sai, nhưng việc này cũng nên cùng chàng thương lượng lại một chút để quyết định.”

“Cũng tốt, chờ nàng sinh tiểu hài tử xong, ở cử hết tháng sẽ dạy võ công cho Tiểu Trúc, như vậy sau này khi ta không ở đây, con bé cũng có thể tự bảo vệ mình, không đến nỗi phát sinh chuyện phải ăn năn như Minh Tuyết ngày xưa.” Hắn sâu kín thở dài.

Bàn tay trắng nõn nhỏ bé đang ở trong lòng bàn tay to của hắn bắt chợt siết chặt, giống như đang an ủi vỗ về, nàng biết hẳn vẫn luôn tự trách mình vì chuyện của Minh Tuyết. “Nhược Viễn, mọi chuyện đều đã trôi qua, thiếp tin tưởng Minh Tuyết trên trời có thiêng cũng không hy vọng chàng mãi tự trách bản thân như vậy. Chàng hãy bỏ qua cho chính mình, được không?”

“Nhưng mà, nếu như lúc ấy có ta ở đó, nàng sẽ không bị người ta giết hại.”

“Lý Minh Ngọc là muối muối ruột thịt của nàng, chàng làm sao có thể nghĩ ra được nàng ta sẽ tự tay giết chết tỷ tỷ của mình đâu? Lý Minh Ngọc sớm đã có âm mưu, chàng lại không thể ngày ngày khắc khắc đề phòng. Nhược Viễn, không cần hối hận, hiện tại chàng đã có ta, có đứa nhỏ, chúng ta tất cả đều ở bên chàng, để mọi người cùng nhau bắt đầu cuộc sống mới, được không?”

Nhìn trông mắt đen trắng rõ ràng của Mộc La Toa, trong đó lộ ra tình cảm chân thành tha thiết không thể nhận sai được, ánh hào quang lúc nào cũng ấm áp này phát ra từ nữ tử có bộ dáng tươi cười ngọt ngào, lúc nào cũng toàn tâm toàn ý tín nhiệm, yêu thương hẳn.

Nàng, làm cho của hẳn cuộc sống trở nên muôn màu muôn vẻ, sáng sủa hơn, hẳn biết mình cần phải cố gắng đem mọi chuyện trước kia để lại phía sau, nghênh đón cuộc sống mới cùng với người đã mang đến cho hẳn hy vọng.

“Toa Toa.....” Giang Nhược Viễn cảm động kêu tên của nàng.

Bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt hẳn. “Ta biết muốn chàng quên đi Minh Tuyết là một chuyện không có khả năng, ta cũng không hy vọng chàng sẽ quên mất nàng ấy, nhưng ta hy vọng chàng chỉ tưởng niệm mà thôi, tưởng niệm những gì tốt đẹp nhất của Minh Tuyết. Cái chết thảm của nàng, chủ mưu đã bị báo ứng, chàng đừng suy nghĩ về nó khiến bản thân thống khổ nữa, được không?”

Lời của nàng làm cho hai mắt hẳn bỗng bừng sáng ngời. Vì sao trước đây hẳn chưa từng nghĩ được như vậy chứ?

“Toa Toa, cảm ơn nàng.”

“Đừng nói cảm ơn làm gì, ta nói được những lời như vậy là bởi vì ta yêu chàng a! Chàng phải chịu đựng tra tấn, ta làm sao có thể thoải mái được đây!”

Toa Toa nói đúng, hẳn nên nghĩ như vậy, hẳn tin tưởng Minh Tuyết trên trời nếu biết được nhất định cũng sẽ cao hứng vui vẻ cho hạnh phúc hẳn đã tìm lại được này.

Một nữ tử dịu dàng động lòng người, lại thiện lương am hiểu ý kẻ khác, hẳn làm sao có thể không thương đây!

Hắn gắt gao ôm nàng, hô hấp trong lúc đó tràn ngập hương thơm nữ tính, trong lòng cảm thấy ấm áp bình tĩnh vô cùng.

“Nhược Viễn.....” Ngữ khí Mộc La Toa bỗng nhiên khẩn trương lên, kích động kêu tên của hẳn.

“Làm sao vậy?” Hẳn nhíu mày ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn có chút căng thẳng của nàng.

“Ta..... học học..... Ta giống như sắp sinh rồi.....” Nàng thở dốc nói.

“Làm sao có thể? Không phải mới tám tháng thôi sao?” Đột nhiên nghe thế, Giang Nhược Viễn hoảng loạn tay chân, ôm chặt nàng trong tay lại không biết nên làm cái gì bây giờ?

Mộc La Toa cười khỏ nói với hẳn: “Học học..... Ta cũng không biết..... Nhược Viễn..... Mau..... Đưa ta trở về phòng.....”

Nghe nàng nói thế, hẳn mới bế nàng lên, vội vàng ôm trở về phòng, miệng không ngừng ồn ào sai người gọi bà mụ tới.

Đem nàng đặt ở trên giường sau, Giang Nhược Viễn liền bị bà mụ đuổi ra ngoài, rồi một đồng nha hoàn lập tức tiến vào hỗ trợ.

Giang Nhược Viễn lo lắng bước đi thông thả ngoài cửa, bà vú chiêu cổ Tiểu Uy đi tới hỏi: “Đạo chủ, tiểu thiếu gia đâu rồi ạ?”

“Tiểu Uy?” Giang Nhược Viễn ngẩng đầu, một đôi đôi mắt mờ mịt, nghe lời của bà xong liền nghĩ ngợi chút rồi nói. “Bọn họ ở ngoài hoa viên, vừa này ta quýnh lên đã quên mất, hiện tại ta đi dẫn họ lại đây!”

Bộ dáng đạo chủ bối rối thật đúng là chưa bao giờ gặp qua. Bà vú nghĩ, đạo chủ thật sự thực yêu phu nhân, phu nhân bất quá chỉ sinh thôi mà đã mất hồn mất vía như thế rồi.

Bà lắc đầu nói: “Không cần, đảo chủ, người ở chỗ này chờ phu nhân đi, ta đi dẫn bọn họ là được rồi.”

“Vậy Tiểu Trúc cùng Tiểu Uy liền phiên bà chiếu cố.” Hấn thật sự là hoảng quá, ngay cả Tiểu Trúc cùng Tiểu Uy cũng quên luôn.

“Được rồi, ta đây trước đi tìm tiểu thư cùng tiểu thiếu gia đã.”

Bà vú đi rồi, tâm tư Giang Nhược Viễn đều đặt ở trên người Mộc La Toa, nghe thấy tiếng kêu thống khổ của nàng, tâm của hấn cũng nhanh co rút, thật sự hy vọng kẻ đang chịu đau kia là mình.

Ước chừng một canh giờ sau, hấn cơ hồ đã nhẩn không được muốn vọt vào phòng, đúng lúc này, bên trong truyền ra tiếng trẻ con khóc òa rất to, bà vú vui vẻ đi ra nói: “Chúc mừng đảo chủ, chúc mừng đảo chủ! Phu nhân đã sinh hạ một đôi song sinh hết sức đáng yêu!”

“Song sinh? Bà nói thật sao?” Hấn có chút kinh ngạc, khó trách bụng của nàng so với lúc có mang Tiểu Uy lớn hơn rất nhiều.

“Vâng!” Bà vú cao hứng nói.

“Vậy phu nhân đâu? Nàng có nặng lắm không?” Giang Nhược Viễn vươn dài cổ, ngó quanh tình hình trong phòng.

“Đảo chủ, người có thể đi vào xem phu nhân, phu nhân tốt lắm.....”

Không đợi bà vú nói cho hết lời, hấn đã nhanh chóng vọt vào trong phòng.

Nhìn thấy Mộc La Toa mờ mờ đầm đìa nằm ở trên giường, hấn ngồi xuống bên người nàng. “Toa Toa, vất vả cho nàng rồi, nàng không sao chứ?”

Nàng nở nụ cười suy yếu với hấn. “Ta tốt lắm, Nhược Viễn, chàng nhìn đứa nhỏ của chúng ta mà xem, chúng thực đáng yêu nha!”

Thấy nàng bình an vô sự, lúc này hấn mới đem ánh mắt chuyển hướng hai đứa trẻ con được hai nha hoàn ôm lấy trong tay, hai tiểu nữ nhi dưới ánh nhìn của hấn liền mở to ánh mắt tròn xoe chăm chú dò xét người trước mặt.

“Bọn trẻ đều thực đáng yêu, thật sự rất giống nàng.” Giang Nhược Viễn hưng phấn nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của một lớn hai nhỏ giống nhau như đúc, hình dáng mơ hồ đã có thể nhìn ra dung mạo tuyệt sắc của Toa Toa, có thể tưởng tượng được, hai đứa trẻ kia lớn lên nhất định cũng là những mỹ nữ khuyển thành.

Mộc La Toa bật cười với hấn.

Giang Nhược Viễn phân phó nha hoàn đem hai tiểu nữ oa đến chỗ bà vú để chăm sóc, sau đó trong phòng chỉ còn lại hai người, hấn ngồi xuống bên cạnh nàng. “Toa Toa, nàng có muốn ngủ một giấc hay không?”

“Ta cũng không thể có yêu cầu gì sao?”

“Cái gì? Nàng cứ nói đi, chỉ cần ta làm được, nhất định đều làm cho nàng.” Hấn ôn nhu gạt bỏ những sợi tóc dài hỗn loạn trước ngực nàng.

“Chàng thổi một khúc để tiếng tiêu làm bạn cùng ta đi vào giấc ngủ, được không?” Nàng rất tò mò, hấn trừ bỏ có thể thổi tiêu cứu người hoặc đả thương người ra thì có thể thổi ra được làn điệu như thế nào nữa?

Không chút chần chờ, Giang Nhược Viễn gật đầu đồng ý, “Được, vậy nàng nằm xuống trước đã.” Hấn đỡ nàng nằm xuống xong, đắp chăn cẩn thận sau đó mới đến gần cửa sổ gọi thủ hạ đưa tiêu tới.

Ba năm trước đây, từ khi có Mộc La Toa bên cạnh, ở trong nhà hấn thường nhờ thủ hạ coi giữ cây tiêu, trừ bỏ những lúc ra khỏi nhà.

Hấn ngồi ở trên ghế gần giường, đem tiêu để sát vào môi, bắt đầu thổi lên những làn điệu du dương.....

Tiếng tiêu ôn nhuận, chợt cao chợt thấp, làn điệu nhu hòa uyển chuyển, giống như đang mượn nó để bày tỏ tâm chân tình nồng đậm, sâu kín đã cất giữ bấy lâu nay.

Khúc tiêu này tuyệt đẹp đến động lòng người, làm Mộc La Toa không khỏi chìm đắm trong lời yêu dào dạt của hân.

Thấy nàng cảm động như thế, Giang Nhược Viễn tinh thần càng thêm phấn khởi, bỗng nhiên thủ khúc biến đổi, tiếng nhạc ôn nhu giống như gió phát phơ thổi qua thân thể nàng, khiến mí mắt nàng dần nặng lên, bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

Mộc La Toa nặng nề say ngủ, khóe miệng còn vương một chút ý cười.

Giang Nhược Viễn dừng lại không thổi nữa, đem tiêu tùy ý đặt lên bàn, ngồi xuống bên cạnh giường chờ nàng tỉnh lại, giống như hân sẽ bảo hộ nàng cả đời này kiếp này vậy.

∞∞∞∞

“Nhược Viễn.....” Mộc La Toa mở mắt ra liền thấy nam nhân mình yêu thương đang nằm trên người mình, bàn tay to không an phận dao động trên thân thể lỏa lồ, làm cho thân thể mềm mại sớm đã bị yêu cầu mấy lần này của nàng này lại bắt đầu nóng lên.

Khóe miệng Giang Nhược Viễn cong lên nở nụ cười xấu xa, cẩn thận ôn nhu in lại những dấu hôn trên bộ ngực trắng nõn của nàng, ngân mâu thoáng hiện ra ý cười tà mị, tựa như một nam nhân ôn hòa vậy.

Sự thay đổi Giang Nhược Viễn chỉ có nàng là rõ ràng nhất, hân quả thật là một người cha ôn nhu tốt bụng, trước mặt thuộc hạ cũng không còn lạnh lùng như trước mà là một đấng chủ có tình có nghĩa.

Nhưng Mộc La Toa biết, ở trên giường, mình giống như đã đánh thức một con sư tử ngủ say lâu năm, luôn luôn không biết tiết chế yêu cầu đòi hỏi nàng hoan ái.

Từ lúc nàng ở cử xong, thân thể dần dần khôi phục lại sức khỏe, hân cơ hồ hàng đêm quấn lấy nàng, giống đứa nhỏ to đầu dùng nụ cười mị hoặc dụ dỗ lòng của nàng làm cho nàng luôn luôn không thể phòng vệ mà để hân thực hiện được ý đồ.

Chính vì như vậy mới có thể khiến nàng lâm vào loại tình cảnh ái muội như thế này, giờ đã là buổi trưa mà vẫn còn cùng hân ở trên giường, Tiểu Uy cùng hai đứa trẻ song sinh đều vắng cho bà vú, nàng thật sự rất lo lắng.

“A! Chàng như thế nào lại cần ta?” Mộc La Toa bị đau hô một tiếng, kháng nghị nói.

“Ai bảo nàng không chuyên tâm?” Hân nhướn mày, dùng cặp ngân mâu sáng ngời ảm ức nói.

“Đáng ghét! Ta chỉ thấy chúng ta vẫn nằm trên giường, đem đứa nhỏ cho bà vú là chuyện không tốt thôi mà!”

“Có làm sao chứ? Chúng ta đây thật ra rất vất vả mới có thể trộm được nửa ngày nhàn nhã nha! Nếu không, thời gian bình thường của nàng đều bị đám nhỏ này chiếm giữ, không có thời gian theo giúp ta, ta thật đáng thương mà!”

Nhìn bộ dáng hân cố ý giả bộ đáng thương, Mộc La Toa thật sự cảm thấy buồn cười.

“Nàng còn dám cười ta? Sớm biết rằng sinh đứa nhỏ sẽ khiến nàng không có thời gian theo giúp ta, sẽ không thêm sinh nữa.”

Nhìn hân tựa hồ đang nói thật, nàng mở to hai mắt, “Chàng đây là đang ghen với bọn nhỏ sao?”

Giang Nhược Viễn nhắm mắt lại, gật gật đầu.

Nàng vừa bực mình vừa buồn cười, “Bọn chúng đều là đứa nhỏ của chàng nha!”

“Ta biết chứ! Nếu không vì chúng là đứa nhỏ của ta, chúng có thể cùng ta tranh giành nàng sao?” Hân ngang ngược nói. “Vậy nàng nói thử xem, hiện tại chúng ta có phải hay không nên lợi dụng tốt thời gian này, cho nàng bù lại quãng thời gian vắng vẻ ta không?!” Nói xong, không đợi nàng mở miệng, cái miệng của hân liền dừng lại trên nụ hoa trước ngực nàng, triển miên cắn mút, quấn lấy không buông.

“Nhược Viễn.....” Hai tay Mộc La Toa luồn vào tóc hân, dưới nụ hôn say đắm đã không còn tâm tư đi suy nghĩ những chuyện khác nữa rồi.

Trong mắt Giang Nhược Viễn lộ ra một chút khoái trá khi gian kế được thực hiện, bàn tay to vội vàng châm lửa trên người nàng. Hắn không tin, lấy sức quyến rũ của hắn mà không thể đem mọi tâm tư của nàng đặt ở trên người mình!

Khi hắn thẳng tiến vào trong cơ thể chật hẹp của nàng, nàng hồn nhiên rên lên, kích động đem môi son ấn lên đôi môi hắn, chờ cao trào tiến tới, hai người cùng cảm nhận được khoái cảm phảng phất đẩy họ lên tận thiên đường.....

Bọn họ tin tưởng lẫn nhau, hai người nhất định sẽ mãi mãi nắm tay đối phương đến tận lúc già...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-vuong>